

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №9

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

105	БЕДСТВИЕТО НА ЯКОВ ПРИ ПОТОКА ЯВОК ..	2
106	ПОМИРЯВАНЕТО НА ЯКОВ С ИСАВ ..	7
107	СИХЕМ ОСКВЕРНЯВА ДИНА ..	12
108	ЯКОВ СЕ ВРЪЩА ВЪВ ВЕТИЛ ..	18
109	СМЪРТТА НА РАХИЛ И ИСААК ..	23

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

110	ХРИСТОС ПРЕДИЗВИКВА КНИЖНИЦИТЕ И ФАРИСЕИТЕ ..	29
111	ХРИСТОС ИЗОБЛИЧАВА ЛИЦЕМЕРИЕТО ..	36
112	ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ЗАБЛУДИТЕ НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ ..	41
113	БЕЛЕЗИТЕ НА ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС ..	46
114	ПРИТЧАТА ЗА ДЕСЕТЕ ДЕВИЦИ ..	51

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

115	УВЕРЕНОСТ В СПАСЕНИЕТО ..	56
116	НОВОТО РАЖДАНЕ ..	62
117	ВОДНО КРЪЩЕНИЕ ..	67

Стих за запомняне: "Ти си прибежище мое; Ти ще ме пазиш от скръб; с песни на избавление ще ме окръжаваш" (Псалми 32:7)

Текст: Битие 32:1-32

В нашето учение днес се връщаме към историята за Яков, внук на Авраам и наследник на завета по благодат. Философията на Яков беше заявена още с раждането му: "хвани съдбата си в собствените си ръце". Този мироглед въвеждаше в огнена битка всеки, който влезеше в съприкосновение с Яков. Въпреки че, окончателно, усилията на Яков му спечелиха богатство, слава и уважение, покрай тях той си спечели и много врагове. Неговият брат-близък, чичо му (братът на майка му), езическите му съседи и дори смутената му съвест имаха да си разчистват сметки с него.

Малко след раздялата му с Лаван, която имаше щастлива развръзка, на пътя го срещнаха ангели. **"Тогава Яков отиде по пътя си и ангели Божии го срещнаха" (Битие 32:1)**. Тази неочаквана среща трябваше да окуражи Яков и да му даде нови сили за предстоящите предизвикателства. Макар че се връщаше в Ханаан, за да се наслади на плодовете на собствения си труд, той трябваше първо да се срещне с най-лютия си враг, Исав, а, преди това, трябваше да премине през най-огнената битка в живота си - битката с ангела Господен.

Споменът за миналото изпълваше сърцето на Яков със страх. На границата на Ханаан, малко преди да се срещне с Исав, Яков имаше видение на ангел Господен, който **"се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя" (Псалми 34:7)**. Завърналият се беглец имаше нужда от всичкото окуражение, което можеше да получи. Тъй като Яков беше започнал да поправя греховното си минало, Богът на благодатта беше там, за да го утеши с божественото Си присъствие. Когато каещата се душа стъпи на пътя на покаянието, Божията утеха никога не закъснява. **"Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш" (Псалми 51:17)**.

НЕБЕСНИТЕ ПОСЛАННИЦИ И БОЖЕСТВЕННОТО ПРИСЪСТВИЕ

(Битие 32:1-2; 22:11-19; Изход 3:1-3; 33:1-3; Съдии 6:11-24; 13:2-21; 3 Царе 19:1-8; 4 Царе 1:1-4; 6:8-18; 19:14-19,35; Даниил 6:1-23; Захария 1:7-21; Лука 1:26-38; Матей 1:18-25; Деяния 5:12-20; 10:1-8; 12:1-11; 27:1-25)

"Тогава Яков отиде по пътя си и ангели Божии го срещнаха. А като ги видя, Яков рече: Това е Божие войнство; и наименова мястото Маханаим" (Битие 32:1-2)

Не би трябвало да се учудваме, че Божиите ангели дойдоха, за да подготвят Яков за трудния път пред него. Това беше третата му среща с ангели. Първият път, години по-рано, по пътя му за Харан, той видя в съновидение ангели да слизат и да възлизат по една стълба, чийто край опираше небето **(Битие 28:10-15)**. При втората му среща с Божий ангел, в къщата на Лаван в Харан, му беше заповядано **"Стани сега, излез из тая земя и се върни в родината си" (Битие 31:13)**. Няколко години по-късно, когато вече беше в Египет, Яков говори за **"ангелът, който ме избавя от всяко зло" (Битие 48:16)**. Писанието е пълно със свидетелства за служението на ангелите в живота на Авраам, Мойсей, Гидеон, Маное, Илия, Елисей, Езекия, Даниил, Захария, Мария, Йосиф, апостолите, Корнилий, Петър и Павел. Ангелското служение

беше изявено на дело и в земното служение на Господ Исус. При Неговото раждане (**Лука 2:8-19**); при изпитанието Му в пустинята (**Матей 4:11**); точно преди разпятието Му (**Лука 22:43**). Ангелите бяха първите, които оповестиха възкресението на Исус от смъртта (**Матей 28:1-8**), както и Неговото Второ идване (**Деяния 1:9-11**). Но както виждаме в случая с Йоан, Възлюбеният (**Откровение 22:8-9**), на ангели не бива да се молим, нито да ги възхваляваме, както правят някои религиозни хора днес.

Божиите обещания към Яков по време на ангелското посещение не бива да се бърка с Божие одобрение на съмнителните действия и методи на Яков. Те са само доказателства, говорещи за Божиите милости. Всички ние можем да изброим много актове на незаслужена милост в нашия живот, когато сме получавали благословения, въпреки че очевидно сме правели грешки.

Въпрос 1: Спомени някои служения на ангели в писанията и уроците, които научаваме от тях.

ЖЕЛАНИЕТО НА ЯКОВ ЗА ПОМИРЕНИЕ

(Битие 32:1-5,13-21; Притчи 18:19; Екlesiаст 10:4; Псалми 34:12-14; Матей 5:23-24; Евреи 12:14)

Яков напусна дома си, за да избегне гнева на огорчения си брат Исав, който се беше закълел да убие Яков, задето го измами (**Битие 27:36,41**). Яков, заедно с майка си, Ребека, се надяваха, че брат му Исав "ще забрави очите, които не вижда" и че той би могъл да се завърне не след дълго, за да се наслади на благословенията. Но не стана точно така. Яков беше далеч от дома за цели 20 години и не би му и дошло на ум да се върне, ако не бяха се случили някои неща в дома на Лаван.

Яков беше забравил за ситуацията в бащиния си дом, поради която беше побегнал преди 20 години. Няма никакъв запис за някакъв контакт между Яков в Паданарам и близките му в Ханаан през този период. Все пак, Яков знаеше, че беше се отнесъл към по-големия си брат много лошо. Той искаше да се помири с него. Яков не прие обещанията на Бога за "зелена светлина" по пътя му към Исав, нито пък разчиташе, че за тези години Исав би трябвало да е забравил. Той беше предпазлив.

"И Яков изпрати пред себе си вестители до брата си Исав в Сирийската земя, на местността Едом; и заръча им, казвайки: Така да речете на господаря ми Исав: ... придобих говеда, осли и овци, слуги и слугини; и изпратих да известят на господаря ми, за да придобия благоволенieto ти" (Битие 32:3-5)

След повече от 20 години Яков реши да поправи грешката си и да направи възвръщане на Исав. Посланието, което прати пред себе си, беше смирено, примирително и миролюбиво (**Битие 32:3-5**). Той наричаше себе си слуга на Исав, а него - свой господар. Той наистина искаше да се помири с брат си. Нямахме никаква гордост или себе-оправдание. Какво предизвикателство за вярващите от епохата на благодатта! Християнските съпруги и съпрузи, децата, работниците и членовете в църквата се нуждаят постоянно да си припомнят, че **възвръщането и извинението са необходимият подкуп в човешките взаимоотношения**. Нашият Господ Исус Христос поучаваше Своите последователи за необходимостта от навременното възвръщане:

"И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара, и иди, първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си" (Матей 5:23-24)

Яков приближаваше дома си. Той си спомни за гнева на брат си и отиваше, за да се помирят. Яков беше получил по убедителен начин обещания от Бог. В своето богатство той можеше ясно да види белег на благословение, при все това той се смири и търсеше мир с брат си. Колко от нас могат да се извинят на понискостоящите, когато са в привилегирована позиция? Още ли търсим да има мир между братята (и сестрите) в църквата? Възвръщането (възстановяването) само за новоповярвали ли е? Колко от вярващите днес правят възвръщане - водачите към членовете, съпрузите към съпругите, родителите към децата, господарите и господарките към слугите и слугините, вярващите към невярващите? Нека изпитаме себе си и да се научим от Яков.

"Защото, "Който желае да обича живота и да види добри дни, нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене; Нека се отклонява от зло, и да върши добро; Нека търси мир и да се стреми към него" (1 Петрово 3:10-11)

БЕДСТВИЕТО И СМУЩЕНИЕТО НА ЯКОВ (Битие 32:6-8; Псалми 120:6-7; 18:6; Исая 25:4)

"А вестителите се върнаха при Якова и казаха: Ходихме при брата ти Исав; а и той иде да те посрещне, и четиристотин мъже с него. А Яков, като се уплаши много и се смути..." (Битие 32:6-7)

Изпращайки посланници пред себе си, Яков, вероятно, искаше да "опипа почвата". Но техните известия не бяха обнадеждаващи. Исав беше все още верен на клетвата, с която се беше заклел преди 20 години. Беше ли прав Исав да се гневи след 20 години? Защо не прие молбата на Яков? Вярващите не трябва да питаят злоба, каквато и да е причината. Не бива да допускаме слънцето да залезе в разгневяването ни или да таим тайно злоба дни наред (**Ефесяни 4:26**). **Ние трябва да прощаваме щедро, дори когато онези, които са ни наранили отказват да се покаят (Ефесяни 4:31-32).**

Може би за Исав извиненията на Яков не бяха задоволителни. В края на краищата Бог заповядва пълно възвръщане на онова, което сме взели насила или с измама (**Левити 6:1-5; Битие 20:2-3,7,14**). Могат ли предложените стада да заменят вечното благословение? Исав вече знаеше разликата, но беше твърде късно. Беше ли възможно за Яков да му върне правата на първороден? Определено не. Както и да е, Бог очаква от вярващите днес да се откажат от позициите си, които са достигнали с измама, от работата, която са получили с подправени документи, от повишенията, които са постигнали с лъжливи изявления. В каквото и да сме надхитрили или изместили някого - ние трябва да поправим пътищата си. Ние не можем да задържим тези преимущества, които сме получили чрез изнудване, манипулации, хитрост и лъжа, и да изповядваме, че сме праведни пред Бога.

Въпрос 2: Какво е значението на миротворството и възвръщането за вярващите, които отиват в Небето?

Страховете на Яков бяха реални. Последният път, когато бяха заедно, Исав се беше заклел да го убие (**Битие 27:41**). В резултат на това Яков беше избягал, а сега се връщаше, за да се срещне с 400 мъже, предвождани от разгневения му брат. Това предизвика серия от объркани действия, продиктувани от инстинкта му за самосъхранение. Първо планира, а после се моли. Това беше Яков в естествената му светлина; той трябваше да смени приоритетите: първо да се моли, а после да

планира.

Мнозина днес реагират на бедствията по същия начин, дори някои не се сещат и да се молят. Често Бог позволява на бедствията да пресекат пътя ни, точно за да стане ясно, какво всъщност представляваме. Докато бедствието на Яков го заведе в молитва, то бедите на цар Ахаз, например, го водиха във все по-големи грехове срещу Господ (**2 Летописи 28:19-25**). Бедствието на цар Саул го отведе при магьосниците, а нещастieto на цар Амасия го отведе при Ваал-Зевул, богът на Екрон (**4 Царе 1:2**). От друга страна, Йов, въпреки че беше сполетян от толкова тежки бедствия, отказа да съгреша против Бога или да предизвиква безразсъдно своя Създател. Само вечността ще ни каже кое е най-голямото бедствие: загубата на деца в някои "християнски" семейства или отиването на родителите при врачовете и фалшивите пророци за помощ, в отговор на такова злощастие. Ако само можехме да разберем истинността на Божието Слово, което казва: **"Наистина празна е очакваната от хълмовете помощ, от шумната тълпа по планините; Само в Господа нашия Бог е избавлението на Израиля"** (Еремия 3:23).

Въпрос 3: В кои области на човешките взаимоотношения Бог очаква от вярващите днес да направят възвръщане?

ДВЕТЕ МОЛИТВИ НА ЯКОВ

От известието, че Исав идва срещу него с 400 мъже, Яков знаеше, че към него иде голяма беда. Яков не се молеше често в живота си. Докато Авраам и Исаак често издигаха олтари на Господа, за Яков това не беше обичайно. Както и да е, в този случай, Яков се моли два пъти за един ден. Подобно на Яков, мнозина се молят само когато бедата е до вратата. Те гледат на Бог като Помощник от последна инстанция. Не трябва да бъде така. Ние трябва да се молим винаги и без повод, с всякаква молитви и молби от Духа. Двете молитви на Яков разкриват много за самия него и осигуряват ценни уроци за вярващите днес. Да разгледаме първата му молитва:

"Тогава Яков каза: Боже на баща ми Авраам, и Боже на баща ми Исаака, Господи, Който си ми рекъл: Върни се в отечеството си и при рода си и аз ще ти сторя добро... Избави ме, моля Ти се, от ръката на брата ми, от ръката на Исава; защото се боя от него..." (Битие 32:9-12)

Най-съществените съставни части на Якововата молитва бяха: **(1)** възхвала на Господното име; **(2)** представяне на собственото му недостойнство; **(3)** молба за спасение; **(4)** позоваване на непровалящите се Божии обещания. Тук Яков се помоли с обичайна, нормална молитва. За разлика от втората!

Въпрос 4: Спомени предизвикателствата, които отправя към вярващите, поведението на Яков и Йов по време на бедствие?

РЕШИТЕЛНАТА МОЛИТВА НА ЯКОВ (Битие 32:24-32; Осия 12:3-5)

"А Яков остана сам. И един човек се бореше с него до зазоряване" (Битие 32:24)

Ясно е, че Яков не беше доволен от първата си молитва. Той реши да се моли отново. Този път това нямаше да бъде внимателна, хладна и тържествена молитва като първия път. Това беше въпрос на живот и смърт. Беше време за битка. И Яков се бори и победи. В тази молитва Яков беше настойчив, решителен, искрен, вярно

изразяващ себе си. Той не се преструваше.

Християните от следващите поколения се радваха на тази молитва на Яков. Преди той се помоли, но сега той воюваше в молитва. Преди той просеше в молитва, а сега агонизираше в молитва. Проблемът с днешното християнство е, че на дневен ред са рутинните, слаби и неефективни молитви.

Неочакваната среща в молитва, при бреговете на Явок, беше едновременно очистваща и обогатяваща. **Той позна себе си**. Когато ангелът го запитва за името му, той каза истината. Точно преди да напусне Ханаан преди 20 години, на същият въпрос беше отговорил с: **"Аз съм Исав"**. Истинската молитва съблича лицемерието и хитростта от човека и той застава гол пред трона на милостта. **Той, също така, позна Бога** - Неговата прошка, сила и търпение. Оттам насетне той щеше да владее над хората, но не с човешка мъдрост и лукавство, а с духовна сила, която кара всички човеци, били те Исав или Фараон, да се покоряват на Божията воля. Това е, от което се нуждаят вярващите днес. Тази мощна сила все още работи за ония, които вярват и получават обещаното от Бог, чрез непоклатима вяра и настойчива молитва.

Въпрос 5: Защо трябва да се молим непрестанно?

Двете молитви на Яков са записани в Писанието за наша поука. Първата е спомената, заради нейната простота. Втората - заради нейната сила. Първата молитва може да се опише като разговор, втората - като битка. Първата молитва на Яков беше публична, пред жените, децата и слугите му; а втората - поради нейната важност и сериозност, беше принесена **"когато Яков остана сам"**.

В първата молитва Бог трябваше да работи в Исав за спасението на Яков, а във втората - Бог трябваше да работи в Яков за собственото му спасение. Първата молитва на Яков звучи като: **"О, Боже! Спаси ме!"**, а втората - като: **"О, Боже! Разчупи ме!"**. Много пастори и църковни водачи днес фокусират вниманието на последователите си върху побеждаването на Сатана, демоните, вещиците и магьосниците. В същото време тези членове на църквата не знаят, че трябва да позволят на Бог да победи собствената им воля, страсти, его и гордост. Господи, научи ни как да се молим.

Въпрос 6: Как може вярващият да получи сила от Бог, която да работи за него и в него?

Въпрос 7: Направи разлика между двете молитви на Яков и кажи какви поуки могат да извлекат вярващите от тях?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	1-2	Захария	3-4
Вторник	..	3-4	..	5-6
Сряда	..	5	..	7-8
Четвъртък	..	6	..	9-10
Петък	..	7	..	11-12
Събота	..	8-9	..	13-14
Неделя	..	10	Малахия	1-2

Стих за запомняне: *"Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той помирява с него и неприятелите му"* (Притчи 16:7)

Текст: Битие 33:1-20

Моментът на помиряването между Яков и Исав беше ден, за който Яков чака повече от 20 години. След борбата му с ангела на завета, сърцето на Яков беше променено. Той беше още по-зависим от Бог в дух на смирение и благодарност. Предишната глава ни показва как той се бори с Бога и как надви. Тук го виждаме как надделява и над човека. **"Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той помирява с него и неприятелите му"** (Притчи 16:7). Поуката е: Когато надделееш в битката с Бог, става по-лесно да надделееш и в битката с човеците. Когато Яков се помири с Бога, Бог го помири с брат му Исав. Сърцата на всички хора са в ръката на Бога. Нашият урок ни фокусира върху първия случай на помирение между братя, разделени поради съперничество.

Въпрос 1: *Каква е връзката между молитвата на Яков при потока Явок и помирението му с брат му Исав? Каква е поуката от това?*

СРЕЩАТА НА ЯКОВ С ИСАВ
(Битие 33:1-11; 45:1-15; Лука 15:12-20)

"След това, като подигна Яков очи, видя, че идеше Исав и с него четиристотин мъже; и раздели децата си на Лия и Рахил и на двете слугини" (Битие 33:1)

Яков отминаваше Фануил, когато слънцето изгря над него, отбелязвайки навлизането му в нов етап от неговия живот. Сега той можеше да се срещне с Исав. И ето, Исав идваше срещу него с 400 мъже. За момент страховете на Яков се завърнаха и той отново обмисляше стратегии за оцеляване. Старото естество и инстинктът за самосъхранение бързо надделяха.

Той раздели семейството си на групи, като сложи слугините с децата им напред, следвани от Лия и седемте ѝ деца. Най-накрая остави Рахил, възлюбената си жена, и синът ѝ Йосиф, който му беше най-скъп на сърцето. Вероятно той планираше, че ако Исав започне да убива, поне Рахил и Йосиф да успеят да избягат, преди да е свършил с другите пред тях. Все пак, Яков надви страха от смъртта и хората. Той мина пред всички, за да посрещне пръв Исав. Яков беше имал среща с Бога и Той му беше дал сила и власт. **"А той рече: Няма да се именуващ вече Яков, но Израил (Борец с Бога), защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил"** (Битие 32:28).

С тази власт идва и смелостта. Праведният ще бъде смел като млад лъв. Яков си беше уредил сметките с Бога и сега можеше да посрещне всяко предизвикателство. Поуката за вярващите тук е да си оправят отношенията с Бога преди да се оправят

срещу онези, с които имат някакви недоразумения. Човек, който тръгва да прави възвръщане, без преди това да си е уредил отношенията с Бога, не желае нищо повече, освен да бъде морален. Той не прави това, за да се прослави Бог.

Ти може би понякога си имал чудесно време с Бога в молитва, а може би и в пост. Докато се опитваш да се насладиш на радостта от срещата си с Бога, може да се появят негативни обстоятелства, които да те карат да мислиш, че Бог не ти е отговорил на молитвата. Това е трик на дявола, за да открадне благословенията ти. Спомни си в такова време, че **"Крадецът (неприятелят, дяволът) влиза само да открадне, да заколи и да погуби: Аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно"** (Йоан 10:10).

"А сам той замина пред тях и поклони се до земята седем пъти, доде да стигне при брата си" (Битие 33:3)

Божиите хора са смели, силни и кротки. Принцът, който беше надвил в битка с Бога и човеците, смирено коленичи седем пъти пред брат си. Исав, вече укротен чрез побеждаващата молитва, трябва да е бил толкова съкрушен от смирението на Яков, че не можа да каже и дума за оскърбленията в миналото. Той се завтече към Яков, прегърна го, хвърли се на врата му и го целуна, и двамата заплакаха. Какъв урок за вярващите **(Притчи 21:1)**.

Нека се вгледаме по-отблизо в срещата между двамата братя. Това е първата им среща след двадесет години раздяла. Яков избяга от дома си заради злото, което беше сторил на Исав **(Битие 29:41)**. Исав съвсем основателно беше оскърбен от действията на Яков и искаше да го убие. Но сега, двадесет години по-късно, изглеждаше че Исав беше забравил напълно, че Яков го беше оскърбил. Той не припомни по никакъв начин за обидите, нито дори с намек. Той беше щастлив да види Яков отново. Той бързаше да си оправят отношенията. **"Исав се затече да го посрещне, прегърна го, падна на врата му и го целуна; и те заплакаха"** **(Битие 33:4)**. Закоравеното му сърце се разтопи и Исав искаше да се помири с брат си. Той не позволи на Яков да изпада в подробности и трудни извинения: радостта от помирението го накара да заплаче. Какво предизвикателство от един грешник! Днес мнозина, които се наричат вярващи, са неумолими. За да се оправят нищожни недоразумения се провеждат множество ненужни разговори. Този, който е наранил брата си, не е достатъчно смирен, за да приеме, че е сгрешил; той е готов да прахоса безценното време на Божието царство, за да спечели точка. Обиденият пък държи да се спазят всички правила и да се отсъди в негова полза. Той не може лесно да прости. Той желае оскърбителят да премине през болезнения и унизителен процес на извинението.

Въпрос 2: Какъв урок научаваме от лекотата, с която Исав се помири с Яков?

Въпрос 3: Каква е важната роля на молитвата в акта на помирение с оскърбения?

Трябва да се радваме, когато братя, разделени поради някаква причина, се помиряват. Помирението на Йосиф с неговите братя, които го продадоха в робство, е много поучително **(Битие 45:1-15)**. Разбира се, Йосиф се беше поучил от помирението между баща си, Яков, и Исав. Бащата на блудния син посрещна завръщането на сина си с радост. Вярващите трябва да се научат от тези хора.

Яков предостави на разпореждането на брат си Исав богатствата си и семейството

си. Той не се усъмни, че Исав ще му завиди и ще му навреди. Можем ли да се доверим отново на онези, с които сме имали неразбирателства в миналото? Където има истинско помирение, там не трябва да има бариери. Трябва да се положат всички усилия, за да се възстановят отношенията напълно в предишния им вид. Не можем да живеем във взаимни подозрения и да заявяваме, че сме се помирили.

Исус учеше, че не трябва да има никакви лоши чувства между вярващите. Братята трябва да живеят в любов. **"И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара, и иди, първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си"** (Матей 5:23-24).

Христос подчерта необходимостта вярващите да живеят в мир, любов и единство с братята си. От Христовото поучение разбираме, че е двойно непокорство за вярващия да дава дарение в църквата, да си дава десетъка, да поучава, да води хваление, да проповядва, да води молитва в църквата или в което и да е събрание на християни, докато има неизгладени взаимоотношения с друг вярващ. Не може да евангелизиращ, или да посещаваш, или да даваш милостиня, ако даваш място на непростителен дух в сърцето си. Съпругът и съпругата, които просто се търпят у дома си, не могат да тръгнат да вършат каквато и да е служба в Божия дом, преди да се помирят. Водачите, които носят отговорността за стадото, трябва внимателно да се уверят, че живеят в мир със стадото. Неразбирателствата трябва съвършено да се изглаждат, иначе работата ни в царството ще бъде напразна.

Въпрос 4: Посочи примери от писанието, които споменават белезите на истинското помирение.

Вярващите трябва да си прощават един на друг от сърце, без скрит гняв. Когато дойдат обиди, трябва да следваме начина за помирение, даден ни в Библията (**Матей 18:7,15-17**). Ако не простим, нашите молитви ще останат без отговор (**Марк 11:25-26**). Не бива да унижаваме този, който ни е оскърбил. Трябва да си припомним, че Бог, заради Христос, ни прости без да ни унижава.

Но, от друга страна, онези, които търсят помирение, трябва да са готови, като Яков, да направят повече отколкото е нужно в името на мира. Яков дори беше готов да отстъпи богатствата си, за да умилостиви Исав. Много вярващи днес, които са мамели в миналото, когато правят възвръщане на откраднатото действат така, сякаш имат право да задържат за себе си печалбите, които са добили от откраднатото. Вярващият, който заявява, че търси помирение и мир, трябва да е готов да направи жертва, за да види мечатата си реализирана.

Въпрос 5: Кои са положените в Библията принципи за изглаждане на обидите и препирните между братята и за преодоляване на отчуждението?

Гневът на Исав беше стопен поради Божията намеса. **"Сърцето на царя е в ръката на Господа, като водни бразди, Той на където иска го обръща"** (Притчи 21:1). Това е източник на окуражение за всички, които трябва да направят възвръщане и се страхуват от неприятни последствия. Исав отвори сърцето си за брат си. Той прости и забрави всяка несправедливост и погребва всяко негодувание. Първоначалното отхвърляне на даровете на Яков вероятно беше, за да покаже на брат си, че неговото желание за прошка и помирение не се основават на материални

дарове, но на сърдечно желание да има мир помежду им. То също можеше и да е тест дали Яков е искрен или му готви някоя клопка. Когато има помирение, ние ще ядем и ще пием заедно, ще се молим и ще се посещаваме един друг.

Въпрос 6: Какъв урок могат да научат хората, на които им предстои да направят някакво възвръщане, от помирието между Яков и Исав?

ГРИЖАТА НА ЯКОВ ЗА СЛАБИТЕ

(Битие 33:12-17; Йов 4:3; Матей 12:20; Йоан 10:11-14; Деяния 20:35; Римляни 15:1-3; 1 Коринтяни 9:22-23)

След като помирието приключи, беше време да тръгнат отново. Исав, който беше **"полски човек"**, свикнал на постоянно движение, настояваше Яков да дойде веднага с него. Но Яков, семеен човек и овчар, се грижеше за жените, за децата, за стадата и чердите с малките им. Яков знаеше, че ония, които са с него, няма да могат да вървят със същото темпо. Тук има поука за всички вярващи, особено за водачите, да познават състоянието на стадата си по всяко време. Има увещание за служителите да бъдат старателни в грижата стадата си (**Притчи 27:23**). Яков познаваше състоянието на домочадието си и на стадата си, защото се грижеше за тях; той се трудеше усърдно за стадото си и беше внимателен и грижовен пастир; той живееше със своето семейство и със стадата си (**Битие 31:38-40**).

Семейството на Яков се състоеше от жени и деца. Някои от жените, самите те - **"по-слаби съдове"**, бяха и с деца, а Рахил беше и бременна по това време. В стадата и чердите имаше също малки. Яков каза, че ако се пресият, ще умрат. Трябваше да вървят с темпото на най-слабите. Подобно на Яков, всеки служител трябва да знае, че събранието му се състои от хора на различни духовни нива. В духа има деца, младежи и бащи (**1 Йоан 2:12-14**). Ако ние накараме малките деца (духовно незрелите и новоповярвалите), да вървят с темпото на бащите, те могат да се обезкуражат и да се върнат в света, т.е. да умрат духовно. Без да извиняват греха, водачите трябва да бъдат внимателни и търпеливи, а не твърде настойчиви и нападателни, че да прогонят членовете на църквата.

Исав водеше 400 военни мъже, а Яков се грижеше за разнородна група от мъже, жени, деца и добитък с малките им. Исав остави зад гърба си Яков и стадото му. Яков се придвижи бавно до Сокхот, където построи къщи за семейството си и обори за добитъка си. За да се избегне движението с прекомерно темпо, всеки лидер трябва да познава добре състоянието на стадата си. Пасторът се различава от водача на молитвените войни.

Добрият водач трябва да внимава да не би слабите и немощните да пострадат при пътуването. Христос умря за всички и всяка душа е ценна пред очите Му. Също е важно да отбележим, че днешните деца са утрешните бащи и майки. Ние не можем да им помогнем по друг начин, освен да им дадем правилно възпитание. Това слага на плещите на родителите задължението да отбягват всеки акт на прибързаност, нетърпение, нетолерантност, побой и самоналагане, защото това може да се копира в поведението на техните деца.

Въпрос 7: Спомени някои уроци, които можем да научим от грижата на Яков за децата, жените и стадата?

ЯКОВ ИЗДИГА ОЛТАР НА БОГ

(Битие 33:17-20; 35:7)

Можа да се каже, че за първи път, откакто Яков беше напуснал дома си преди двадесет години, той имаше мир. Помирил се напълно с Исав, Яков мъдро осъзна, че трябва да построи олтар за ежедневно поклонение на Бога, Който благодатно пазеше живота му през всичките тези години.

"Там издигна олтар; и го наименова Ел-елое-Израил (Бог, Израилевият Бог)" (Битие 33:20)

Преди Яков се беше молил, но никога не беше се покланял на Бога. Той се молеше за защита, за снабдяване и за избавление. За първи път сега той издигаше олтар на Бога с цел поклонение. От примера на Яков ние научаваме, че не бива да забравяме да принесем жертва на хваление и поклонение на Бога, след като сме опитали верните Божии милости. Подобно на Яков, ние трябва да се научим да издигаме жертва на хваление към Бога заради многото му благодеяния към нас. Поклонението ни трябва да е постоянно. Ако семейният ни олтар е занемарен, трябва да го поправим и да го подготвим за постоянната жертва на хваление, благодарение и поклонение, които дължим на Бога.

Въпрос 8: Какво предизвикателство отправя към вярващите олтарът, който Яков издигна на Бога?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	11-12	Малахия	3-4
Вторник	..	13	Битие	1-2
Сряда	..	14-15	..	3-4
Четвъртък	..	16-17	..	5-6
Петък	..	18-19	..	7-8
Събота	..	20-21	..	9-10
Неделя	..	22-23	..	11-12

Стих за запомняне: *"Внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри"* (Ефесяни 5:15)

Текст: Битие 34:1-34

Текстът ни в този урок описва необмислените пътища на безразсъдството и безбожието, разкрити в необузданите страсти на четирима младежи, започвайки от Дина – любопитната невнимателна девойка, после Сихем – похотливия плътски извратен младеж. По-късно, трагедията на човешката поквара се разкрива в жестокото лукаво поведение на Симеон и Левий – братята на Дина. Всичко започна с това, че Дина се шляеше безцелно. Шляейки се в страни от пътя на разума, тя се озова на пътя на лош човек и нейната невинност бе погълната от огъня на страстта му (**Притчи 21:16**). Сихем беше насилник, а Дина беше жертва. Дина загуби скъпоценната си девственост, а Сихем и хората му загубиха живота си. Симеон и Левий загубиха невинността си и даже Яков загуби благоразположението на съседите си и добите си взаимоотношения с тях. **"Ето, съвсем малко огън, колко много вещество запалва!"** (Яков 3:5).

Понеже **"всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам"**, в разказът за Дина има няколко важни поуки за днешните младежи и родители. От Дина научаваме за опасността от плътските развлечения, а от Сихем – за последиците от необузданата страст. Симеон и Левий ни представят точно противоположното на това, което вярващите трябва да бъдат, когато са жертви на обиди и престъпления. В Яков виждаме липсата на праведен надзор над семейството му.

Въпрос 1: *Какви стойностни поуки могат да си земат днешните младежи и родители от историята на Дина?*

ОСКВЕРНЯВАНЕТО НА ДИНА ОТ СТРАНА НА СИХЕМ

(Битие 34:1-5; 30:21; 6:2; 20:2; Тит 2:5; Съдии 14:1-2; Притчи 2:10-15; 4:23-27; Еремия 10:2; 2 Царе 13:1-14; 1 Коринтяни 6:18; 2 Тимотей 2:22; 1 Солунци 5:22)

Цялата трагедия започна с една, като че ли безобидна разходка на жизнерадостна тинейджерка. **"А Дина... излезе да види дъщерите на онази земя"** (Битие 34:1). Наистина, **"започването на разпра е като, кога някой отваря път на вода"** (Притчи 17:14). Виж какво излезе от разходката на Дина: **"А Сихем... като я видя, взе я, лежа с нея и я изнасили"** (Битие 34:2).

Яков имаше много дъщери (**Битие 37:35**), но само Дина имаше привилегията да бъде спомената и то при много тъжни обстоятелства. **"А Дина... излезе..."**. Тя излезе извън границите на моралното благоприличие, извън наставлението, извън родителските забрани, извън контрола на Духа. Дина излезе от пътя на разума, излезе от пътя на святостта. Преди да излезе, вероятно тя дълго е хранила силно, но тайно възмущение от родителите си, затова че са прекалено строги, старомодни и превзети. Тя е жадувала за неограничената свобода, тя е чакала добрия шанс да

може да се наслади на дните на младостта си до краен предел. И така **"Дина... излезе..."**. Излизането ѝ струваше скъпо. Тя изгуби своята невинност и чест. Жената трябва да е благоразумна и целомъдрена (**Тит 2:5**). Дина излезе да види дъщерите на оная земя и стана като тях. Жените на света се мотаят и биват улавяни от мъжете на света. Така те създават семействата си. Вярващите не могат да правя това.

Подобно мислене и поведение се вижда в болшинството съвременни младежи. Те искат да ги оставят на мира, да бъдат капитани на собствения си кораб. Много младежи, даже в Библейската църква, всеки ден упорито правят усилия да прекратят моралните ограничения, поставени им от Писанието и от благочестивите им родители за тяхна безопасност. О, каква безумие! Ако само биха знаели, че както реката, без граници се превръща в блатна локва, така и неограничената свобода всъщност е горчиво робство.

Както Дина, така и всички своенравни младежи днес, са добре запознати с пътя на моралната поквара. Дина **"излезе"**...

Първо: тя излезе за да види, да разгледа, да понаучи нещо ново от дъщерите на онази земя. Повече ѝ харесваше компанията на безбожните отколкото общението с Божиите избрани. Тя е подобна на много младежи днес, които биха предпочели да отидат на диско-парти, кинопрожекция и кибер-кафе вместо да присъстват на църковна служба. Покварените младежи днес нямат скрупули да прекарват часове със светските си приятели, играейки игри и гледайки филми. Същите младежи стават нетърпеливи и неспокойни в дома на Бог, по простата причина, че **"те не познават Господа"**. Много вярващи днес се оплакват, че другите вярващи са неискрени и поради това най-добрите им приятели са невярващи. Това разкрива единствено състоянието на техните сърца, които се противят на Божиата заповед за неподходящото обвързване (**2 Коринтяни 6:14-18**).

Второ: Дина излезе за да види и за да бъде видяна. Еврейският Таргум (коментари на Еврейските писания) ни казва, че тя излезе за да види начина на живот, обичаите и маниерите на жените в онази страна. Тя излезе за да види техните навици и стил на обличане и по какъв начин се украсяваха. Жозеф, известен еврейски историк, отбелязва, че в Сихем е имало фестивал и затова вероятно много жени са идвали, облечени в най-хубавите си дрехи. Това би дало възможност на Дина да разгледа последната мода.

"Така казва Господ: Не учете пътя на езичниците..." (Еремия 10:2)

Въпрос 2: Какво предупреждение отправя грехопадението на Дина към вярващия относно местата, които посещава, и хората, с които се движи?

Проблемът на Дина може да се обобщи като: пожеланието на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота. Святият Дух предупреждава вярващите: **"Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, любовта на Отец не е в него"** (**1 Йоан 2:15**).

Тези очарователни съблазни ежедневно приличат ума на вярващите, ходейки на училище, по улиците и у дома. Стилът и модните линии на света изведнъж стават привлекателни за копнеещите за небето пришълци, които трябва да внимават да не се закоравят чрез измамата на греха. Вярващият не е от света. Чудото на новородението се проявява в преобразените от Духа вкусове и стойности. Постоянното фокусиране на нашия взор чрез вяра към Разпнатия Христос прави нещата от този свят да чезнат от умовете ни и донася небето по-близо до нас. Желанието за наслади и удоволствия е донесло болки на мнозина. Вярващите трябва да решат да доведат телата си под управлението на Духа.

Въпрос 3: Каква опасност крият удоволствията на плътта и насладите на света за копнеещите за небето пришълци и как те могат да избегнат тази опасност?

Както Дина, много вярващи днес мечтаят за свободата да се движат от място на място. Те недоволстват от ограниченията в църквата. Те посещават мероприятията на всяка петдесятна или евангелска църква и служение. Те се чувстват обидени при мисълта, че е необходимо да информират своите водачи за движението си, понеже чувстват това равностойно на контрол над тях. Те посещават фестивали, танци, различни видове парти и церемонии в света. Но при подобни разходки мнозина са загубили своята невинност и чистота.

Дина излезе да види, а също и нея я видяха. Сихем, необузданият и похотлив млад принц на онази страна, я видя **"взе я, лежа с нея и я изнасили. И душата му се привърза за Якововата дъщеря Дина и обикна момата и говори на момата по сърцето ѝ"** (Битие 34:2-3).

Мъжете, векове наред, са губили почитността си покрай непознати жени. Сихем, подобно на старовременните мъже (**Битие 6:2**), видя млада красива жена и си я взе. Той намери жената на улицата, но първо задоволи плътските си страсти. Човешката поквара често обръща наопаки законите на Бог. Сихем реши първо да изнасили Дина, преди да мисли за даване на каквато и да било зестра. Така е в света. Заслепени от собствената си страст, те не мога да изчакат нужното време и приготовленията до сключването на брачния съюз с девойката. С изненада можем да забележим, че през цялото време, докато Сихем и баща му Хамор молеха Яков да даде съгласието си за женитбата на Дина, злочестото момиче бе държано в действителен плен у дома на Сихем. Тя все още бе там, когато Симеон и Левий нападнаха града и я взеха от там. Амон, синът на Давид, страстно желаше сестра си, Тамар, и с помощта на приятеля си, я примами в своята стая и я насили. (С Дина не се случи точно така). Също и Самсон слезе в Тамнат и видя там една жена, която му привлече вниманието (**Съдии 14:1-2**).

Въпрос 4: Споменете други примери от Библията, подобни на случая с Дина, за грехопадение в разврат и поуките от тях.

Истинският християнин не взема решения за женитба, подбуждан от страсти те на сърцето си. **Първо**, трябва да има усърдна молитва, за да се разбере волята на Бог. **Второ**, трябва да се консултира с определените за това хора в църквата, за да се осигурят ред и благоприличие. **Трето**, щом няма установени проблеми, братът споделя със сестрата убежденията си относно женитбата си с нея. **Четвърто**, нейният благоразположен отговор води до ново събиране с отговорниците за женитбата, за да се установи съгласието на двамата. **След това**, започва предбрачният период под наблюдение на по-опитните духовни водачи от църквата. **Накрая**, в знак на уважение към родителите на сестрата и в изпълнение на ясните заповеди на Писането, възнамеряващия да се ожени трябва да плати зестрата и да изпълни другите законни изисквания спрямо семейството на бъдещата си съпруга. Успешният предбрачен период води до прославяща Христос женитба и до законно свързване в семеен съюз. Всеки опит да се заобиколи това Библейско предписание превръща женитбата в нехристиянска.

Въпрос 5: Избройте библейските стъпки в християнската женитба.

**(Битие 34:6-23; 6:2; 20:2; 2 Царе 13:19-22; Еремия 17:9; Притчи 23:6-7;
2 Тимотей 3:13)**

Скоро между Хамор и сина му от една страна и Яков и синовете му от другата страна започнаха преговорите за женитбата на Дина. Но при тези преговори и двете страни подхождаха с измама и неискреност, като всеки се стремеше да надхитри другия. Докато говореха красиви думи, истинският мотив на синовете на Яков бе да извършат кърваво отмъщение за унижението на Дина. Синовете на Яков се върнаха от полето и научиха какво се бе случило. Не им стана приятно. Те искаха да вземат сестра си от къщата на Сихем. Те също искаха и да дадат добър урок на Сихем. **"А като чуха за станалото ... тия мъже се наскърбиха и много се разгневиха"** (Битие 34:7). Те се почувстваха унижени от това. Случаят беше скандален. Станалото беше безумие и не трябваше да се случва. Блудодеянието сред децата на Бог е оскърбителен грях. То изобщо не бива да се случва. Не е чудно, че синовете на Яков търсеха отмъщение. Те оставиха преговорите да се проведат, но те си имаха друг план.

"А Якововите синове отговориха на Сихема и на баща му Емора с лукавство, понеже той беше осквернил сестра им Дина" (Битие 34:13)

Синовете на Яков поставиха изискването – всички мъже от Сихемовия дом да се обрежат, преди Дина да му се даде за жена. Но това бе лъжа. Те никога не бяха възнамерявали да станат едно с народа на Сихем. Те само търсеха как да отмъстят за унижението на сестра им Дина. Подобно на тях, Хамор и Сихем също си имаха своите скрити намерения. Докато синът ламтеше за Дина, бащата ламтеше за богатството на Яков. За да постигне целта си, Хамор трябваше да *"носи от девет реки вода"*. Той изтъкваше различни убедителни доводи, подкрепящи предложението за женитба с Израел. Все пак, докато говореше със сънародниците си, Хамор разкри истинската причина за този договор за женитба: **"Добитъкът им, имотът им и всичките им животни не ще ли станат наши? Само да се съгласим с тях и те ще живеят с нас"** (Битие 34:23).

Хамор и Сихем *"си намериха майстора"* в лицето на Симеон и Левий. Синовете на Яков бяха така усъвършенствани в злите тънкости на измамата, че не издадоха и намек за истинските си намерения спрямо бедните сихемци. Това е подходящ пример за това как грешниците, мъже и жени, за да успокоят съвестите си, често извиняват греховете си с такива празни извинения като нетърпими провокации, надделяващи неудържими изкушения, лична заинтересованост или даже лична защита. Лицемерието е ужасен грях за който човек трябва да се покае. Каквито и да са извиненията на хората, Бог **"никак няма да оправдае виновния"**. Изповядването и изоставянето на греха е част от милостта и прощката.

Въпрос 6: Споменете някои извинения, които хората дават днес, за да покрият греховете си и кажете защо те са неприемливи пред Бог.

Но защо Яков и синовете му не дадоха Дина да се ожени за сина на Хамор? За да не се впрегнат несходно със Сихемците. Това, което се случи, бе безумие за Израел. Преди Яков да напусне Падан-аран, Исак му бе заповядал да не се жени с дъщерите на Ханнан (Битие 28:1). Затова, ако оставеха Дина да се омъжи за Хамор, тоза означаваше да не се покорят на Исак, на Яков и на Бога. Ако подобно безумие се случеше измежду израилтяните, тогава можеше да се позволи историята да завърши

със женитба (**Изход 22:16-17; Второзаконие 22:28-29**), но не и ако това се случи между израилтяни и езичници.

Някои вярващи, след като са изпаднали в грях с невярващ, отиват по-далеч и се женят с грешника. Причината, която обикновено се изтъква е, че така или иначе деянието е вече извършено. Но това не е правилно. Отпадналият от вярата трябва да се покае и да прекъсне всяка връзка с греховния партньор, дори и ако в резултат от злодеянието е настъпила нежелана бременност. Божията заповед е да излезем от греха и от всякакъв вид несходно впрягане, било в приятелство, съюз, бизнес, тайно съглашение или женитба.

Симеон и Леви, понеже не искаха да оставят сестра им да се ожени за Сихем, мислеха как да я измъкнат от дома на Хамор. Техният план бе зъл и жесток. Те измамиха хората на Сихем да приемат чужд обичай – обрязването, а след това нападнаха и избиха всички. Защо те просто не поискаха само сестра си? Може би се страхуваха, че Хамор и Сихем няма да пуснат Дина и че ако сихемците бяха в добро здраве щяха да ги надвият и да им навредят. Вероятно чувстваха, че също така трябва да защитят честта на Яков. Какъвто и да бе мотивът им, деянието им бе нечестиво. За нищо на света не би трябвало да убием друг, освен според закона. Животът е скъпоценен. **"Не убивай"** е Божия заповед.

УНИЩОЖЕНИЕТО НА СИХЕМЦИТЕ

(Битие 34:24-31; 49:5-7; 2 Царе 13:23-29; Левити 19:8; Притчи 24:29; 20:22; Второзаконие 32:35; Матей 5:9; Римляни 12:17, 19-21; 14:16; 1 Солунци 5:15; 1 Петрово 3:9)

Сихемците се въодушевиха от идеята да придобият богатството на Яков и синовете му и се съгласиха да направят това, което синовете му искаха от тях. Всеки от мъжки пол бързо се обряза – един обичай, който бе напълно чужд за тях. Те не бяха чували за него преди това и не знаеха как става. Тяхната лакомия и заблуждение им коства живота. Много хора приемат чужди обичаи, понеже искат власт, женитба, богатство, деца и успех. Те се впускат в неща, които не познават и не разбират и, с течение на времето, губят мира и живота си. За беда, и вярващите се хващат в подобни клопки.

***"А на третия ден, когато бяха в болките си, двама от Якововите синове, Симеон и Левий, братя на Дина, взеха всеки ножа си, нападнаха дързостно града и избиха всички от мъжки пол. Убиха с острото на ножа Емора и сина му Сихем; а Дина взеха из дома на Сихема и си излязоха"* (Битие 34:25-26)**

Трябваше ли кръвта на всички от мъжки пол в Сихем да бъде изкупление за греховете на техния княз и на невнимателната, любопитна Дина? Изискванията на моралния закон едва ли биха отговорили положително на който и да е от тези въпроси. Действията на Симеон и Левий не могат да бъдат оправдани. Те нямаха право да отнемат живота на всички мъже в една страна, заради глупостта на невнимателната си, любопитна сестра. Те бяха виновни за своята крайна жестокост, за пламналия в тях гняв, довел до бруталните убийства. Години по-късно Яков прокле този им акт (**Битие 49:5-7**). Вярващите не могат да постъпват като синовете на Яков. Независимо колко оскърбителна е обидата срещу нас, ние имаме заповед да прощаваме и да оставим възмездието на Бог. Снизходителната прока, а не злобното отмъщение, ни определя като деца на Бога (**Матей 5:38-39**).

Наистина, можем ли да оправдаем Яков във всичко това? Яков не каза нищо докато синовете му не се върнаха от полето. И във всички преговори със Сихем той си мълчеше. Той даде неодобрението си едва след като отмъщението бе извършено.

Той реагира, най-вече, заради евентуалните ответни реакции от страна на съседите им. Ясно е, че Яков не управляваше добре домоцаядието си. Бог не би могъл да каже за дома на Яков това, което каза за Авраам и за дома му (**Битие 18:19**).

Въпрос 7: Какво трябва да е отношението на християните към обидите?

Синовете на Яков приключиха нещата задавайки въпрос: **"Трябваше ли той да постъпи със сестра ни, като с блудница?" (Битие 34:31)**. Какъв е твоят отговор? Трябваше ли тя да се разхожда като блудница, без да има проблем? Библията казва че: **"Човек, който се отбие от пътя на разума, ще стигне в събранието на мъртвите"** (Притчи 21:16). Не е чудно, че преживяното от Яков в Сихем бе покъртително.

Имаме няколко основни урока. **Първо:** Дина излезе да види света и загуби честта си. Също както и Ева. Опитът ѝ да види, ѝ позволи да пожелае и да вземе. Тя също падна в изкушението и загуби невинността си. Какво казва Писанието? **"Окоето не се насища с гледане, нито се напълня ухото със слушане"** (Еклесиаст 1:8). Внимавай какво гледаш и какво виждат очите ти, понеже това може да те доведе до падение. Внимавай относно светските весели настроения.

Второ: Накрая Сихем намери смъртта си, защото не можа да овладее похотта си. Също като Амнон, който оскверни сестра си Тamar, и като Самсон, силният мъж на Израел, който се отдаваше на похотта си към една блудница. Християнските братя, които използват позицията си, за да канят свободно дами в домовете и офисите си за частни срещи насаме, рискуват да изпаднат в греха на неморалност и да умрат духовно.

Трето: Яков пренебрегна надзора над своите деца и това го вкара в неприятности. Той не наблюдаваше Дина и не е записано той да бе предприел нещо срещу нея, след опозоряването ѝ. Той не каза нищо против кървавата мисия на Симеон и Леви, макар и по-късно да прокле гнева им. Отношението му към тях беше от типа **"остави ги сами на себе си"**, което е често срещано сред много вярващи родители днес. Много родители оставят децата си да живеят, като си искат; не упражняват почти никакъв контрол над тях. Децата на някои християнски родители се обличат подобно на Езавел и щурят по улиците, а родителите им не правят нищо по въпроса. Взаимоотношенията им с противоположния пол не биват наблюдавани нито отвътре, нито отвън. Почти липсва надзор и възпитание. Писанието предупреждава такива родители: **"Тоягата и изобличението дават мъдрост, а пренебрегнатото дете (оставено само на себе си), засрамва майка си"** (Притчи 29:15, KJV).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	24-25	Битие	13-14
Вторник	..	26	..	15-16
Сряда	..	27-28	..	17-18
Четвъртък	Марк	1-2	..	19
Петък	..	3-4	..	20-21
Събота	..	5-6	..	22-23
Неделя	..	7-8	..	24

Урок *ЯКОВ СЕ ВРЪЩА ВЪВ ВЕТИЛ*
№ 108

Стих за запомняне: "Посейте за себе си по правда, пожънете с милост, разработете престојалата си земя; защото е време да потърсите Господа, Докле дойде и навали правда над вас" (Осия 10:12)

Текст: Битие 35:1-15

Ветил, което значи "Божий дом", бе град на двадесет мили северно от Израел. Преди това той се наричаше Луз – бадемово дърво. Там Яков преди повече от 20 години преживя среща с Бог, която промени живота му (**Битие 28:10-22; 31:13**). Това място с право можеше да се нарече мястото на неговото духовно раждане, понеже именно във Ветил той направи първото си лично посвещение на Бог. Там, старите обещания дадени на баща му, бяха преповторени и потвърдени спрямо него. Това беше повратната точка в неговия духовен живот, от която той почерпи освежителен дъх за молитва, като направи оброк за доживотно посвещение спрямо Всемогъщия Бог. Същото това място стана знаменито средище за други важни събития в историята на Израел (**Съдии 1:22; 4:5; 1 Царе 7:16; 3 Царе 13:1-10; 4 Царе 2:2,23; 17:28; 4 Царе 10:29**).

Това първо преживяване на Яков при Ветил много прилича на славната първоначална среща на вярващия с Господа при спасението, което най-общо се характеризира с безрезервно сърце-отдаване, свята невинност, гореща любов, ревност, незабавно подobaващо покорство, копнеж за небето и желание Христос да бъде прокламиран. Но точно както много християни днес, Яков не поощряваше у себе си това вдъхновяващо преживяване и, с течение на времето, го изгуби. Ето защо Бог го извика обратно във Ветил. Отчаяната нужда на всеки християнин, а даже и на цялото християнство сега, не е нищо друго освен връщане към Ветил. На езика на теологията такова преживяване се нарича съживление, но то често се разбира погрешно. Днес малцина от онези, които говорят много за него, действително разбират значението му.

Въпрос 1: Обяснете значението на Ветил за вярващите днес.

БЕЛЕЗИ НА ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ ВЕТИЛ

(Битие 30:28-31; 31:19-21,30-35; 34:1-3,25-29; 35:2; Откровение 3:1; Осия 6:4; 7:8-11; 8:3; Галатяни 6:3)

Яков бе отново в трудна ситуация. Той неотдавна едва се бе помирил с брат си Исав, а сега пък се появиха неприятности от страна на съседите му. Той се страхуваше, че Ханаанците и Перизитците може да го нападнат (**Битие 34:30**). Той не знаеше какво да прави. Той се двоумеше. Именно в този момент Бог го извика да се върне във Ветил. Яков напусна Ветил преди двадесет години, когато бягаше от брат си Исав. Той бе почти забравил за Ветил докато придобиваше жени, деца и богатства. През всички тези години много вода изтече под моста на Якововия живот. Той имаше полигамно семейство с всичките му, произтичащи от това, вътрешни конфликти. Той нямаше време да научи семейството си на нищо относно Бога на

бащите си. Яков се нуждаеше от Бог само доколкото да бъдат снабдявани нуждите му и да има защита. Даже и след преживяното при потока Явок, Яков се влошаваше все повече и повече. Именно тогава Бог го повика **"стани и иди във Ветил"**.

След първоначалното преживяване на Яков във Ветил, неговият духовен живот бе станал колеблив, пълен с множество грешки. Адамовата природа у него отново бе взела надмощие и той бе неин пленник. **Например**, заради егоистичното си желание за богатство, той надхитри Лаван в бизнеса (**Битие 30:28 - 31:2**). **Второ**, той не внимаваше за идолопоклонството в дома си (**Битие 31:19-21, 30-35, 35:2**). **Трето**, не внимаваше за възпитанието на децата си - той бе започнал да им позволява всичко и да ги разглезва. Това негово отношение, даде възможност на Дина да се шляе невнимателно сред Ханаанците, поради което и бе осквернена (**Битие 34:1-3**). **Четвърто**, същото разглезващо отношение доведе до това, че Симеон и Левий, вършейки собствената си воля, измамиха и отмъстително избиха всички мъжки в Сихем (**Битие 34:25-29**). По онова време Яков само имаше вид на благочестие, но бе отречен от силата му. На езика на Новия Завет, той **"на има бе жив, но бе мъртъв"** (**Откровение 3:1**). Бог искаше Яков да се върне към първата си любов.

Опасно е, когато след достигане на духовно извисяване и стабилност, последва пренебрегване на благодатта и омаловажаване на духовните упражнения – молитва, четене на Божието слово, покорство, общение и свидетелстване. Никое ниво на духовни постижения не може да гарантира имунитет срещу отпадането.

Когато един вярващ или местна група християни забележат в живота си, в общението си с Бог и един с друг духовна сухота, упадък и неморалност, липса на честност и почтеност, лъжеучения и погрешни доктрини, егоизъм и плътски желания в молитвата, несериозност по отношение на греха в индивидуалния живот и в живота на местната църква, размиване на границата между вярващите и невярващите, липса на посвещение, себеотдаване и ангажимент за печелене на души и духовно служене, тогава Бог очаква от тази личност или група незабавен вик за съживление.

Въпрос 2: Отбележете в кои случаи един вярващ или една местна църква трябва спешно да викат към Бог за съживление.

ПРИЗИВ ЗА ЗАВЪЩАНЕ КЪМ ВЕТИЛ

(Осия 10:12; Битие 31:1; Исаия 1:2-4,11,18-20; 2:5; Йоил 2:12,13,17; Исаия 48:16-20; 52:1-5; Еремия 2:2-9,19,32; 3:11-14:1; 4:1; Осия 12:2-6; 14:1-9)

"След това Бог каза на Якова: Стани, иди на Ветил и живеј там; и там издигни олтар на Бога, Който ти се яви, когато бягаше от лицето на брата си Исава" (Битие 35:1)

За Бог беше важно да припомни на Яков за неговата първа среща с Него. Най-добрият начин за това бе да поиска той да се върне във Ветил. Когато Бог поиска от Яков да напусне Лаван и да се върне у дома си, Бог нямаше пред вид той да отива в Сихем. Яков вече се бе опетнил в тази земя – приключението на Дина и кръвожадното дело на Симеон и Левий разкриваха факта, че Яков вече губеше контрол. Призивът бе навременен и нужен. През годините Бог е викал хората да се върнат при Него. Много пъти Бог спешно е викал чадата на Израел да се върнат при Него. Той е правел това поради любовта си към тях.

Тук ясно виждаме Божия суверенитет в това, че Бог лично подбуди у Яков желание за съживление, призовавайки го да оправи пътя си. Призивът към него бе да **"живее"** там. Вярващият трябва непрекъснато да живее в Божието присъствие както в свой дом, а не като в хотел. Той също и трябва да построи там постоянен олтар за непрестанна жертва. Във времена на духовна суша, Бог лично е направлявал сърцата

на хората в пътя на съживлението. Например, Йоан Кръстител, предшественикът на Христос, е предвестник на нечувано съживление, което постави мост между евреите и Божието царство (**Лука 3:3-10**). Този план бе изявен 800 години по-рано (**Исаия 40:3-5**). Съживлението, засвидетелствано от Апостолите, бе пророкувано по-рано от Йоил (**Йоил 2:28-32; Деяния 2:1-47**).

Почти във всяко време Бог би отговорил на ходатайстващите молитви на загрижен светия, който не е удовлетворен от духовното състояние, наблюдавано в неговия собствен живот или в живота на обществото, в което той се намира. Имаше хора като Давид, които ходатайстваха за съживление в Израел (**Псалм 85:1-8**). Авакум ходатайства за съживление в Израел (**Авакум 3:1-2**). Илия се моли за духовно съживление в Израел (**3 Царе 18:36-39**). Осия подтикваше Израел да вика към Бога за духовно съживление (**Осия 10:12**). Бог бързо би отговорил на всеки вярващ или група християни, които закопнеят в молитва да се върнат към Извора.

Това истинско съживление, обаче, обикновено се предшества от плащане на определена цена.

Въпрос 3: Споменете някои Библейски порсонажи, които бяха използвани от Бог да донесат съживление.

ПРЕДПОСТАВКИ ЗА СЪЖИВЛЕНИЕ

(Битие 35:2-7; Лука 3:5-14; Неемия 1:3-11; Псалм 139:23; Даниил 9:3; 2 Летописи 7:14)

***"Тогавя Яков каза на домочадието си и на всичките, които бяха с него: Махнете чуждите богове, които са между вас, очистете се и променете дрехите си; и да станем да отидем във Ветил, и там ще издигна олтар на Бога, Който ме послуша в деня на бедствието ми и беше с мене в пътя, по който ходих"* (Битие 35:2-3)**

Якововият план за действие е пълен с информация относно стъпките, които трябва да се предприемат, по пътя към съживление. Той започна с операция по пълно прочистване на дома. Това показва, че истинското съживление е следствие на сериозно неудовлетворение от преобладаващото духовно състояние на някого и непосредствено повлиянието от това области (**Исаия 6:5; Неемия 1:3,4; Лука 3:5-9**); дълбоко и искрено покаяние (**Псалм 139:23,24; Исаия 6:5; Неемия 1:5-11; Даниил 9:3-19; 2 Летописи 7:14**); пълно възвръщане (**Езекил 33:15-16**); пълно преобразяване (**Исаия 40:4-5**); гореща молитва (**Даниил 9:3-19**); необичайна самодисциплина (**1 Коринтяни 9:27**); и силна вяра в Бог, единственият източник на истинското съживление (**Авакум 3:2-16**). И в библейски времена, и днес, хората, които са оставили следи на съживление след себе си, са хора, което са дръзнали да платят определена необичайна цена.

Въпрос 4: Споменете някои предпоставки за съживлението.

***"И тъй, те дадох на Якова всичките чужди богове, що бяха в ръцете им и обиците, които бяха на ушите им; и Яков ги скри под дъба, който бе при Сихем"* (Битие 35:4)**

Яков предприе определени стъпки, за да се покори на Божията заповед и да поправи взаимоотношението си с Него. Той събра домашните си и им каза за преместването във Ветил. Яков знаеше, че всред дома му има неправилни неща и той

се разправи с тях. Ние не можем да дойдем в присъствието на святия Бог заедно с чуждите богове, с нечистите и светски дрехи. Семейството на Яков трябваше да сваля всичко това от себе си, както и обиците. Учудващо и поучително е, че във времето на Яков, когато имаше твърде ограничено откровение относно Божията воля за начина на обличане и украсяване, в дома на Яков имаха желание да премахнат обиците си. Затова днес, каквото и да е извинение от страна на вярващите относно начинът им на обличане и украсяване, е неприемливо. Бог се интересува от външния вид на Своите хора и не желае те да се обличат както грешниците в този свят (**Второзаконие 22:5; Исаия 3:16-24; 1 Тимотей 2:9,10; 1 Петрово 3:3-4**).

ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ СЪЖИВЛЕНИЕТО

(Битие 35:5, 9-13; Псалм 85:6,7; 2 Летописи 7:14; Осия 14:4-9; Лука 2:30)

Резултатът от истинското съживление винаги е благословение за хората и църквата като цяло. Яков и домочадието му, които в края на предната глава се страхуваха от Ханаанците (**Битие 34:30**), сега всяваха страх във всички свои врагове (**Битие 35:5**). Грехът в живота и семейството на Яков бе докарал страх у него, но след като той се бе възстановил и съживил, този страх се премести у неговите врагове. **"И страх Божии беше върху градовете, които бяха наоколо им, така че не преследваха Якововите синове"**.

Когато се ангажираш с Божиите неща, Бог се ангажира с твоята защита. Колко просветляващо е това за християните, угнетявани от какви ли не проблеми – изходът е в завръщане и съживление (**Исаия 30:15**). Святостта е здраво укрепление в духовната война. Съживлението допълнително подхранва изявата на Божието присъствие в християнското общество (**Битие 35:9**).

Един писател е казал: *"съживлението е божествена намеса в нормалния ход на духовните неща. То е – Бог да се открие на човека в страшна святост и неудържима сила ... то е - Господ да простре Своята свята ръка и да въздейства с необикновена сила върху светиите и грешниците"*. Петър ясно долови същността му, като го нарече: **"освежителни времена от лицето на Господа"** (**Деяния 3:19**).

Това определение рязко разграничава съживлението от всичко онова, което т.нар. "модерни християни" причисляват към него, като шумна музика и песни, ръкопляскания и барабанене, треперене, танцуване, търкаляне и скачане и множество други религиозни действия.

Други последици от съживлението са: предпазване от Божият праведен гняв (**Псалм 85:3-6; Осия 14:4**), личен мир и мир в обществото (**Псалм 85:8**), Божията милост, благоволение и слава (**Псалм 85:9,10; Осия 14:6-7**), отговор на моливите, физическо, материално и духовно изцеление (**2 Коринтяни 7:14**).

Друг християнски писател документира съживлението в Уелс през 1904 г. така: *"Уелс пламна ... изведнъж като неочаквано торнадо, Духът на Бог помете земята. Църквите бяха препълнени ... в Уелс никога не се бе случвало нещо по-резултатно от това. Безбожниците се обръщаха към Бога; алкохолици, крадци и хазартни играчи биваха спасени и хиляди се връщаха към порядъчния начин на живот. Навсякъде можеха да се чуят изповеди за ужасни грехове. Хората си плащаха старите задължения. Театралните постановки трябваше да се прекратят поради липса на публика ... за пет седмици двамаст хиляди души се присъединиха към църквите"*. Това е било истинско съживление, **"с което ни посети зора отгоре"**. Съживлението се характеризирало с това, че Неговите хора преживяват пълнотата на благословието. Няма начин да се сбъркат белезите на истинското съживление.

Но при все това, в разгара на това съживление, умря Дебора, бавачката на Ребека (**Битие 24:59, 35:8**). **"Привременната лека скръб"** понякога може да се появи и по време на мощно посещение от Бог. Това не бива да пречи на вярващия, той да

фокусира своите очи върху Бога. Фактът че Девора не бе роднина по кръвна линия на Яков, не оказа влияние върху почтеното ѝ погребение, в духа на искрената любов. Пролятата кръв на Исус задължава вярващите да **"обичат братството"** (1 Петрово 2:17).

Въпрос 5: Кои са някои възможни последици от истинското съживление?

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО - СЛЕДСТВИЕ ОТ ПОСЛУШАНИЕТО

"И Бог пак се яви на Якова, след завръщането му от Падан-арам, и го благослови" (Битие 35:9)

Във Ветил Бог потвърди новото име на Яков – Израел. Бог, също така, наново установи завета си с него и го благослови. **Първо**, Бог му обеща да го направи баща на много народи – земният Израел, както и баща на редица народи и царе – духовният Израел (**Битие 35:11; 1 Петрово 2:9,10; Тит 2:11-14**). **Второ**, Бог му обеща да го направи притежател на богата земя и материално благосъстояние (**Битие 35:12**). Тези две благословения винаги символизируют дара на Христос за вярващия и очакваното наследство на небесното изобилие. Една част от това обещание е вече изпълнена, но определено има и друга част, която предстои. Всички Божии обещания са **"Да и Амин"** (2 Коринтяни 1:20).

Въпрос 6: Защо трябваше Яков да се върне във Ветил и какъв бе резултатът от неговото послушание?

Оцеляването на отделния човек, на християнството и на целия свят зависят от незабавното проумяване на нуждата от съживление (**Откровение 2:5**). **"Днес"** е най-подходящото време да се потърси Господа, може би никога повече няма да има друго благоприятно време за това. Бог е готов, Исус увещава, Духът кани, а душите стенат! Множество добри намерения са били осуетени чрез отлагане и бавене. Сега е моментът да се върнем във Ветил.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	9	Битие	25-26
Вторник	..	10	..	27
Сряда	..	11-12	..	28-29
Четвъртък	..	13-14	..	30
Петък	..	15-16	..	31
Събота	Лука	1	..	32-33
Неделя	..	2	..	34-35

Урок СМЪРТТА НА РАХИЛ И ИСААК № 109

Стих за запомняне: *"Дните на живота ни са естествено седемдесет години или даже, гдето има сила, осемдесет години, но и най-добрите от тях са труд и скръб, защото скоро прехождат и ние отлитаме"* (Псалм 90:10)

Текст: Битие 35:16-29

Дългото и отегчително пътуване на Яков от Пада-арам до Ханаан беше изпълнено с трудности и препятствия. Докато напускаше Ветил, където Бог препотвърди Авраамовия завет за него, той трябва да е бил уверен в Божието присъствие над него и дома му. Освен силният копнеж да стигне до Мамре и да види баща си Исаак жив, той също преживяваше и радостта от очакването на ново бебе от любимата си жена, Рахил. Но тук, в нашия текст, виждаме Яков, потопен в скръб, покрусен от поредица събития.

Първото нещо беше смъртта на Рахил при болезненото раждане. Скоро последва делото на кръвосмешение между Рувим и бащината му наложница, Вала. Третото събитие, макар и не толкова трагично, беше смъртта на баща му Исаак в зряла възраст – на 180 години. Това учение ни разкрива три събития, през които хората често преминават. Това са болката, скръбта и смъртта. И трите са свързани с греха, корен на всяко човешко проклятие **"защото заплатата на греха е смърт ..."** (Римляни 6:23).

Но, ако ние сме се обърнали от греха и сме верни на Бога, Той има начин да облекчи болките и скърбите ни, както и да ни насити с дълъг живот, тук на земята (Псалм 91:15-16).

"И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скиинята на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях. Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина" (Откровение 21:3-4)

Въпрос 1: *Кои са трите тъжни събития, случили се в живота на Яков? Как вярващият може да избегне вечната скръб и смърт?*

РОДИЛНИТЕ БОЛКИ НА РАХИЛ И МЪЧИТЕЛНАТА ѝ СМЪРТ (Битие 35:16-20; 48:7; 3:16; 1 Тимотей 2:15; Изход 1:19)

Тук, за първи път, виждаме запис в Библията за смърт при раждане. **"След това тръгнаха от Ветил; а като стигнаха близо до Ефрата, Рахил роди и много се мъчеше при раждането си"** (Битие 35:16).

Рахил, която така пламенно желаше да има деца, и дори натякваше на мъжа си **"дай ми чада, иначе аз ще умра"**, тук умря при раждането на второто си дете. Нормално е за жените да изпитват родилни болки. При едни те са по-слаби, при други – по-силни, поради различни причини. Така или иначе, първоначалната причина за родилните мъки и болки бе грехът в Едемската Градина, където Бог постави проклятието над Ева, след като тя яде от забранения плод. **"На жената рече: Ще ти преумножа скръбта в бременността; със скръб ще раждаш чада"** (Битие 3:16).

Макар че Божията заповед е плодовитост, което е желанието и радостта на всяко семейство, прекомерното желание за деца, до степен да заплашваш съпруга си, е неправилно и греховно. Божият промисъл е болките при раждането да се обърнат в радост за жената, след като тя роди своето бебе. Исус заяви на учениците си: **"Жена, когато ражда, е в скръб, защото е дошъл часът ѝ; а кога роди детенцето, не помни вече тъгата си поради радостта, че се е родил човек на света"** (Йоан 16:21).

Родилните болки на Рахил бяха необикновено силни. По онова време не бе известно Цезаровото сечение, което намалява риска от смъртност при раждането. Тя много се мъчи докато не отслабна прекомерно. Въпреки, че бабата вдъхваше увереност на Рахил, Рахилиното пророчество, че Бог ще ѝ прибави още един син, се сбъдна, но за сметка на нейния живот (Битие 30:24). **"А като предаваше душа, защото умря, Рахил го наименува Венони – син на скръбта ми, а баща му го нарече Вениамин – син на десница. Така Рахил умря и я погребяха край пътя за Ефрата, който е Витлеем"** (Битие 35:18-19).

Въпрос 2: Смъртта на Рахил при раждане омаловажава ли Божието обещание, че ще избави жената в чадородието? (1 Тимотей 2:15)? Обоснови отговора си.

В агонията си, Рахил със сетен дъх наименува своето дете, родено за мъжа, който така много я обичаше, че слугува четиринадесет години за нея, Вен-они, което означава – син на скръбта ми. Все пак, смъртта на Рахил при раждането не отменя словото на Бог, че еврейките не са като египтянките (Изход 1:19). Бог обещава, че жената ще бъде спасена и запазена при чадородието, ако тя, заедно със съпруга си, продължават във вярата, любовта и светостта с целомъдрие **"Но пак тя ще се спаси в чадородието, ако пребъдат във вяра, в любов и в светост с целомъдрие"** (1 Тимотей 2:15, KJV). Обещанието за дълголетие е за вярващите жени. Вярващите не трябва да се страхуват от смърт при раждане.

Трябва да продължим да вярваме в Бог по всяко време, при бременност и при раждане. Също и не може да забравим думите на Исус Христос в Йоан 16:21, така че семейството, което чака дете, трябва да устоява докрай във вярата. Важно е бременните жени да избягват да говорят лекомислено, но да бъдат въздържани по време на родилните си болки. Макар и Рахил да умря, изповедта на вярващия е **"аз няма да умра, но ще живея и ще разказвам делата Господни"** (Псалми 118:17)!

Ако децата можеха да си представят болката, през която майките им са преминали, за да ги доведат в живота, да ги изнесат и откърмят, те наистина щяха да ги уважават, да им се покоряват в Господа, да се грижат за тях, когато остаряят и отслабнат. Те щяха да избягват лошите влияния и греховни навици, причиняващи душевни болки на своите майки и бащи. На децата е заповядано да се покоряват на родителите си (Изход 20:2; Ефесяни 6:1-2). Съпрузите трябва да бъдат до жените си, споделяйки техните скърби и радости, както направи и Яков. Той преживя дълбока мъка, докато безпомощно наблюдаваше, как неговата възлюбена жена си отива в агония, оставяйки за него нейният Вен-они, когато по-късно той преименува на Вениамин – сън на десницата ми. Това най-често е превеждано като **"много скъп за мен"**, **"поставен под дясната ми ръка за благословение"**, **"поддръжка в старостта ми"**, **"като тояга в десницата ми"**.

Пътуването към Мамре в Ханаан беше към своя край. Те бяха съвсем близо до Ефрат или Витлеем, дома на хляба. Рахил умря по пътя. Има няколко поуки от това.

Първо, физическата смърт може да настъпи по всяко време, докато вярващите очакват идването на Господа. Трябва да сме духовно подготвени, като сме сигурни в

чистотата на нашето сърце и живот. **"Следвайте мир с всички хора и светостта, без която никой няма да види Господа"** (Евреи 12:14).

Второ, духовната смърт за не-бдителните и не-молещите се християни е не само вероятност, но е и реалност. Мнозина не само са отпаднали, но са станали и вероотстъпници. Трябва да бдим и да се молим, да държим здраво това, което имаме, за да завършим успешно надбягването докрая и да спечелим венците си. Когато Яков каза на Рахил и на цялото си домоладие да напуснат Падан-арам, тя открадна домашните идоли на баща си и така остроумно ги скри под себе си, че дори баща ѝ не успя да ги намери. Вероятно, по-късно, тя ги е предала на Яков, когато се подготвяха да се върнат във Ветил (**Битие 35:1-4**). Ако това е станало, тя се е пречистила, преди своята ненадейна и мъчителна смърт.

Въпрос 3: Какъв урок можем да научим от смъртта на Рахил?

Яков погребва любимата си жена по пътя за Ефрат, а не в пещерата, която е в нивата Мехпеллах, семейното място за погребване (**Битие 35:1-4**). Той с тъга си припомни този факт по-късно на предсмъртното си легло **"А когато се връщах от Падан, умря ми Рахил на пътя в Ханаанската земя, като оставаше едно малко разстояние да стигнем до Ефрата; и погребвах я там, край пътя за Ефрата, който е Витлеем"** (**Битие 48:7**). Там той издигна стълб в нейна памет.

Витлеем при Ефрат, където Яков погребва Рахил, е забележително място, защото то стана родното място на Исус Христос. Там бе и домът на Елимелех, мъжа на Ноемин, свекървата на Рут – жената на Вооз (**Матей 2:6; Лука 2:4-7,11,15; Йоан 7:42; Рут 1:2; 4:11; Михей 5:2**). Интересно е да се отбележи, че на мястото, където Яков загуби възлюбената си жена, се появи и нов живот в света. Вениамин, синът на десницата му, се роди там. Векове по-късно, Исус Христос, Единородния син на Всемогъщия, Който стои отдясно на Отец, също се роди във Витлеем, при Ефрат.

УЖАСНОТО ДЕЯНИЕ НА РУВИМ, ЗАСЛУЖАВАЩО НАКАЗАНИЕТО СИ (Битие 35:21-26; 49:3-4; Левити 18:8; Изход 20:14; 1 Летописи 5:1-2)

След погребението на Рахил, Яков продължи пътуването със семейството си и скоро стигна до място, отатък Мигдал-едер (кулата Едер), където разпъна шатрите си. И докато живееше в онази земя **"...Рувим отиде и лежа с наложницата на баща си Вала; и Израил се научи за това ..."** (**Битие 35:22**). Този първороден син на Яков извърши оскърбителен грях на кръвосмешение, който накрая стана и причина той да загуби правото си на първороден. Израел, все още скърбящ за възлюбената си жена Рахил, чу с изумление и огорчение, че неговият първо-наследник, Рувим, е лежал с наложницата му, слугинята на Рахил.

Учудващо е, че Рувим даде воля на страстите си към една жена, която вече беше родила на баща му двама сина, Дан и Нефталим, една жена, която беше слугиня на току-що бе починалата възлюбена жена на Яков. Той би трябвало да знае, че това е зло. Той би трябвало да е чул за проклятието, дошло върху Хам, когато откри голотата на своя баща Ной, комуто дължеше уважение (**Битие 9:22,24-25**). Той също знаеше как братята му Симеон и Леви се отнесоха към Сихем, Хамор и народа им, когато Сихем оскверни Дина (**Битие 34:1-2, 25-31**).

Рувим извърши морален грях, осъден от Бог, ужасен вид прелюбодеяние, което е без извинение както между вярващите, така и между езичниците. **Левити 18:8** го забранява **"Голотата на бащината си жена да не откриеш; тя е голотата на баща ти ..."**, **"... дори се чува, че между вас имало блудодеяние, и то толкова блудодеяние, каквото нито между езичниците се намира, именно, че един от вас има бащината си жена"** (1 Коринтяни 5:1-2).

Въпрос 4: Изброй някои други хора, споменати в Библията, които са извършвали кръвосмешение и уроците, които научаваме от обстоятелствата около техния акт.

Години по-късно, когато умиращият Яков произнесе своите благословения към децата си, Рувим получи проклятие, което го лиши от неговото първородство. **"Изврял си като вода; не ще имаш превъзходството Защото си се качил на леглото на баща си и тогава си го осквернил. На леглото ми се е качил"** (Битие 49:4) – това е пророчество към еврейския народ. Неговото първородство беше отнето и дадено на синовете на Йосиф, но все пак Юда стана водача.

Макар че вероятно и Вала си имаше дял в това злодеяние, последствията за Рувим подчертават факта че **"Даже ръка с ръка да се съедини, пак нечестивият няма да остане ненаказан; А потомството на праведните ще се избави"** (Притчи 11:21). Веднага след греха на Рувим, се дава списъкът със синовете на Яков. На първо място в списъка са синовете на Лия, първата жена, следват децата на Рахил, възлюбената жена на Яков. Децата от наложниците се споменават накрая, започвайки с тези на Рахилината наложница, Вала.

Въпрос 5: Избройте дванадесетте сина на Яков по реда на раждането им.

Първите трима сина, Рувим, Симеон и Леви, извършиха престъпления, които им донесоха проклетия. Ето защо едва Юда, който бе четвърти по ред, се намери годен, за да управлява в Израел. Най-възрастните деца в християнските семейства трябва да живеят безукорно, не само за да запазят първородството си и да не стават лош пример за по-младите, но и за да донесат на своите родители мир и радост вместо срам и мъка.

СПИСЪКЪТ НА ПОЧИНАЛИТЕ ПАТРИАРСИ-ДЪЛГОЛЕТНИЦИТЕ (Битие 35:27-29; Битие 27:1-40; Изход 2:6; 1 Коринтяни 1:15:58)

Разказът в нашия текст за последните дни от живота на Исаак е твърде оскъден. И все пак той ни дава достатъчна представа за възрастта на Исаак и за топлите взаимоотношения, които съществуваха между него и двамата му сина – Яков и Исав. **"После Яков дойде при баща си Исаака в Мамврий, в Кириат-арва, който е Хеврон, дето Авраам и Исаак бяха престояли. И дните на Исаака станаха сто и осемдесет години"** (Битие 35:27-28)

Яков, който 42 години по-рано беше измамил своя баща и бе побягнал в Харан от брат си Исав, в крайна сметка се върна в Мамре, преди смъртта на своя баща. Това би трябвало да е щастлива семейна среща, понеже той копнееше да види баща си (Битие 31:30). Също и Исаак би трябвало да се е радвал да види Яков при себе си преди смъртта си. Той трябва да е бил самотен старец, загубил отдавна жена си Ревека, без да се ожени повторно. Дори Девора, Ревекината бавачка, го беше напуснала и беше отишла да живее с Яков и дома му (Битие 35:8).

Когато Исаак беше на 138 години, очите му се бяха помрачили и той си мислеше че ще умре, вероятно поради физическите си усещания, затова даде на децата си своята предсмъртна благословия (Битие 27:1-40). Но Бог го пощади и му даде още 42 години живот. Каква радост беше да види покрай себе си не само Яков но и Якововите синове. **"Чада на чада са венец на старците и бащите са слава на чадата им"** (Притчи 17:6).

Въпрос 6: Споменете някои важни моменти от живота на Исаак и някои впечатляващи черти на характера му.

Но Исаак го чакаха не само радостни новини. Той научи за смъртта на снаха си, Рахил, за греха на внука си Рувим, а и преживя загубата на Йосиф, когато беше продаден от братята си. **"И Исаак като издъхна, умря стар и сит от дни, прибра се при людете си; и синовете му Исав и Яков го погребяха"** (Битие 35:29).

Животът на Исаак е определено предизвикателство към вярващите днес. Когато Авраам умря, той продължи пътя му. Исаак бе човек на мир. Той старателно следваше мир със своите съседи. Когато идването на деца в семейството му закъсняваше, той не се оплакваше, а се молеше на Бог. Бог му отговори и му даде близнаци.

Не можем да си затворим очите за възможността да настъпи смърт. В това учение имаме три случая на смърт – на Девора, на Рахил и на Исаак. Както е сигурно, че хората са били родени в света, така е сигурно, че ще умрат (**Еклесиаст 2:3**). Макар смъртта да е болезнена за тези, които остават след това, истината е, че всеки трябва да е подготвен за нея. Точно колкото е сигурна смъртта, е сигурен и съдът, който я следва (**Евреи 9:27**). Всеки трябва да се приготви за онова, което ще последва след смъртта. Мнозина умират неподготвени за вечността. Важно е не самото умирање, а приготвянето, което правим за отвъдното.

Исав и Яков се съюзиха, за да погребат своя баща, който почина в мир. Те го погребяха в семейната гробница в Махпеллах, където вече бяха погребани Авраам и Сара. Исаак живя и умря в благоволение спрямо Бога. Години по-късно Бог се представи на Мойсей, като Бог Исааков **"Рече още: Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, и Бог Яковов"** (Изход 3:6).

Когато хората умират, ги погребват. Една от целите на погребението е да се предотврати замърсяването от разлагането на трупа, което може да причини болести на живите (**Битие 23:4**). То е и с цел да се изпълни провъзгласеното от Бог при грехопадението на човека: понеже си от пръст и в пръстта ще се върнеш (**Битие 3:19**).

Библията описва различни погребения (**Битие 3:19; 25:8,10**). Но в нашето учение не намираме описание на пищни церемонии. Странно е да видим вярващи, които изпитват трудности при организирането на роднински срещи и пищни церемонии за своите починали роднини. Дори някои за целта вземат заеми. Някои изоставят църквата заради погребения, докато други се връщат в родовите съюзи, от които някога са се били разграничили. Християнските погребения трябва да са скромни и опростени, а не скъпо струващи. Това ни предизвиква да преразгледаме отношението си към смъртта и погребенията, а и към всички други церемонии. Словото на Бог ни насърчава: **"... останалото време е кратко ... и които си служат със света, като че не са предани на него; защото сегашното състояние на тоя свят преминава"** (1 Коринтяни 7:29-31).

Нека всеки вярващ отново да се предаде на бдителност, целомъдрие, святост и печелене на души, докато очаква идването на Господа. Ако имаме надеждата да отидем на небето и да бъдем с Бог и нашия Господ Исус Христос, ние трябва да живеем достойно на нашето призвание като Християни.

Въпрос 7: Какво трябва да бъде отношението на вярващия към смъртта и погребалните церемонии?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	3-4	Битие	36-37
Вторник	..	5	..	38
Сряда	..	6	..	39
Четвъртък	..	7	..	40-41
Петък	..	8	..	42
Събота	..	9	..	43-44
Неделя	..	10	..	45-46

Стих за запомняне: "...защото Аз ще ви дам тъй мъдро да отговорите, щото всичките ви противници ще бъдат безсилни да ви противостоят или противоречат" (Лука 21:15)

Текст: Матей 22:15-46

В ранните Си срещи с религиозните водачи Христос разкриваше тайните на Небесното Царство посредством притчи, които, в повечето случаи, поставяха слушателите в неудобно положение. Защото чрез притчите Господ говореше срещу поведението и ученията на тези лидери. Религиозните водачи по Неговото време бяха провокирани от тези срещи и, независимо, че вярата и ученията им се различаваха, те бяха единни в опитите си да Го впримчат чрез въпросите си. Те правеха това, за да намерят в какво да Го обвиняват пред множествата и да злословят за Него. Те също се опитваха да го въвлекат в конфликт с управляващите. За да постигнат своите цели, те пренебрегваха различията си и се съюзяваха, за да се противопоставят на Христос. Христос отговори по такъв начин на техните въпроси, че напълно ги обезоръжи. Той изобличи тяхното лицемерие, така че повече никой не дръзна да Му задава въпроси.

**ЗАГОВОРЪТ НА КРИТИЦИТЕ
(Матей 22:15-22; Марк 12:13)**

Фарисеите и иродианите се обединиха в опита си да подведат Господ Исус Христос. Първоначално те се противопоставяха едни на други, но в този случай, за да могат да изпълнят нечестивия си план, те забравиха за различията си и се събраха заедно. Фарисеите, като секта, възникнаха през т. нар. "тъмна епоха" в историята на Израел. Това е времето между Малахия и Йоан Кръстител, когато в Израел не е имало пророци. Първоначалната им цел е била да запазят чистотата в Израел чрез ревностно защитаване и поддържане на еврейските закони и традиции. Те гледали на себе си като на "пуритани", които защитават юдейските ценности от покварата на езичниците.

Името "**Фарисей**" означава "отделен". Фарисеите също са били наричани "Божии възлюбени" и "Божии верни". Те се намирили не само в Ерусалим, но и навсякъде в Палестина и за да се разпознават, те се обличаха в специални дрехи. Били добре организирани, верни на обществото и един на друг. Много се гордеели, че са послушни на традициите до най-дребните детайли и демонстрирали нескромно своята церемониална чистота. Те не се допирали до някой осквернен от болест или от допир с мъртво тяло на животно. Гледали на себе си като на праведници, а на другите - като на грешници (**Лука 18:10-12**). Естествено, те се превръщали в духовни тирани, които правели живота труден за тях и тежък за околните. Те вярвали в предопределението, безсмъртието на душата и основните вярвания за духовния живот. Вярвали в Стария Завет, но тълкували и прилагали Мойсеевия закон по начин, който потискал и задушавал слушателите. В поучението си Христос осъди тяхната склонност към добри дела без покаяние, техния показан начин на живот, лицемерието им, липсата на разкаяние у тях и липсата на любов.

От друга страна, иродианите бяха евреи, верни на римската власт и настоятелни поддръжници на Иродовата династия. Те не бяха популярна секта и целите им бяха противоположни на тези на Фарисеите, които искаха прекратяване на римското господство. За иродианите се споменава само три пъти в Новия Завет (**Матей 22:16;**

Марк 3:6; 12:13). Те не се радваха на популярност в страната, понеже поддържаха римските колонизатори, на които Фарисеите бяха противници. Но въпреки всичко, в противопоставянето си на Христос, тези, взаимно враждебни групи, намериха общ език. Колко прилича това на приятеляването на Пилат с Ирод в желанието си да опозорят, да убият и да отстранят Христос (**Лука 23:7-12**).

Въпрос 1: Кои бяха фарисеите и иродианите и кой беше въпросът, по който те намериха общ език?

"И пращат при Него учениците си, заедно с Иродианите, да кажат: Учителю, знаем, че си искрен, учиш в истина Божия път и не Те е грижа от никого, защото не гледаш на лицето на човеците" (Матей 22:16)

При Исус дойде "сборен отбор" от тези две групи с цел да Го подмами. Те първо започнаха да хвалят Христос, наричайки Го, Учител. Това бе заблуждение, защото те никога не бяха приели учението или Господството на Христос. Това, което казваха бе правилно, но не бе искрено. Възможно е наистина да се казват добри и правилни неща, но с мотив на ласкателство (Псалм 78:36). Вярващите трябва да избягват да ласкаят – това е грях (**Псалм 12:3; Притчи 20:14**). Тези клеветници на Христос оцениха по достойнство четири качества в Христос: **първо**, те признаха че той е истинен, **второ**, че Христос учи хората на Божия път според истината, **трето**, че Исус не се страхува от никого и **четвърто**, че Христос не гледа на лицето на човека. След като поласкаха Христос, те бяха вече готови да си зададат и въпроса. Поучително е за вярващите да забележат, че ако тези две различни във вярванията си групи хора можаха да се съберат заедно, за да дойдат да подмамват Христос, то колко повече вярващите би трябвало да могат да подтиснат различията си и да изпълнят заповедта на Господа да евангелизират света. Социалното положение, класовите различия или географското местоположение не би трябвало да разделя църквата.

Въпрос 2: Какъв урок научаваме от съвместното идване на фарисеи и иродиани?

Желанието на Христос за вярващите е те да бъдат в едно (**Йоан 17:21**). Много ползи има от единството, но ние не трябва да се обединяваме с цел да вършим зло като фарисеите и иродианите. Важно е да си изясним, че първо, нашето единство трябва да е с Отец, със Сина и със Святия Дух. Ние трябва да сме в свършено единство със здравите учения и основополагащите доктрини на Библията. Не бива да подкрепяме никое обединение, което отхвърля истините на Божието слово за святост в живота и чистота в сърцето. Когато следваме този образец и градим нашето единство на тази основа, тогава ще притежаваме сила в молитвата, авторитет в благовестието и Божието присъствие ще господства между нас.

"Право ли е да даваме данък на Кесаря, или не? А Исус разбра лукавството им, и рече: Защо Ме изпитвате, лицемери?" (Матей 22:17-18)

Техният въпрос беше дали е правилно да се плаща данък и други подобни повинности, наложени от римското правителство. Това беше добре пресметнат ход да изкарат Христос противник на настоящето управление. Те започнаха разговора с толкова верни и правилни констатации за Господ. Лековерният слушател би си помислил, че те искрено се интересуваха какво духовно има в плащането на данъци. Но Исус не можеше да бъде измамен. Той знаеше, че този простицък въпрос бе

грижливо подготвен със зловна цел. Не е чудно, че Той ги изобличи за лицемерието им.

Исус познава сърцата на всички хора. Той не може да бъде заблуден. Исус не си позволи техните ласкателства да Го разсеят. Той ги изслуша търпеливо, но им отговори пряко. Трябва да се научим да слушаме, докато другите говорят. Исус отговори на въпроса им с божествена мъдрост. Той поиска да види монета и попита чий образ и надпис има върху нея. Те отговориха – на Кесаря. За да решат изобщо да отговорят на въпроса Му, те са били убедени, че Христос е в безизходна ситуация. Ако Той поддържаше плащането на данъците на Кесаря, те щяха да го обвинят, че не е патриотично настроен към еврейски народ, но ако се противопоставеше на плащането на данъците, те щяха да го обвинят, че е противник на Кесаря и на римската власт.

Вярващите трябва да са наясно, че винаги има хора, пратеници на дявола, които винаги търсят начин да ги впримчат и да опозорят името на Христос. Затова е важно да сме бдителни и да разчитаме на Святия Дух да ни даде какво да отговорим в такива ситуации (**Лука 12:11-12; 21:12-15**). Отговорът на Христос на този въпрос се е превърнал в класика: **"Като е тъй, отдавайте Кесаревите на Кесаря, а Божиите на Бога"** (**Матей 22:21**).

Въпрос 3: Какъв урок научаваме от отговора на Христос към фарисеите и иродианите?

Христовият отговор беше с цел да смълчи тези две групи. Той каза – нещата, които принадлежат на Бога трябва да се дават на Бога. Това означава **(1)** трябва да се покланяме единствено на Бога. Не трябва да даваме нашето поклонение на Цезар или на който и да е друг (**Изход 20:3-5**). **(2)** Десятъците и даренията, които принадлежат на Бог не могат да се ползват, за да се плащат с тях данъци или повинности към правителството (**Малахия 3:8-10**). **(3)** Единствено Бог трябва да е обект на нашата най-висша любов (**Второзаконие 6:4-5; 10:12; 30:6**). **(4)** Трябва да почитаме Господния ден и да го освещаваме. Не трябва да допускаме второстепенни неща да ни отнемат времето за Бог в Неговия ден (**Изход 20:8-11; 31:13-17; Второзаконие 5:12-15**). **(5)** Трябва да почитаме и благоговеем пред Божието име и да не си играем с него (**Изход 20:7; Левити 19:12**).

Що се отнася до Кесаря, трябва да му отдаваме това, което му принадлежи. Кой е Кесаря? Той изобразява правителството, управляващата власт или система. Тук Господ ни открива че, **(1)** ние трябва да се покоряваме на правителството във всички богоугодни закони, **(2)** да си плащаме всички данъци, повинности и задължения, **(3)** да бъдем лоялни граждани и патриоти, но в рамките на богоугодното (**Матей 17: 25-29; Римляни 13:1-7; Тит 3:1; 1 Петрово 2:13-17**).

Много хора използват това, което Господ каза, за да оправдаят даването или вземането на подкупи, в името на общоприетите взаимоотношения. Както и да го наречеш, подкупничеството е грях. Този, който взема подкуп изкривява съда (**1 Царе 8:3**), подкупът заслепява очите на вземащия (**1 Царе 12:3; Изход 23:8; Второзаконие 16:19**) и води до вечно осъждане на замесените с него (**Йов 15:34**). Подкупничеството разрушава сърцето на човека (**Еклесиаст 7:7**) и носи проблеми в домовете на участващите в това деяние (**Притчи 15:26**). Всяко цитиране на думите на Господ с намерение да се оправдае подкупничеството е погрешно и никой вярващ не трябва да дава и приема подкупи.

Въпрос 4: Какви погрешни схващания имат хората днес относно изразът "отдавайте Кесаревите на Кесаря, а Божиите на Бога" и кое е правилното разбиране на тези думи на Господа?

Тази уловка, разкрита от Христос, беше преодоляна, но не след дълго друга група заговорници замислиха друга атака.

ВЪПРОСЪТ НА САДУКЕИТЕ ОТНОСНО ВЪЗКРЕСЕНИЕТО (Матей 22:23-33; Деяния 23:8; Марк 12:18; Лука 20:27)

Садукееите пък бяха друга религиозна секта по времето на Христос. Те приемаха закона и отхвърляха устно предадените традиции. Те не вярваха във възкресението на мъртвите и в безсмъртието на душата, нито вярваха в съществуването на ангели и духове (**Деяния 23:8**).

Те бяха против учението на Исус Христос. Тази група дойдоха при Исус по същия начин, както фарисеите и иродианите и търсеха начин да поставят под въпрос истинността на това, което твърдеше Христос. Те недоволстваха от поучението на Господ, когато Той им разкриваше тайните на Царството по въпроса за възкресението. Те основаха въпроса си на авторитета на Стария Завет и Мойсей, законодател и водач на Израел. Те спореха, че Мойсеевия закон и темата за възкресението са несъвместими. Те дадоха за пример една очевидно невъзможна случка, за да илюстрират твърдението си. Те подбраха пример на жена омъжена, според традицията, последователно за седем братя един след друг, докато не умряха всички, включително и жената.

"И тъй, във възкресението на кого от седмината ще бъде жена, защото те всички я имаха?" (Матей 22:28)

Тези хора, подобно на първите, имаха само една цел – да поставят Христос в неудобно положение. Те не бяха мотивирани от желание да узнаят истината. Те дойдоха, с маската на искрени ученици, наричайки Исус – Учителю, но намерението им беше зло. Използвайки пасаж от Мойсеевия закон (**Второзаконие 25:9**), садукееите се опитаха да се подиграят с учението за възкресението, посредством своята измислена история. Исус започна отговора си, като им обърна внимание на това, че те не познаваха писанията, нито силата на Бога.

"А Исус в отговор им рече: Заблуждавате се, като не знаете писанията нито Божията сила" (Матей 22:29)

Исус им каза, че самият им въпрос показва, **(1)** че те грешат, **(2)** че не познават и не разбират писанията и **(3)** че не познават силата на Бог. Тяхното незнание бе преднамерено и причинено от самите тях. Те отказваха да изучават писанията. Писанията разкриват волята и силата на Бог, затова ни се заповядва – **"изследвайте писанията"**.

Много вярващи са като садукееите. Те не изследват писанията и поради тяхното незнание задават глупави въпроси, които водят до раздори. Те се скитат от място на място в търсене на знамения и чудеса. Лекът срещу невежеството и заблудите се намира в изследването и изучаването на писанията (**Йоан 5:39; 2 Тимотей 2:15**). Трябва да си отделим време за лично изучаване на Словото на Бог и да внимаваме в систематичното и обстойно изучаване в църквата, което води до познаване на писанията.

Въпрос 5: Как вярващите днес могат да избегнат духовното невежество?

"Защото във възкресението нито се женят, нито се омъжват, но са като Божии ангели на небето" (Матей 22:30)

Садукееите, като мнозина днес, смятаха възкресението за нещо немислимо. Те вярваха, че Авраам, Исак и Яков са техни отци и че те заемат особено място при Бог

(Изход 3:6). Исус им каза, че Бог не е Бог на мъртвите, а на живите. Всички хора ще умрат, но техните души ще живеят завинаги. Библията е пълна с доказателства за възкресения и на свети, и на грешници (**Даниил 12:2; Йов 19:25-27; Псалми 71:20; Йоан 5:28-29; Матей 22:29-32; 1 Коринтяни 15:12-57; 1 Солунци 4:13-16; Откровение 20:4,6,11-15**).

Възкресението на мъртвите е исторически факт, защото Исус умря, бе погребан и бе възкресен на третия ден, за да не умре до века (**Матей 27:50,57-61; 28:1-6; Марк 15:37,42-47;16:1-6; Лука 23:46,50-53;24:1-7; Йоан 19:30;40-42; 20:1,14-17**). Какъв велик урок дава Господ на онези, които нямат надежда за живот след смъртта. Библията казва **"Ако само в тоя живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление"** (**1 Коринтяни 15:19**).

Душата, която живее само, за да задоволява плътта и плътските желания, ще има много да съжالياва във вечността. Тя е в мрак и грехи поради невежеството си относно съда на Бога и погиването на безбожните.

ДВЕТЕ ГОЛЕМИ ЗАПОВЕДИ (Матей 22:34-36; Марк 12:28-34)

Исус Христос току що беше затулил устата на фарисеите, иродианите и садукееите, които с въпросите си упорито се опитваха да го подмамят да каже нещо погрешно, когато фарисеите, въпреки първия си провал, направиха още един опит. Те не се предаваха лесно. Те се прегрупираха и си намериха законник, който да се противопостави на Учителя. Може би виждаха, че обикновените членове на сектата не можеха да се справят с Исус и си мислеха че им е нужен експерт. Законникът дойде уверено, смятайки че ще успее да подмами Господ. Той дойде със скрито изкушение и добре замаскирано противопоставяне.

Дяволът и неговите ангели не се предават лесно. Те продължават да се борят срещу вярващия с всевъзможни интриги и заплахи. Но ако вярващият остане бдителен и трезвен, врагът никога няма да надделее (**1 Петрово 5:8; Еремия 1:19**).

Законникът попита: **"Учителю, коя е голямата заповед в закона?" (Матей 22:36)**. Исус даде пряк и премерен отговор, знаейки че изкусителят държи на закона на Мойсей повече от всичко друго. Проява на божествена мъдрост от страна на Христос беше да отговори на този въпрос с думите на Мойсей от **Второзаконие 6:5**. Той премина от познатото към непознатото. Той се основа на източника, на който законникът и неговата група държаха най-много.

"Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум" (Матей 22:37)

В отговора Си Христос подчерта висшата позиция на Бог във всичко. Няма друг Бог освен Него. Затова сърцата ни трябва да са едно с Него и ние не бива да допуснем нещо да му съперничи на трона на нашите сърца. От думите на Исус се вижда, че това е заповед – да се обича Бог **"с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум"**. От времето на Мойсей до вечността най-висшият закон изисква непресторена любов към най-висшето Божество.

Първо, любовта е представена тук като сбор от божествени заповеди и е подбудена посредством целия закон на Мойсей. Най-висшият обект на човешката любов и посвещение трябва да е Бог. Да обичаме Бог с цялото си същество (дух, душа и тяло) е първият закон на Христовото духовно семейство.

Второ, Бог е показан тук като една Личност, която мисли, чувства и възнамерява, а не като абстракция или схващане, както някои погрешно поучават. Той ни притежава (по силата на създанието), но копнее да бъде наш Бог (по силата на изкуплението), щом ние преживеем Неговата любов в Христос. Той първо възлюби нас, така че е нужно и ние да отвърнем на Неговата любов (**1 Йоан 4:19**).

Въпрос 6: Какво означава да обичаме Бог с цялото си сърце, душа и ум?

Това означава да се предадем напълно на Господната воля във всичко. Не е възможно истински да се покоряваме на Бог, ако не Го обичаме истински. Ние го обичаме така силно, че Той заема първо място в живота ни. Всеки аспект на живота – семейство, служение, работа, кариера, женитба – се предават доброволно на Него, защото ние Го обичаме.

Господ продължи отговора Си като спомена и втората най-важна заповед: **"Да възлюбиш ближния си, както себе си" (Матей 22:39)**. Той каза, че тя е подобна на първата в това, че се отнася до любовта. Той обобщи, че всички заповеди и учения на пророците започват и завършват с тези два закона. Един поглед към десетте заповеди ясно разкрива тези два фокуса. Първите четири заповеди (**Изход 20:3-11**) са фокусирани върху взаимоотношението с Бог, а последните шест (**Изход 20:12-17**) се занимава с взаимоотношенията между братята.

С отговора си Господ поучаваше, че законите не са никакви догматични хомоти, нито са конструирани от Бог, за да обременят човека, но че те са продиктувани от любовта на Бог. И няма да е възможно да ги изпълним, ако не сме подбудени да го направим от любов.

Въпрос 7: Какво означава да обичаме ближния си като себе си?

Златното правило, дадено от Христос, ни ангажира да не правим на ближните това, което не искаме те да правят на нас (**Матей 7:12; Лука 6:31; Левити 19:18**). Ако се отнасяме един с друг според това златно правило, ще има по-малко проблеми в църквата и в семейството. Проблемът ни е, че искаме с нас да се отнасят добре, но не се стараем да се отнасяме с другите по същия начин.

Христос казваше на слушателите си тогава, както и на вярващите днес, че проблемите на човека са егоизъм и себеугаждане, което води до липсата на любов. Ако обичаме Бог, ние ще Му се покоряваме. Ако обичаме ближните си, ние ще се грижим за тях, ще защитаваме репутацията им и ще откажем да ги злословим или да лъжесвидетелстваме против тях. Ние не ще мамим ближните си, ако имаме този модел на любов. Ако обичаме ближните си, ще търсим това, което е най-добро за тях.

Първоначалното преживяване на спасението, би трябвало да прекрати кражбите, лъжите, лъжесвидетелстването, убийствата, абортите, мошеничествата, неморалността, разврата и другите подобни неща в живота ни. Един грешник не е дете на Бог. Но за да може вярващият да обича Бог в най-висша степен, както Христос поучава, е необходимо второто действие на благодатта в сърцето му. То се нарича обрязване на сърцето или освещение (**Второзаконие 30:6**). Господ ще извърши това, само ако вярващият гладува и жадува за това благословение, ако се посвети изцяло и се моли във вяра.

След отговора, той попита фарисеите **"Какво мислите за Христа? Чий Син е? Казват Му: Давидов"**. Един баща би ли нарекъл своя син "Господ"? - това бе въпросът на Христос към тях. Това смути клеветниците. Те се бояха от Исус и не смееха повече да му задават въпроси. Всяка следваща среща с Господ завършваше все по-зле за тях, разкривайки тяхното невежество и издигайки Христос, защото хората се чудеха на мъдростта и поучението му. Днес може да се справим с критиците и противниците на вярата ни, както направи Христос - като се предадем на изучаване и покорство на Божието Слово.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	11	Битие	47
Вторник	..	12	..	48-49
Сряда	..	13-14	..	50
Четвъртък	..	15-16	Изход	1-2
Петък	..	17-18	..	3
Събота	..	19-20	..	4
Неделя	..	21	..	5

Стих за запомняне: *"И ти, човече, който съдиш ония, които вършат такива работи, мислиш ли, че ще избегнеш съдбата на Бога, като вършиш и ти същото"* (Лука 21:15)

Текст: Матей 23:1-39

Целият този текст представлява една проповед на Господ в края на Неговото публично служение. Най-пълно тя е записана в евангелието на Матей, където Исус говори главно **"на народа и на учениците Си"** (Матей 23:1). Изглежда Христос тук се фокусира върху това, да покаже на учениците си до колко те трябва да следват официално признатите учители (книжниците и фарисеите), които **"седят Моисеевото седалище"**, но са доказали, че разбират погрешно, тълкуват погрешно и живеят противно на писанията, които претендират, че съблюдават. Тази проповед може да се раздели на четири обширни раздела: **Начинът на живот на фарисеите (Матей 23:1-7); Предупреждение срещу лицемерието (Матей 23:8-12); Проклетия над фарисеите (Матей 23:13-36); и Плачът за опустошения град (Матей 23:37-39).**

НАЧИНЪТ НА ЖИВОТ НА ФАРИСЕИТЕ И ЛИЦЕМЕРИТЕ
(Матей 23:1-7; Римляни 2:21,23; Лука 11:46; Деяния 15:10; Галатяни 6:13; Матей 6:2)

С мисията Си в света Христос имаше една цел: Той **"дойде да спаси погиналото"** (Матей 18:11). Всичко, което направи, бе в съответствие с тази цел. Но Той не бе подминат и от силна опозиция, главно от страна на книжниците и фарисеите. Той дойде при тях, но те не Го приеха. Нещо повече, те пречеха и на останалите да Го приемат. Исус срещна тези хора малко преди да отиде на кръста. И Той разбули пред учениците Си и пред народа начина на живот на фарисеите, така че да бъдат бдителни с тях. Позицията на книжниците и фарисеите беше забележителна – те седяха на **"Мойсеевото седалище"**. Какво означава това? **"На другия ден Моисей седна да съди людете; и людето стояха около Моисея от заран до вечер"** (Изход 18:13). И като седящи на Моисеевото седалище те се смятаха за учители на закона. Това им даваше предимството да имат голямо влияние и известност в обществото. Господ насърчи учениците Си да вършат това, което те поучават, казвайки **"всичко що ви заръчат, правете и пазете"**. Но веднага следваше предупреждение: **"но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат"** (Матей 18:3)

Въпрос 1: *Какво означава да седиш на Мойсеевото седалище и как християнските учители трябва да се държат спрямо тези, които те водят?*

Моисеевото седалище бе символ на авторитет и власт, заемано от помазани служители, които Бог бе избрал и подкрепил. Тази платформа, установена от Бог, не трябва да се обсебва в служба на лични или тясно-църковни интереси, за да не загуби божествения си произход и върховенството си като място, определено от Бог (Ездра 7:6,25; Неемия 8:1-4). Поучението на Господ тук не е насочено срещу управлението по принцип, а срещу това управляващите да служат на себе си вместо на другите. Много събрания днес са пълни с хора, които просто използват Бог, за да

изпълняват своите внимателно обмислени планове. Тези, които се стремят да водят другите, трябва да имат ума на Христос, без което тяхното ръководство няма никога да издържи (**Филимон 5-9**). Християнското ръководство не бива никога да се разглежда откъм гледната точка на облагите, а винаги откъм героичните и необикновени жертви, които то изисква.

Фарисеите установиха строги и непосилни правила относно Съботата, измиването на съдовете, десетъците и клетвите, но те, като учители, никога не се опитаха да живеят според тези правила. Затова и им липсваше нужното благотворно влияние, което трябваше да упражняват в обществото. Това ни дава да разберем, че само водач, който живее свят живот на себеотрицание, лично посвещение, прозрачност и любов ще предизвика много уважение и респект у последователите си.

Въпрос 2: Какъв урок можем да научим от качествата на нашият Господ Исус Христос като водач?

Господ ни показва практично и решително лидерство, достойно за подражание. **Първо**, Той бе водач с примера си. Той, за разлика от фарисеите, никога не подведе Своите ученици да вършат нещо, което Той самият не върши. **Второ**, Той си избра любовта като най-могъщо средство за разпространяване на Своите възгледи, вместо да ги натяква авторитарно на учениците Си (**Йоан 13:17**). **Трето**, Той отправи предизвикателство към общоприетите достойнства и норми на поведение, които характеризираха водачите по онова време. За Него велик водач беше този, който се е предал на Божието дело и подпомага другите в тяхното посвещаване. Затова моделът на поведение за всички водачи, който ще бъде възнаграден и ще устои, е Господ Исус Христос (**Евреи 12:2**).

В смирението Си Христос Се идентифицира с народа и каза: **"Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене ..."** (**Матей 11:28-29**). Проповядването, без практическо приложение, както в случая с книжниците и фарисеите, не оказва почти никакво положително влияние върху хората. Затова един живот на освещение, на себеотрицание и любов е най-убедителната проповед. На фарисеите това им липсваше.

Второ, фарисеите бяха лицемерни. Господ ги разпозна: **"Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората, защото разширяват филиактериите си и правят големи полите на дрехите си"** (**Матей 23:5**). **Трето**, в поведението на книжниците и фарисеите се виждаше ясен копнеж за публичната известност. Те изпитваха особено задоволство, когато слушателит е им ги наричаха **"Равини"**. Това е начинът на живот на фарисеите и книжниците и той ясно контрастира с начина на живот на Христос и учениците Му.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО СРЕЩУ ФАРИСЕЙСТВОТО И ЛИЦЕМЕРИЕТО
(**Матей 23:8-12; Малахия 1:9; Матей 20:26; Марк 9:35; 10:43-45; Лука 9:48; 1**
Петрово 5:5-6)

"Но вие недейте се нарича учители, защото вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича свой отец. Недейте се нарича нито наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос. А по-големият между вас нека ви бъде служител"
(**Матей 23:8-11**).

Господ не само ни показва начина на живот на фарисеите, но и ни предупреди за опасностите от фарисейщината, чиито главни корени са гордостта и себеиздигането. Павел подчерта това като каза **"Не правете нищо от партизанство или от**

тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си ... Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса... и, като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст” (Филипяни 2:3-8).

Смирението е първият принцип на християнството. Исус поучава, че **”който възвишава себе си ще се смири, а който смирява себе си ще се възвиси”** (Лука 4:11).

Въпрос 3: Защо е важно християните да притежават добродетелите на смирението и да избягват себеиздигането и суетната гордост?

Бог ненавижда гордостта във всичките ѝ форми. Затова беше необходимо Бог, в цялото му Всемогъщество и слава, да се сниши до нивото на човека, за да го примири със Себе Си чрез изкупителната Христова жертва на кръста. Такава необичайна стъпка би трябвало да подтикне изкупените да се смирят пред Бог. Освен това, всичко с което е надарен човек, духовно или физически, е от Бог. Подобавашо е тези, които са получили дарове винаги да издигат Дарителя над и преди всички тези дарове. Освен това Бог употребява тежки думи срещу гордостта. **Псалми 138:6, Притчи 3:34, 29:23; 1 Петрово 5:5**, както и много други пасажи, показват суровото Божие порицание срещу гордостта във всичките ѝ разновидности, която със сигурност води до Божия гняв и осъждане.

Мнозина християнски водачи днес държат на себе си повече отколкото на Божието Слово. Те искат хората да са боят от тях и даже да им се покланят. Те господаруват над Божия народ. Господ осъди това и заповяда всички Божии хора да гледат един на друг като братя и да избягват всяка фарисейщина. Уроците за смирението на Христос се преповтарят в Свящото Писание, за да ни подтикнат да потърсим и да придобием скъпоценната благодат за смирение, без което пътешествието ни към небето ще бъде силно затруднено.

ПРОКЛЯТИЯТА НАД ФАРИСЕЙИТЕ И ЛИЦЕМЕРИТЕ

(Матей 23:13-36; Исаия 9:16-18; Малахия 2:8,9; Еремия 18:15-17; Езекил 44:10; Лука 11:39-52)

”Но горко вам книжници и фарисеи, лицемери! защото затваряте небесното царство пред човеците, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат” (Матей 23:13)

Фарисеите и книжниците бяха осъдени заради липсата им на покаяние и заради пречките, които поставят пред хората, желаещи да влязат в Божието Царство. Исус остро разкритикува лицемерието им и облече тази критика в осем вечни последици.

Първото горко бе затова, че те не само не са получили вечен живот от Господаря на Живота, а пречат и на другите да го получат. Небесното царство беше християнската църква, която Исус дойде да основе. Имаше множества, които бяха готови да дойдат, но “фарисеите” не ги допуснаха. Те поставиха себе си като преграда пред онези, които искаха да дойдат при Христос. Те бяха твърдо уверени в правотата на злия си план и продължиха по същия начин, дълго след като Христос отиде в Небето. И днес има много ученици на фарисеите. Те не искат да влязат в небето и не оставят и другите да влязат.

Второто горко беше защото изпояждаха **”домовете на вдовиците”** и правеха за показ **”дълги молитви”**. Това поведение граничи с користолюбието и неискреността. Да играеш роля на състрадаващ с цел лична печалба е ужасно в очите на Бог. Тези хора са били сериозно погълнати от своите непристойни желания и незадоволени

апетити. С течение на времето те са престъпили всяко благоприличие, честност и общочовешки принципи. **"Защото човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви ... имащи вид на благочестие, но отречени от силата му; тоже от такива страни"** (2 Тимотей 3:2-9).

Третото горко беше заради фанатизма и тесногърдието на фарисеите и книжниците. Тяхното "евангелизиране" не доведе никакви души в Царството на Бог. Вместо това направи техните прозелити (последователите на учението им) два пъти повече чада на пъкала – по-тесногърди, по-недостъпни, по-затворени и пълни с гордост от традициите на Юдеите.

Четвъртото горко бе заради тяхната слепота и непоследователност в поучението.

Петото горко бе заради лицемерното им поведение. Те излежаха най-книжовните, със строго канонични принципи, със стриктно спазвани религиозни ритуали, но в поведението си те допускаха надменно и отвратително държание. Фарисеите обръщаха подробно внимание на буквите на закона, но пропускаха Духът зад него. За тях книжовното съвършенство се свеждаше до това да дават десетък от всички градински треви, **докато "по-важните неща на закона, правосъдието, милостта и вярата"** оставаха пропуснати.

"Той ти е показал, човече, що е доброто; И какво иска Господ от тебе Освен да вършиш праведното, да обичаш милост, И да ходиш смирено със своя Бог?" (Михей 6:8)

Шестото и седмото горко насочват вниманието върху духовното състояние на книжниците и фарисеите. Отвътре фарисеите бяха **"пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота"** и бяха достойни за съжаление. Те правеха външно впечатление на религиозни хора, но вътрешно бяха покварени. Фарисеите старателно избягваха оскверняването съгласно левитството, но никога не внимаваха относно нечистотата на своите сърца. Няма полза да се чисти външността на чашата, ако отвътре тя е мръсна и безполезна. Библията казва **"блажени чистите по сърце"**. Псалмистът вика към Бог **"измий ме и ще стана по-бял от сняг"**(Псалми 51:7).

Осмото горко беше поради това, че те мълчаливо подкрепяха престъпленията на бащите си.

Въпрос 4: Защо Христос осъди книжниците и фарисеите?

В книжниците и фарисеите беше превъплътено противоречието между думи и дела; между формата и съдържанието; между външното и вътрешното; между поддържането на имиджа и духовната реалност. Те не се вълнуваха от вътрешната чистота на сърцето, последователността и честността на характера. Техният начин на живот бе изпълнен с желание да привлекат внимание и да издигнат външните неща над вътрешното благочестие.

Исус изобличи тези хора. Думите Му бяха остри, но те бяха родени от свята любов. Те изразяваха справедливото негодувание от тяхното поведение. До този момент Той им беше проповядвал. Беше ги умолявал. Беше разсъждавал с тях. Два дни по-рано, когато приближаваше града, Той плака за тях. Сега, вече нямаше друга алтернатива, освен да им говори с божествен гняв. Той познаваше закоравялостта на сърцата им и нежеланието им да се покаят и Той трябваше да произнесе осъждение над тях. Той ги нарече слепи водачи, безумни, варосани гробници, змии и ехидни.

Вярващите трябва да се пазят от онези, които твърдят че са служители, но живеят противно на светите принципни на Бог. Онези, които са били поставени в ръководна позиция в Божия дом, имат голяма отговорност да не се отклонят и да не подведат

останалите в погрешна и лоша посока. Всички лицемери скоро ще пият от чашата на Божия гняв, освен ако не се покаят. Когато отхвърлим Господ, всичко друго, което правим в поклонението, е напразно. Скоро след като порица книжниците и фарисеите, Исус си отиде от храма, за да не се върне там никога повече чак до Своето възнесение.

Храмът, с който юдеите се гордееха и за който Господ бе така ревностен, беше опустошен след като Господ го напусна. Нашите църковни постройки не ще означават нищо и нашите събрания ще бъдат празни, ако ние не направим съзнателно стъпки с цел да поканим и да запазим присъствието на Господ. Много катедрали за поклонение са без Господа. Едно лицемерно събрание не може да се наслаждава на присъствието на Господа. Всеки фарисейски характер във вашето събрание предвещава опасност. Лицемерът трябва спешно да се покае. В църквата също има и такива, чието време бързо изтича. Те са отказали да се покаят след години умоляване. Господ е на път вече да се откаже от тях. Това е денят на милостта. Покай се сега и вярвай в благовестието.

ПЛАЧЪТ ЗА ОПУСТОШЕНИЯ ГРАД (Матей 23:37-39; Лука 13:34-35; Псалм 118:26; Матей 21:9)

Господната проповед завърши с много докосващ апел. Той плака за града Ерусалим и говори за последиците от отхвърлянето на Неговата любов: **"ВАШИЯТ ДОМ СЕ ОСТАВЯ ПУСТ"**. Тук пред нас се разкрива дълбокото човешко вълнение, което изпитваше Господ; величината на спасението, което Той ни донесе; и последствията от упоритото своеволие на Юдеите. Домът на Бог бе оставен задълго без славата на Божието присъствие, а сега щеше да остане и без присъствието на Христос. И той не беше повече домът на Бог, но **"ВАШИЯ ДОМ"**. Христос напускаше храма и Неговото заминаване беше горчиво: **"от сега няма вече да Ме видите, до когато речете: Благословен, Който иде в Господното име"** (Матей 23:39).

Въпрос 5: Защо Христос плака за града?

Юдеите не вярваха в Христос. Всъщност те го отхвърлиха и така доведоха върху себе си бъдещото си осъждане. Все пак, последните думи на Христос съдържат милост и надежда. Той погледна от дългия период на неверие и изгнание в Израил, към идещото велико възстановяване, когато **"ще погледнат на онзи, когото прободоха и ще заридаят за него"**; **"и така, всичкият Израел ще бъде спасен"** (Римляни 11:26).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	22	Изход	6
Вторник	..	23	..	7-8
Сряда	..	24	..	9
Четвъртък	Йоан	1	..	10
Петък	..	2-3	..	11-12
Събота	..	4-5	..	13-14
Неделя	..	6	..	15

Урок ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ
№ 112 ЗАБЛУДИТЕ НА ПОСЛЕДНИТЕ
 ДНИ

Стих за запомняне: "Исус в отговор им каза: Пазете се да ви не заблуди някой" (Матей 24:4)

Текст: Матей 24:1-28

В предходната глава Исус остро разкритикува фарисеите и другите религиозни водачи за тяхното лицемерие. Той изобличи поведението и поучението на водачите, наричайки ги лицемери, безумци, слепи водачи, варосани гробници, змии и рожби на ехидна. Христос приближаваше края на Своето земно служение и тази среща наистина беше последната Му възможност за публично поучение. Когато напускаше храма, Той го обяви за дом, **"който се оставя пуст"**.

Във фокуса на днешното ни учение е едно поучение на Господ Исус, известно сред библейските изследователи като "проповедта на Елеонския хълм", в което Господ отдели време да обясни на учениците Си много важни неща относно последните дни. В началото на земното Си служение Христос говори за живота на Царството (**Матей 5,6 и 7 глави**). Това поучение често се нарича "проповедта на планината". При онази проповед той говори на учениците си, така като и на множествата. В тази последна проповед обаче (**Матей 24 и 25 глави**), Той говори само с учениците Си.

**РАЗГОВОРЪТ НА ХРИСТОС С НЕГОВИТЕ УЧЕНИЦИ
(Матей 24:1-3; Марк 13:1-4; Лука 21:5-7)**

Господ често разговаряше с учениците Си. През цялото Му земно служение Той поддържаше тясна връзка с тях. Той беше заедно с тях почти винаги, с изключение на времето, което прекарваше в молитва. Ако не всички ученици бяха с Него, то поне някои са намираха там. Тази близост улесняваше разговорите между Господаря и Неговите служители. Много пъти те Му задаваха въпроси за нещата, които Той бе поучавал публично. От време на време Той свикваше първите четирима Петър, Андрей, Яков и Йоан, които държеше винаги до Себе Си (**Матей 4:18-22**). Те бяха при проповедта на планината, когато Той лекуваше болни, очистваше прокажени, избавяше подтиснати, възкресяваше мъртви (**Матей 8гл.; 9:18-25**). Те бяха с Него, когато фарисеите, книжниците, иродианите и садукееите Му задаваха въпроси. Когато Той говореше с притчи, те отново бяха там (**Матей 13:1-3,10**).

Много пъти те Го питаха защо говори на народа с притчи (**Матей 13:10**), питаха Го за идването на Илия; или защо не можеха да изгонят демона (**Матей 16:13,15**). Този начин на общуване помогна на учениците да научат повече от Христос и да станат като Него (**Матей 26:48-50, 69,71,73; Деяния 4:13**). Християнските водачи би трябвало да подражават примера на Христос в отношенията си с хората, които Бог е поверил под техните грижи. Независимо дали сме водачи на десет, петдесет, сто или хиляда души, е нужно да сме пример за вярващите, следвайки стъпките на

Христос (**1 Тимотей 4:12; 1 Петрово 2:21**). Все пак, трябва да осъзнаем, че тази близост в общението не породила презрение към Учителя. Учениците имаха огромно уважение, любов и респект към Божия Син. Така и близкото отношение с водачите не бива да поражда презрение към тях. Водачите не бива да стават лековерни и повърхностни в отношенията си с хората.

Въпрос 1: За какво служат въпросите и отговорите в Църквата? Какъв урок научаваме от готовността на Христос да дискутира с учениците Си?

Ние се научаваме на смирение, на толерантност и на търпение сред останалите. Христос, като Господ, бе готов да се сниши на нивото на Своите ученици, за да им предаде уроци с вечна стойност. Той изтърпяваше тяхното невежество и с достатъчно търпение отговаряше на въпросите им.

Докато общуваха с Господ, учениците имаха една тема в ума си. В един от заключителните стихове на **Матей 23** глава Исус каза: **"Ето вашият дом се оставя пуст"** (**Матей 23:38**). Учениците, както и останалите Юдеи, почитаха храма. Това бе величествено здание, построено от Ирод Велики, което замени храма, построен от Соломон. Този храм беше изпълнен с живот целогодишно, а сега Исус каза, че той ще остане **"пуст"**. Учениците не разбираха това. Когато Исус излезе от храма, учениците искаха да Го запитат по този въпрос и се опитаха да покажат на Христос зданията на храма. Защо трябваше да показват тези здания на Исус? Дали защото Исус не ги беше виждал досега? Не. Но защото в умовете си те имаха един въпрос, останал без отговор.

Нека все пак ни бъде ясно, че храмът заемаше важно място в ума на Самия Христос. Преди време Той го нарече **"моят дом"** и **"дома на Отца ми"** (**Матей 21:13; Йоан 21:16**). На няколко пъти той почистваше храма, изгонвайки вън от него онези, които смяташе, че го оскверняват (**Матей 21:12; Марк 11:15-16; Лука 19:45; Йоан 2:14-15**). Той беше така загрижен за Бащиния си дом, че ревността за него го пояждаше (**Йоан 2:17**). Именно от този храм Исус се оттегли и по-късно той беше разрушен. Физическите здания не са от значение за Исус, ако хората в тях не Го приемат. Те Го отхвърлиха и Той ги остави.

Учениците се опитваха да привлекат вниманието Му към този въпрос и трябва да са били шокирани от отговора на Исус: **"А Той в отговор им рече: Не виждате ли всичко това? Истина ви казвам: Няма да остане тук камък на камък, който да се не сине"** (**Матей 24:2**).

Този отговор предизвика още повече въпроси в сърцата на учениците. Предсказанието за унищожението на храма беше невероятно. Построяването на този храм бе отнело толкова много години. По времето на Христос този храм беше строен вече 46 години (**Йоан 2:20**). Историята ни разкрива, че завършването на храма е отнело общо около 84 години. Строенето е започнало около 20 години пр.Хр. и е приключило 64 г. сл.Хр.. За някои от камъните, използвани при строежа, се казва че са били дълги 80 фута, широки 20 фута и високи 20 фута. И за този величествен храм Исус каза, че ще бъде разрушен. Той каза **"камък на камък"** не ще остане от него. Даже за учениците това бе твърде трудно за вярване. Но те знаеха, че Господ не би могъл да ги лъже. Понякога вярващите получават откровение за Божия план за тях или за някои други хора, което може да им изглежда невероятно. Ние винаги трябва да вярваме на Господ. Храмът бе разрушен само шест години след завършването му. В 70 г. сл.Хр. генерал Тит и армията му нашественици напълно са разрушили храма. Камък върху камък не са оставили. Колко прецизни са били думите на Господ! Вярвайте Му. Самият храм не е струвал толкова, колкото камъните от

които е бил изграден. Църквите, които се концентрират върху физическите строежи, а отхвърлят Христос и словото Му, са пусти и, окончателно, ще се разпаднат. Отделните вярващи, които обръщат голямо внимание на физическите неща на религията, а отхвърлят истинското общение с Христос, скоро ще станат празни. Христос няма нищо общо с този, който Го отхвърля. Този, който отказва да пребъде в Него, ще бъде **"оставен пуст"**. Нека всеки един от нас да изпитва себе си, за да провери дали е в Христос.

Въпрос 2: Каква е разликата между църковната сграда и събранието на светиите?

Въпрос 3: Каква опасност се крие в това да се концентрираме върху физическите църковни постройки за сметка на Христос?

ВЪПРОСЪТ НА УЧЕНИЦИТЕ И ОТКРОВЕНИЕТО ЗА БЕЛЕЗИТЕ НА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ (Матей 24:3, 5-7, 15-28; Марк 13:5-9,11-12,14-23; Лука 21:8-12,20-24)

Току що Исус беше говорил за разрушаването на храма. Той често говореше за Своето заминаване и за завръщането Му отново. Кои би трябвало да бъдат белезите, които биха им подсказали, че идването Му приближава? Той говореше също и за края на света (**Матей 13:39-40**). Кои бяха белезите, които трябваше да посочват края на света? Тези въпроси подтикнаха Исус да разкрие много неща относно последните времена.

Въпрос 4: Споменете някои белези на последното време, разкрити в отговора на Исус.

В поучението Си Господ обръща внимание на някои характерни особености на последните дни: **първо**, широкото разпространение на заблуди чрез много лъжепророци и лъже-помазаници (**стихове 5,23-24**). **Второ**, наличие на войни и слухове за войни (**стихове 6-7**). Днес чуваме за войни между племена, нации и царства. **Трето**, масови опустошения вследствие на глад, бедствия и земетресения (**стихове 7-8**). Днес грипът и спинът остават кошмар за целия свят. **Четвърто**, последните времена са време на убийства, гонения и мъчения за Божиите хора (**стихове 9-10**). **Пето**, ще има масово отстъпление от Христос поради охладняване. Мнозина ще се отвърнат от Господа, понеже грехът и злото ще се умножат. **Шесто**, разпространението на благата вест по целия свят (**стих 14**). **Седмо**, идването на мерзостта, която докарва запустение (**стих 15**) - Антихрист и катастрофалните последици от неговия гняв (**стихове 16-20**). **Осмо**, периодът на Голямата скръб и повсеместно световно страдание. Важно е да се отбележи, че църквата усилено очаква грабването, което може да се случи по всяко време. Тези белези на последното време ни показват, че грабването може да се случи всеки момент. Християните трябва да се събудят и да бъдат готови.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ЗАБЛУДИТЕ И ПРИЗИВ ЗА УСТОЯВАНЕ
(Матей 24:4-5,11-13,23-28; Марк 13:5-6,13,20-23; Лука 21:8,12-13,17-19;
2 Солунци 2:3-11; 1 Тимотей 4:1-3; 2 Тимотей 3:1-7)

"Исус в отговор им каза: Пазете се да ви не заблуди някой"
(Матей 24:4)

Много опасности лежат на пътя на вярващите, пътуващи към небето и сърдечното желание на Христос е никой да не се обърка по този път. Вярващите могат да бъдат заблудени чрез много неща и по много начини. Исус се обърна към учениците Си, които бяха с Него за около три години. Те бяха извършили големи чудеса и Христос бе засвидетелствал за тях, че са вярващи и че в небето се приготвят дванадесет трона за тях. Именно на тази аудитория Христос каза: **"Пазете се да ви не заблуди някой"**. Ако тези дванадесет души се нуждаеха от предупреждение тогава, днес вярващите се нуждаят от това много повече. Юда Искариотски бе измамен от предложение за 30 сребърника. Внимавай!

Въпрос 5: Как вярващите днес могат да бъдат измамени?

Христос даде да се разбере, че мнозина ще се заблудят. **Първо**, чрез лъжливи учители и пророци. Винаги е имало лъжливи пророци, от дните на Стария Завет дори до днес. По времето на Ахав и Еремия те бяха там. През всички изминали епохи лъжливите пророци винаги ги е имало, но в тези последни дни техният брой ще се умножи. Ще бъде много трудно да се разграничат истинските от лъжливите. Някои ще се наричат Христос (помазаници). Това не е непознато за нас днес. Преди нашето време е имало хора, които са наричали себе си помазаници; и днес все още има такива. А някои буквално казват, че са Христос. Други пък лъжат, използвайки Господното име. Господ ни предупреждава, за да не бъдем заблудени.

Второ, мнозина ще се заблудят заради чудесата. Писано е, че знаменията и чудесата ще следват вярващите, но днес много от вярващите следват знаменията и чудесата. Исус каза, че лъжехристите ще извършват много знамения и чудеса и мнозина ще бъдат заблудени.

Трето, чрез съблазнителите – тези, които претърпяват гонения, изпитания и трудности заради вярата ще се съблазнят, особено когато виждат, че на хората от църквата, правещи компромиси, не им се случва нищо лошо.

Четвърто, чрез измамата на греха. Грехът ще бъде във възход, като мнозина ще гледат на греха като на нещо нормално. Ще се умножат отстъпилите от вярата и онези, които правят компромиси, дори на църковните амвони, и любовта на мнозинството ще охладнее. Когато някои гледат, как стоящите се препъват, те ще си мислят, че изобщо не е възможно да се устои.

Много вярващи смятат, че Христос няма да дойде докато благовестието не се проповядва навсякъде по света. Не. Христос ще дойде при грабването и това може да бъде по всяко време. Може да бъде сега. Но целият свят ще чуе благовестието преди края на света. Онези, които чакат благовестието да се разпространи по целия свят, преди да се приготвят за Христовото идване, ще бъдат измамени.

Има хора, които мислят че Голямата Скръб е за всички и че вярващите също ще преминат през нея. Те смятат, че тогава ще станат сериозни. Те се заблуждават. Истинските вярващи ще отидат с Христос в грабването, а невнимателните и

невярващите ще преживеят Голямата Скръб. Други ще се заблудят, мислейки че Христос повече изобщо няма да дойде, смятайки забавянето му за "не идване" (**2 Петрово 3:3-5**). Исус каза, че нещата, които ще се случват през последните дни, ще се толкова ненадейни, ужасяващи и объркващи, че и самите избрани могат да се заблудят. Христовото непрестанно предупреждение е "**пазете се!**".

Тогава какво трябва да правят вярващите във време като това, когато Господното пришествие е така близо, за да се предпазят от заблуденията? Повечето от белезите на Второто Пришествие са започнали вече да се изпълняват. Затова и грабването, което трябва да се случи преди буквалното Второ Пришествие на Христа и краят на света, е вече на прага. Христос увещаваше учениците и вярващите да устояват.

Вярващият трябва да се пази, за да избегне заблудите на последните дни. Всеки вярващ е отговорен за своето общение и взаимоотношение с Господа. Не позволявай никой да те заблуди с нова формула за правене на пари или с чудотворни начини за добиване на деца. Стегни ума си, за да устоиш до край. Твоята праведност през днешния ден е добро нещо, но не е достатъчна; ти трябва да устоиш до край (**Матей 24:13**). Много измамници казват, че святостта вече не е важна. Ти трябва да решиш да не си такъв, който следва чудесата и знаменията, а такъв, който е следван от чудеса и знамения (**Марк 16:17**). Днес, под маската на църковни институции, има много култове. Пази се! Реши да не се вслушваш в лъжепророците, да не ги посещаваш и да не четеш техните материали.

Реши да прекъснеш всяка връзка, която ще те въвлече в греха или ще направи любовта ти към Христос да охладнее. Партньорът в греха трябва да бъде напуснат. Трябва да се откажеш от светските приятелства и мероприятия. Светските развлечения, мода и забавления трябва да се изоставят. Трябва ежедневно да проверяваме връзката си с Господ (**2 Коринтяни 13:5**). Трябва да сме бдителни, будни, сериозни и молеши се по всяко време. Трябва също и винаги да изучаваме Словото на Бог, за да не бъдем "**блъскани и завличани от всеки вятър на учение**". Трябва да поддържаме постоянно общение с хора, които имат "**еднаква с нас скъпоценна вяра**" (**2 Петрово 1:1**).

Въпрос 6: Какво трябва да правим като вярващи за да избегнем опасността да бъдем заблудени?

Въпрос 7: Какво трябва да бъде отношението ни към лъжливите пророци?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	7	Изход	16
Вторник	..	8	..	17-18
Сряда	..	9	..	19
Четвъртък	..	10	..	20
Петък	..	11	..	21
Събота	..	12-13	..	22-23
Неделя	..	14	..	24

Стих за запомняне: "Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ" (Матей 24:42)

Текст: Матей 24:29-51

В последното ни учение Исус отговаря на трите въпроса, които учениците Му зададоха, когато бяха насаме с Него на Елеонския хълм. Исус приближаваше към края на Своето земно служение. Той беше поучавал учениците Си по много въпроси. Понякога нещата, на които ги учеше, бяха мъчни за разбиране и, в такива моменти, те искаха повече обяснения от Учителя Си. Току що Исус беше говорил за разрушаването на храма и за идването Си, както и за края на света. Учениците бяха обезпокоени от тези събития и попитаха Учителя: **"кога ще бъде това? и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на века?" (Матей 24:3).** Отговорът на Христос на тези въпроси е записан в **24 и 25 глави.** В нашето учение днес ще видим свръхестествените белези и събития, които предшестват Второто идване на Христос и нуждата да бъдем подготвени за тези събития.

**СВРЪХЕСТЕСТВЕННИТЕ БЕЛЕЗИ И СЪБИТИЯ, ПРЕДВЕЩАВАЩИ
ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС**

(Матей 24:29-30; Марк 13:24-26; Лука 21:25-27; Исаия 13:6-13; Йоил 2:30-31; Откровение 6:12-17)

Второто пришествие на Христос е изявено на много места в Писанието. И Старият, и Новият Завет свидетелстват за това. Пророчествата за Неговото Първо идване се изпълниха свършено. Светиите и пророците от Стария Завет говореха също и за Неговото Второ пришествие. Христос Сам говори за това и апостолите поучаваха относно завръщането Му отново. В отговор на въпросите на учениците Си Исус описа различни събития, които ще се случат преди Неговото Второ идване.

Въпрос 1: Спомени някои белези, които ще предхождат Второто пришествие на Христос.

Второто пришествие на Христос ще бъде в много отношения различно от Неговото първо пришествие. В Неговото първо пришествие Той дойде тихо и смирено. Родил се в ясли; дойде в образ на човек, за да спаси човечеството. Той бе подиграван, обиждан, хулен, разпънат на кръст между обикновени престъпници. Освен овчарите, които видяха Божиите ангели, и мъдреците, които видяха звездата на изток, малцина обърнаха внимание на Сина, роден от Мария във Витлеем. Мнозина се питаха дали Той е Помазаникът-Христос. В Своето Второ пришествие Той ще дойде в Своята слава и сила.

Въпрос 2: Отбележете основните разлики между първото и второто пришествие на Христос.

Писанието казва, че веднага, след скръбта на онези дни, ще има свръхестествени знамения: слънцето ще потъмнее; луната няма да дава светлина; звездите ще падат от небето; небесните сили ще се разклатят; морето и вълните ще бучат; народите ще бъдат в недоумение и ще примират от страх. **"Тогаваше се яви на небето знамението на Човешкия Син..."**

Исус няма да се върне в света тихо. Всички земни племена ще заплачат когато Го видят да се появява. Всички бедствия и катастрофи, които ще са се случвали, преди Той да дойде, ще са подготвяли сърцата на хората за Неговото идване. Всички ще търсят Избавител. Страданията през последните три години и половина на Голямата Скръб ще доведат хората до края на силите им. След сътресенията в небесата, в небето ще се появи знамението на Христос и Той ще стане видим физически, щом дойде в сила и голяма слава; всички хора по света ще Го видят, включително и евреите (**Откровение 1:7**). При вида на Христос реакцията ще бъде една – плач и ридание. Те ще заплачат, защото са Го отхвърлили и разпънали, когато Той дойде първия път при тях.

Христос буквално ще слезе на Елеонския хълм. Библията много ясно казва, че Неговото идване ще бъде като заминаването Му (**Деяния 1:11**). Все пак, да си припомним, че има разлика между Грабването и буквалното Му Второ пришествие. Грабването обикновено се описва като първата фаза на Второто пришествие. То е моментът, когато светиите ще бъдат взети, за да бъдат завинаги с Господа. Появяването на Господа във въздуха ще бъде явно само за истинските вярващи. Само достойните ще чуят гласа на архангела. Това ще стане внезапно и бързо (**1 Солунци 4:16-17; 1 Коринтяни 15:52**). Във Второто пришествие Христос ще дойде като Царят на царете, за да царува с грабнатите светии в цялата Си слава и сила.

Въпрос 3: Обяснете разликата между Грабването и Второто пришествие.

УЖАСНОТО СЪСТОЯНИЕ НА СВЕТА И БОЛЕЗНЕНОТО ОТДЕЛЯНЕ НА ПРАВЕДНИТЕ ОТ НЕПРАВЕДНИТЕ

(Матей 24:31,36-41;25:31-33;Марк 13:27;Битие 6:5-7,11-13;Римляни 3:10,18)

При сливането на Христос, Неговите ангели ще съберат избраните Му от всички краища на света. Какъв свят ще намери Господ при Своето идване? Мнозина смятат, че светът ще бъде пълен с правда. Писанията ни казват, че светът ще бъде какъвто беше в дните на Ной (**Матей 24:37-39**). Дните на Ной се характеризираха с безчестие, поквара и насилие.

Въпрос 4: Какво беше състоянието на света в дните на Ной преди потопа и какво е то днес?

Човешкото сърце и днес е все още **"измамливо повече от всичко и е страшно болно"** (**Еремия 17:9**). Покварата и насилието са на рекордно ниво и Библията казва, че **"нечестивите... ще се влошават повече и повече"** (**2 Тимотей 3:13**). В последните дни ще настанат усилни времена и хората ще бъдат себелюбиви, алчни, горделиви, надменни, хулители, непокорни на родителите, неблагоприятни, нечестиви, невъздържани, свирепи, убийци, повече сластолюбиви, а не Боголюбиви (**2 Тимотей 3:1-7**).

Книгата на Откровение ни казва, че по времето на Голямата Скръб, грехът ще се умножи. **"И останалите човеци, които не бяха избити от тия язви, не се покаяха от делата на ръцете си, та да се не кланят вече на бесовете и на златните, сребърните, медните, каменните и дървените идоли, които не могат нито да виждат, нито да чуват, нито да ходят; също не се покаяха нито от убийствата си, нито от чародеянията си, нито от боледуванията си, нито от кражбите си"** (**Откровение 9:20-21**).

Христос даде на учениците Си да разберат, че светът няма да става по-добър. В дните на Ной имаше безчестие, подтисничество, измами, кражби, лъжи, поквара, неморалност, нечистота, насилие и убийства. Днес тези злини се увеличават. Господ Исус също каза, че по времето на Ной хората бяха ангажирани със сватбени

тържества, празненства, пиянства, банкети и с всякакви други събирания за развлечение. Докато се занимаваха с тези неща, Ной влезе в ковчега и потопът дойде и погуби безбожните.

Въпрос 5: В светлината на Христовото пришествие, какво би трябвало да бъде отношението на вярващия към греха, към грешниците и към отпадналите от вярата?

Днес вярващите са по-заети с тържества, отколкото с подготовка за посрещането на Господа. Членовете на църквата лъжат и правят на практика всичко, за да се сдобият с жена, деца и пари. Те забравят, че Исус идва скоро. Някои се отклоняват от святите събрания, понеже чувстват, че там не се тачат достатъчно церемониите.

Въпрос 6: Възможно ли е да се живее над греха в този греховен свят? Ако да, то как?

Докато текат партитата, докато хората са ангажирани с покупки и продажби, с печелене на пари по всякакви начини и с всякакви средства, Господ ще дойде и ще има болезнено отделяне на овцете от козите, на верните от неверните, на подготвените от неподготвените, на праведните от неправедните. **"Тогава двама ще бъдат на полето; единият се взема, а другият се оставя. Две жени ще мелят на мелницата; едната се взема, а другата се оставя"** (Матей 24:40-41).

Не всеки ще отиде на Небето, а само тези, които са готови, когато дойде Господ. Исус каза, че не всеки който Му казва **"Господи, Господи ще влезе в царството"** (Матей 7:21-23). Денят на Господното пришествие за мнозина ще бъде ден на плач. Мнозина в църквата няма да успеят при грабването, а няма да успеят и през Голямата Скръб. Сега е време да се подготвим за това.

НЕИЗБЕЖНИЯТ ФАКТ НА НЕГОВОТО ВТОРО ПРИШЕСТВИЕ (Матей 24:32-35)

Христос използва различни похвати, за да илюстрира неизбежността на Неговото завръщане. Той използва за пример смокинята и каза **"Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че е близо лятото. Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата"** (Матей 24:32-33).

Христос даде да се разбере, че Неговото завръщане е неизбежно. Учениците не бива да са объркани. Той също каза, че поколението, което ще е свидетел на тези събития, ще е свидетел и на Неговото идване. Спомнете си, че периодът на Скръбта е само седем години, така че всички хора от онова поколение, които ще оцелеят през онова ужасно време, ще бъдат свидетели на Христовото завръщане. Той ни увери, че ни една дума от това, което Той е казал, няма да премине, **"даже небето и земята да преминат"**.

Въпрос 7: Дай библейски доказателства за това, че Христос идва отново.

В много пасажи Библията изяснява, че Христос ще дойде отново (**Деяния 1:9-11; Тит 2:13; 1 Йоан 3:2; Йоан 14:1-3; Откровение 1:7; 22:7,12,20**). Нека помним, че Христос идва отново. И Неговото идване е неизбежно.

ПРИЗИВ ДА БЪДЕМ ПОДГОТВЕНИ И ВЕРНИ (Матей 24:36, 42-51)

Преди повече от 2000 години Христос предупреди учениците Си да бдят. Ако тогава това беше важно, днес вярващите трябва да са още повече нащрек. Нужно е

да сме бдителни и да сме готови по всяко време, защото момента на Христовото пришествие е неизвестен на всички, освен на Отец. То ще стане ненадейно. Исус сравни Своето идване с неочаквано нападение на крадец над неподготвен дом. Крадците планират нападенията си, когато хората най-малко ги очакват. **"Затова бъдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ. Затова бъдете и вие готови; защото в час, когато го не мислите, Човешкият Син иде"** (Матей 24:42,44). Християни, които живеят невнимателно, рискуват да загубят, щом Господ дойде. Постоянството е нещо, което се изисква от копнеещите за небето светии.

Нужно е да бдим над всяка област от нашия живот – да бдим над думите си, над действията си, над пътищата си. Никаква гнила дума не бива да излиза от устата ни, а като чиста невяста трябва да очакваме Младоженеца. Думите ни трябва да са подправени със сол, с благодат в сърцата ни **(Колосяни 4:6)**.

Въпрос 8: Как вярващите трябва да се подготвят, за да са готови за грабването?

Нашите действия трябва да се подложат под претърсващата светлина на Неговото слово. Трябва да попитаме себе си *"Христос ще се прослави ли, когато правя това?"*. *"Ако Христос дойде сега, ще ме похвали ли Той или ще ме отлъчи, заради това което правя?"* *"Дали това мое действие препоръчва Христос на другите?"* *"Ако това бъде последната ми постъпка на тази земя, тя в небето ли ще ме заведе или в ада?"* Нашите действия би трябвало да са водени и направлявани от Божието Слово.

"Най-последно, братя, всичко, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е любезно, що е благодатно, - ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално - това зачитайте" (Филипяни 4:8)

По всяко време и на всяко място поведението на християнина трябва да е безупречно. Нашето християнско свидетелство може да бъде подкрепено единствено от характер и поведение подобни на Христовите. Светският начин на живот и правенето на компромиси могат да опетнят дрехата на вярващия и да го направят недостоеен за Божието царство. **"Само се обхождайте достойно на Христовото благовестие"** (Филипяни 1:27).

Освен това, трябва грижливо да пазим и сърцата си. Трябва да предадем сърцето си на Исус, за да го обреже и изчисти. Никакви неприлични, скверни и нечисти мисли не бива да влизат в сърцата ни. Не бива сърцето на вярващия да е обсебено от страсти, от греховни пожелания или от тревоги за този свят. **"За да утвърди сърцата ви непорочни в светост пред нашия Бог и Отец при пришествието на нашия Господ Исус с всичките Негови светии"** (1 Солунци 13:3). Трябва също да внимаваме и за компанията, с която дружим. Лошите другари покваряват добрите нрави и малко квас заквасва цялото тесто. Вярващите трябва да се отделят от невярващите, докато чакат Господа.

СЛУЖЕНИЕТО И ХРИСТОВАТА ПРЕПОРЪКА
(Матей 24:45-51; 25:21,30; 1 Коринтяни 4:1-2; 15:58; Лука 21:34; 1 Петрово 5:2-3)

Докато очакваме завръщането на нашия Господ, от нас се очаква да сме верни в ангажимента си към Неговото служение. Това се отнася за всички християни и християнски работници. Христос очаква водачите да пасат стадото и **"да им дават на време определената храна"**. Апостол Петър нарежда: **"Пасете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го, не с принуждение, а драговошно, като за Бога; нито за гнусна печалба, но с усърдие, нито като че**

господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото” (1 Петрово 5:2-3).

Всичко, което сме и което имаме, би трябвало да инвестираме в славната служба пред Него. В сегашния свят това ще ни донесе задоволство, а в идещия – славна награда. Верният слуга мъдро и старателно води стадото. Той винаги може да бъде намерен на своя пост. Той знае състоянието на стадото си по всяко време. Той посещава и проверява състоянието на хората, за които се грижи. Той не е скитник. Верният слуга ще царува заедно с Христос.

Докато верният слуга е препоръчан от Христос, ленивият слуга е отлъчен. **“Но, ако оня слуга е зъл, и каже в сърцето си: Господарят ми се забави и той почне да бие служителите си ... господарят на оня слуга ще дойде ... и ще го бие тежко ... ” (Матей 24:48-51).**

Въпрос 9: Каква е наградата за вярната служба на Божието лозе?

Има няколко лоши черти, намиращи се у ленивия слуга, които светиите трябва да избягват. **Първо**, за него се говори, като за зъл слуга, защото той вече не са молеше и не бдеше, мислейки в сърцето си, че Господарят Му ще Се забави. Това, че Исус не идва, не дава право на християнина да живее невнимателно. Нашата работа е да останем на своя пост и търпеливо да чакаме Неговото явление.

Второ, ленивият слуга започва да бие съслужителите си. Това може да е под формата на критицизъм или оскърбяване на истинните проповедници на благовестието. Злият слуга, нямайки си работа, се занимава само с разпространение на слухове и клевети за истинските Божии деца. Имаме нужда да сме ангажирани с работа за Христос, в противен случай сатана ще ни използва за своите зли замисли.

Трето, ленивият слуга изпада до там, че да дружи с пияниците. Той се скита далеч от своя пост и се впуска в светските удоволствия, преследвайки нещата в света, търсейки уважение и приемане от света. Той намира повече удовлетворение в дружбата си с грешниците, отколкото с вярващите. Той е отпаднал от вярата и е станал зъл. На този зъл слуга подобава срам и позор. Той е лицемер и участта му е със злите. Там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Накрая, ленивият слуга **“не Го очаква”**. Той не очаква повече Господното завръщане. Вероятно той се е присъединил към скептиците и езичниците в подигравките им към истинските вярващи, понеже те живеят праведно в очакване на Христовото завръщане. Но повече от сигурно е, че Христос отново ще дойде. **“ ... Ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на ония, които Го очакват” (Евреи 9:28).**

Въпрос 10: Обясни опасностите от леността.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	15-16	Изход	25
Вторник	..	17-18	..	26-27
Сряда	..	19	..	28
Четвъртък	..	20-21	..	29
Петък	Деяния	1-2	..	30
Събота	..	3-4	..	31-32
Неделя	..	5	..	33

Стих за запомняне: *"И тъй, бдете; защото не знаете ни деня, ни часа, в който Човешкият Син ще дойде"* (Матей 25:13)

Текст: Матей 25:1-13

Исус, продължавайки своята беседа с учениците Си, започна да им разказва на какво прилича небесното царство. Той им каза за белезите на Второто Си пришествие и ги насърчи да бъдат бдителни, да не би Той да дойде и да ги намери неподготвени. За да илюстрира нуждата от бдителност по всяко време, Той им каза притчата за десетте девизи. Притчата в нашия урок тази седмица е предупреждение за църквата относно Господното Второ пришествие. Тя илюстрира отношението на бдителност и очакване на **"ония, които го очакват"** и **"които са обикнали Неговото пришествие"** (Евреи 9:28; 2 Тимотей 4:8). Понеже **"Господният ден иде като крадец"**, вярващите трябва да поддържат състоянието си на бдителност, за да не бъдат изненадани.

Въпрос 1: *Какво трябва да е отношението на вярващите към второ пришествие на Христос?*

ДЕСЕТИТЕ ДЕВИЦИ
(Матей 25:1-4)

"Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девизи, които взеха светилниците, си и излязоха да посрещнат младоженеца" (Матей 25:1)

Исус илюстрираше Божието царство по различни начини. Притчите за сеяча, за плевелите, за синаповото зърно, за кваса, за скритото съкровище, за скъпоценния бисер, за мрежата (**Матей 13:2-52**) са все илюстрации на Царството. Тези притчи бяха казани на учениците, както и на множествата. Притчата за десетте девизи, обаче, бе казана само на учениците и на днешните вярващи.

Десетте девизи в притчата имаха мисия – да посрещнат младоженеца. Пет от тях бяха неразумни, защото не си взеха допълнително масло в отделни съдове, за са долеят в своите лампи. Другите пет бяха разумни, защото си взеха масло в отделни съдове, освен онова в лампите си. Известно е, че еврейките женитби обикновено са ставали през нощта и по пътя се е надавал радостен вик, че младоженецът идва, за да се събудят спящите. В този случай младоженецът е отложил пристигането си до полунощ; следователно и десетте девизи са заспали.

Женитбата обикновено се смята за много важно тържество. Докато на тържеството присъстват много хора, то на съвсем малко им е позволено да отидат с тях (само най-близките на булката и младоженеца).

Десетте девизи очакваха младоженецът. Те първоначално бяха одобрени. Те имаха лампи с масло със себе си. Те не си стояха у дома безделни. Те се бяха посветили, но имаше разлика в нивото на тяхната подготовка. Обяснението е, че девизиците представляват вярващите, които очакват Господа. Макар и мнозина от начало да тръгват добре, накрая, при идването на Господа, някои ще се окажат неподготвени.

Девизиците (на гръцки *"партенос"*, означаващо *"мома"*) представляват онези хора, които изповядват християнската вяра. За тези, които истински следват Агнето, се казва, че са чисти девизи на Христос (**Откровение 14:4; 2 Коринтяни 11:2**). Те са неопетнени, не покварени или осквернени. Те не са се присъединили към идолите на

света. Те са верни на Учителя. Това се вижда в тяхната красота и чистота. Истинските християни открито заявяват не само че вярват и очакват, но и че милеят и копнеят за явлението на Христос. Цялата ни обхода и крайната цел на живота ни са съсредоточени в Грабването.

Девиците са оценявали високо своя статут и буквално са го бранели. В Мойсеевия закон е било оскърбително престъпление, ако някоя девица се намери недостойна **(Второзаконие 22:13-21)**. Християните, като девици сгодени за Христос, трябва да останат чисти, докато Той дойде.

Младоженецът е нашият Господ Исус Христос. Искрените вярващи понастоящем са сгодени за Исус, но официалната сватбена церемония ще бъде в онзи велик ден, когато, след Грабването, ще се отпразнува сватбената вечеря на Агнето **(Откровение 19:7-9)**. Главната грижа на църквата сега е да поддържа името на Исус високо издигнато, да благоговее в почит и уважение пред Него и да възвестява хвалата Му. Той отиде в небето и Той идва отново, за да вземе Своите хора при Себе си **(Йоан 14:1-3)**.

Разумните девици представляват вярващите, чийто съд (сърцето им) е обърнат нагоре (към Бога) и напълнен с благодат, подхранвана от здраво знание, добронамереност, твърдо решение, пълно посвещение и неколебливо самоопределение, което надделява над всяко изпитание и изкушение. Те имат допълнително масло или благодат, за да поддържат своята преданост и да запазват своята изповед на вяра в Христос. Библията ни увещава здраво да държим нашата изповед на вяра в Христос, **"Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно"** (Евреи 4:15-16).

Разумните девици бяха старателни и взеха допълнително масло със себе си. Те знаеха, че само онези, които издържат до края, ще бъдат спасени. Нужно ни е да разберем, че днешната благодат няма да ни е достатъчна за утрешната ни работа и или служение. Манната трябва да се събера ежедневно и огънят трябва да се поддържа, за да гори непрекъснато. За да поддържа лампите си винаги да горят, трябва да имаме допълнително масло. Неразумните девици изобразяват мимолетните, както и фалшивите и подправените християни, **"чиито Бог е коремът ... които дава ума си на земните неща"** (Филипяни 3:18-19). **"Тия люде се приближават при Мене с устата си, и Ме почитат с устните си, но сърцето им далеч отстои от Мене ... напразно Ми се кланят ..."** (Матей 15:8-9). Такива "вярващи" са управлявани от преобладаващите обстоятелства и са напълно подвластни на своенравните изисквания на социалните, икономическите, политическите и материалните нужди. Неразумните също очакваха Младоженеца, не очакваха, че Той ще се забави. Те не взеха допълнително масло. Когато започваха християнското си пътешествие, те си мислеха, че то скоро ще свърши.

Някой е казал: *"Разумни и неразумни в действителност са онези, които са такива по отношение на своите души. Истинското благочестие е истинския разум; грехът е безразсъдство, но най-вече грехът на лицемерието, защото най-неразумните са ония, които са разумни в собствените си очи ... които се преструват на праведни"*. Физическата църква днес е пълна с множества плътски християни, които имат единствено лампата на номиналното вероизповедание, с което са се отъждествили, но им липсва благодатта да притежават неподправен духовен живот. Те имат вид на благочестие, но са лишени от силата му. Твърдят че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като са мръсни и непокорни **(2 Тимотей 3:5; Тит 1:16)**.

Въпрос 2: Каква е разликата между разумните и неразумните девици?

Въпрос 3: Какво нередно има в мимолетните християни?

ЗАБАВЯНЕТО НА МЛАДОЖЕНЕЦА
(Матей 25:5-10,14,19; Лука 12:42-48; 1 Царе 13:6-14)

"И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките, и заспаха" (Матей 25:5)

Младоженецът, когото десетте девици чакаха, не дойде във времето, в което те очакваха. Той се забави до полунощ и докато се бавеше, на всичките девици им се додряма и заспаха. Девиците се умориха да чакат. Те всички заспаха. Това е общата опасност за всички вярващи. С увеличаване времето на забавяне на Господа, вярващите имат склонност да отслабват защитата. Мнозина дългогодишни вярващи охладняват по пътя. Това охладняване е заради забавянето на идването на Господа, заради фамилиарниченето с Господ и с Божиите неща, заради проблемите на живота, заради изпитанията и изкушенията. Понякога победите и подвизите по пътя, могат да направят вярващите невнимателни и вземащи чакането за даденост. На хората им се додряма и заспиват, когато изоставят тихото време за лично посвещение, когато допуснат множество дейности, без съответното им духовно подсигуряване, изоставят общението с вярващите от същата скъпоценна на тях вяра, когато се смесят с лъжливи учители и учения, пренебрегнат духовните упражнения – изучаването на Библията, моленето и благовестието. Додряма ни се и заспиваме, когато престанем да сме будни и бдителни и дяволът ни впримчва в критикуване, в намиране на грешки у другите, в оплаквания и мърморене. Духовните хранителни вещества у нас се изчерпват и следва заспиване.

Това, че на девиците им се додряма и заспаха, показва двете нива на духовния упадък. Първо, частичната съзнателна летаргия или охладняване, които правят човек да изпадне в духовно бездействие и второ, съзнателното, самоволно отдаване на изкушението, след крехка и напразна съпротива. Едното ниво на невнимание отваря място за другото. Тези, които си позволят да им се додряма, едва ли ще могат да се предпазят от заспиването.

Господ бави връщането си, защото иска грешниците и невнимателните вярващи да се покаят и да се спасят. Онези, които очакват с нетърпение идването на Младоженеца, трябва да се стараят **"да се намерят чисти и непорочни пред Него, с мир в сърцата си" (2 Петрово 3:14)**.

Нашата светлина на спасение от греха трябва да свети по-ярко, нашият глас на осъждане на греха трябва да се издигне по-високо и нашият плам на протест срещу извращения свят трябва да се надигне повече, докато нашата вяроност и посвещение към нашия възлюбен Спасител трябва да станат по-дълбоки, щом очакваме Неговото завръщане.

Въпрос 4: Каква е опасността от духовното бездействие?

Въпрос 5: От 2 Петрово 3:14 опишете, какво трябва да е състоянието на хората, които очакват да посрещнат Младоженеца?

Саул загуби своето царско положение и загуби вечния си живот, когато се опита да си помогне и да се измъкне от проблемите, понеже пророк Самуил се забави да дойде в Галгал. Той се убои от хората и се покори на техните мнения повече отколкото на заповедите на Бог. Той каза **"... дръзнах и принесох всеизгарянето ... понеже се убоях от хората и послушах техния глас" (1 Царе 13:12; 15:24)**. Християните, които правят компромиси спрямо истината с цел да си решат проблемите с безбожни средства, ще бъдат изненадани при грабването. Днешните вярващи трябва да са мъртви за плътската самозащита, страха от хората и мнението им, незачитането, обидите и възмущението от страна на грешниците, личните амбиции, самоуправлението и алчността. Макар, че Спасителят се бави, Той наистина ще дойде.

**ЗАКЪСНЯЛАТА МОЛБА
(Матей 25:10-12, 41-46, 7:21-23)**

Докато младоженецът се бавеше, на десетте девиси им се додряма и те заспаха и забравиха мисията си. Лампите на всички горяха, когато те заспиваха, но лампите на неразумните изгаснаха, докато те спяха. Много вярващи са охладнели в тяхното приготвление за Второто пришествие на Христос, след като са преминали много години във вярата. Те са изгубили първата си любов, намалили са ревността си, изгубили са благодатта си, временно са прекратили предпазливостта си и техните дела и поведение повече не са свършени пред Бог.

Докато разумните девиси се бяха подготвили адекватно за посрещането на Младоженеца в който и да е час на нощта, неразумните бяха хвърлени в паника и объркване при вика, предвещаващ Неговото идване. Повърхностните изповеди на вяра могат да заблудят хората, но те няма да доведат нещата до край. Най-смъртният враг на ефективния духовен живот е плътския и лишен от видение себичен живот. Да сме обсебени от себе си е причина за духовен упадък и поражение. Църквата е пълна с много такива плътски християни, които са мъртви за духовните неща, но са живи към себе си и към света.

Разумните девиси не можаха да помогнат на неразумните от страх да не би да няма достатъчно масло за тях, което да им стигне до края. Това ни учи, че онези които биха били спасени, могат да имат благодат сами за себе си. Общението, молитвите и вярата на другите вярващи, макар да са нужни и желателни, не могат да заменят благодатта, която Бог ти дава директно поради общението ти с Него. Онези, които ще отидат на небето при Грабването или при смъртта, са онези, които са готови сега. Ще има много, които ще търсят приемане в небето, когато ще бъде твърде късно.

Неразумните девиси дойдоха да търсят още масло, когато вече беше твърде късно. **"А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори. После дохождат и другите девиси и казват: Господи! Господи! отвори ни. А той в отговор рече: Истина ви казвам: Не ви познавам"** (стихове 10-12). Те бяха отхвърлени. Напразната увереност на лицемерите ще доведе до трагично разочарование, когато осъзнаят твърде късно, че са живели неразумно и в самоизмама.

Колко жалък беше случаят с петте неразумни девиси! Те следваха другите. Те чакаха, но им липсваше благодатта, която да ги доведе до края. Много хора в църквата днес са като неразумните девиси. Те идват и отива с другите вярващи. Външно те не живеят в грехове, но им липсва благодат, която да ги заведе в небето. Да си просто активен в местната църква не е достатъчно за да влезеш в небето. Нужна е благодат от Бога. Не бива да вземаме благодатта на Бог за даденост. По благодат чрез вяра ние сме спасени. Душата, на която ѝ липсва благодат, ще бъде отхвърлена от Господ в последния ден.

Чакащите девиси (вярващите) трябва да се стараят да не би някой да отпадне от Божията благодат и да се оскверни (**Евреи 12:15**). Чакащият вярващ трябва да има благодат да служи на Господа богоугодно и сърцето му трябва да е установено в благодатта. Какво може да принесе вярващият на Господа без благодат? Неразумните бяха без любов; те бяха загубили първата си любов. Лишените от благодат и неразумните на име са живи, но са мъртви. Колко е болезнено да тичаш с другите, а накрая да бъдеш върнат обратно!

Трябва искрено да потърсим Господа **"докато може да се намери"**, ще дойде време, когато вратата на милостта ще се затвори и Господ няма да може повече да

бъде намерен. Исав загуби първородството си заради тленно ястие и **"когато искаше по-после да наследи благословението, той бе отхвърлен, при все че го потърси със сълзи, защото не намери място за промяна на ума у баща си"**. Ще тръгнеш ли по пътя на Исав заради икономически затруднения? Вратата на милостта все още е отворена за всички грешници днес. Побързай, покай се преди да се затвори завинаги.

Въпрос 7: Кое причини Исав да загуби благословенията си и как това се отнася до вярващите днес?

НАЛЕЖАЩАТА НУЖДА ОТ БДИТЕЛНОСТ
(Матей 25:13; Лука 12:40; Марк 13:32-37; Римляни 13:11-14;
1 Солунци 5:4-8; Откровение 16:15)

"И тъй, бдете; защото не знаете ни деня, ни часа, в който Човешкият Син ще дойде" (Матей 25:13)

Главното задължение на всички вярващи днес е да бдят за идването на Господ с неуморна бодрост, така че **"когато се яви, да имате дръзновение, и да се не посраим пред Него в пришествието Му" (1 Йоан 2:28)**. Бдителността е задължителна, защото времето на идването на Господ е неизвестно; затова трябва да сме готови всеки момент от живота ни да посрещнем Господа **"чисти и непорочни, с мир в сърцата си" (2 Петрово 3:14)**.

Библията ни предупреждава **"че часът е вече настанал да се събудите от сън ... денят наближи; и тъй нека отхвърлим делата на тъмнината, и да се облечем в оръжието на светлината ... нека ходим благопристойно ..."** (Римляни 13:11-13). Очакваш ли Господа? Искрен, честен и всеотдаен ли си в ходенето си с Него? Неразумните девизи имаха възможност да се подготвят адекватно, за да посрещнат младоженеца и да отидат с него, но те пропуснаха възможността и бяха отхвърлени; надеждата им беше разбита. О, невнимателна душо, ти имаш един единствен шанс да преминеш през този земен живот. Ще го пропилиеш ли като прекарваш времето в лекомислие? **"Внимавайте, бдете и молете се; защото не знаете кога ще настане времето. Да не би, като дойде неочаквано, да ви намери заспали"** (Марк 13:33,36).

Въпрос 8: Кои са тези, които ще отидат на небето при грабването или при смъртта?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	6-7	Изход	34
Вторник	..	8	..	35
Сряда	..	9	..	36
Четвъртък	..	10-11	..	37-38
Петък	..	12	..	39
Събота	..	13	..	40
Неделя	..	14	Левити	1-2

Стих за запомняне: "Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш" (Римляни 10:9)

Текст: Матей 1:21; Римляни 10:8-13; Ефесяни 2:8-9

Спасението е толкова жизненоважно, че цялата Библия е пълна с ясни поучения по тази тема. Събитията, записани в Библията, сочат все същия факт на спасение посредством благодатта на Бог. Еврейската история показва Божия план за спасение. Пророците от Стария Завет подчертаваха и припомняха същата истина на децата на Израел. Исус Христос, Синът на Бог, също прекара служението си в обяснения и поучения, както на ясен език, така и в притчи, относно спасението по благодат. Посланията се занимават със същата тема. Ако спасението е толкова важно, че заема почти всяка страница от свещените писания, то за нас става нужно да изучим този предмет в дълбочина, за да знаем какво да прави, така че планът на Бог да се изпълни в живота ни.

Въпрос 1: Защо спасението е толкова важен предмет?

Спасението е така основно и дълбоко за разбиране, че без него, всяка религиозна дейност ще е безполезна за вечността. Но докато едни имат непоклонима увереност в спасението, има други, които не са така сигурни, че са спасени от греха. Те са обезпокоени от съмнения относно това преживяване, откъдето и произтича нуждата да погледнем към библейските основания за увереността в спасението. Важно е да изучаваме писанието с помощта на Духа на Бога, за да установим без нито капка съмнение, че имаме действително убеждение относно нашето спасение.

Писанието разкрива ясно значението, важността и сигурността на спасението, така че не е нужно никой да остане в тъмнина или объркване. Фалшивата увереност е измамна и в крайна сметка ще направи душата да бъде осъдена, докато истинското свидетелство от Духа на Бога и от Писанието ще произведат трайна увереност в душата. Как човек може да знае дали е спасен от греха или не? Можем ли да потвърдим увереността от писанията? Ако човек се съмнява дали е спасен или не, как можем ние да му помогнем? Как човек може да надделее над опитите на дявола да го обърка? От друга страна, ако човек има фалшива увереност, как ние можем да му помогнем от Божието слово?

СПАСЕНИЕТО КАТО ОСНОВА НА ХРИСТИЯНСКИТЕ ПРЕЖИВЯВАНИЯ
(1 Коринтяни 3:11; Псалм 62:7; Деяния 4:12; Евреи 6:1-2;
2 Тимотей 2:19)

"Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос" (1 Коринтяни 3:11)

Спасението е основата за всички християнски преживявания. То е първото преживяване, което някой трябва да има, за да се нарече християнин. Независимо какво правим за Бог, какво имаме или получаваме от Него, ако нямаме спасение, ние сме от всички хора най-много за съжаление. Онези религиозни хора, които посещават църквите, не би трябвало да са удовлетворени, докато не разберат за спасението по благодат, докато не го приемат и докато не се уверят, че са спасени по благодат. Да бъдеш изцерен, без да бъдеш спасен, означава в крайна сметка да отидеш в ада. Да имаш сънища, които постоянно да се изпълняват, да имаш

специални откровения, които да се сбъдват, без да имаш спасение, е да живееш на земята без ясно определено предназначение. Да четеш Библията и да запомняш стиховете в нея без да си преживял спасението по благодат, е да живее на земята, като един, който никога истински не е чел Библията.

Ако Бог смята спасението за толкова важно, тогава проповедниците трябва да изразходват повече време в изучаване Слово на Бог, за да са в състояние да проповядват ясно посланието за спасението. Господ е запазил събитията, записани в Библията от Битие до Откровение, за да ни даде възможност да разберем, че можем да бъдем спасени единствено по благодат. Не е достатъчно да разберем, как да изгонваме демоните, да избавяме угнетените, да изцераваме болните или да сваляме огън от небето, ако не проумеем спасението. Спасението е основата и стълбът на християнското поучение.

Спасението от греха е станало възможно чрез благодатта и любовта на Бог. Не можем да се спасим от греха чрез нашите дела, а упражнявайки вяра в това, което Христос направи, за да ни изкупи. Крадецът на кръста не би могъл да направи нищо, освен да повярва в Господ Исус Христос.

Въпрос 2: Колко важно е спасението в сравнение в освобождението, божественото изцелението, просперитета и чудесата?

ЗНАЧЕНИЕТО НА СПАСЕНИЕТО

(Лука 1:71,77; 19:9; Филипаяни 2:12; 1 Солунци 5:8,9; 2 Солунци 2:13-15; Римляни 1:16; Деяния 15:6-11; Матей 24:12-13; Римляни 10:1,9; Матей 1:21; Тит 2:11-14; Деяния 4:12)

Спасението може да бъде определено, като опрощение на греха, избавление от греха и примирение с Бога, което идва в резултат от покаяние от греха и вяра в Христовата изкупителна жертва на кръста.

Спасението е различно от изцелението, посещението на църква, отказване от идолопоклонството, смяна на името. Спасението от греха е толкова жизненоважно, че ти непременно трябва да се убедиш дали го имаш, за да избегнеш разочарованието в последния ден. Ние не се спасяваме с чувство, а с вяра в изкупителната саможертва на Исус. Външната промяна на морала ни, сама по себе си, не може да заеме мястото на спасението. Спасението включва свобода от вината за греха, свобода от силата на греха и от последиците от греха.

Спасението не е с цел да обърнем нова страница от живота си, а с цел да заживеем нов живот. Благодатта на Бог ни учи да се отречем от всички безбожни дела или поведение и да живеем трезво, праведно, благочестиво в този сегашен свят **(Тит 2:11)**. Спасението прави да е възможно да живеем благочестив живот в лицето на изкушенията, покварата и злото.

Някои религиозни хора се опитват да достигнат до Бог чрез човешки заслуги като продължителното постене, жертване на животни, религиозни празненства и походи, даване на милостини на бедните. Те се опитват да оправят начина си на живот, за да достигнат до спасение. Но, няма спасение в нищо друго, освен в Христос **(Деяния 4:12)**.

Въпрос 3: Каква е разликата между истинското неподправено спасение и другите религиозни преживявания?

МЯСТОТО НА БАГОДАТТА И ВЯРАТА В ИЗРАБОТВАНЕТО НА СПАСЕНИЕТО
(Ефесяни 2:8-9; Римляни 10:13; Откровение 22:17; Яков 4:6;
2 Коринтяни 9:8; Деяния 4:33; 1 Петрово 4:10; 2 Коринтяни 4:15; 9:14)

Спасението не е зависимо от постоянното посещение на църква или от правене най-доброто, на което сме способни.

"Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога, не чрез дела, за да се не похваля кой"
(Ефесяни 2:8-9)

Спасението, което Бог предлага, е по благодат. Вярата е духовният механизъм, чрез който човек получава спасението. Благодатта означава благоволение от страна на Бог, което получаваме без никакви заслуги или дела. Благодатта е осигурена от Бог за човечеството. Тя е помощта за безпомощните. Тя е Божието богатство в замяна на Христовия живот. Правилното отношение към благодатта на Бог ни дава възможност да получим спасението, което Той ни е подsigурил. Спасението е въпрос на благодат.

Не трябва да се чувстваме добре или по-добре, за да получим спасение. Никой не си спечелва прощката и опрощението на греховете с правене на нещо, или пазене на някакви правила, или с принадлежност към някоя религиозна общност. Това е една от главните разлики между християнството и останалите вероизповедания. Спасението не се постига чрез пазене на законите на Мойсей. Някой с право е казал: *"благодатта е снабдяването на Бог за хората, които са толкова изпаднали, че не могат сами да си помогнат, толкова са покварени, че не могат сами да се променят, толкова са отвлечени от Бог, че не са в състояние сами да се обърнат към Него, толкова са глухи, че не могат да Го чуят, толкова са мъртви, че Самият Бог трябва да отвори гробовете им и да ги върне към живот"*.

Има физически характеристики, които наследяваме от родителите си, такива като ръст, физиономия, цвят на кожата, цвят на очите, но спасението не се предава по наследство. Ние не биваме спасени, защото сме син или дъщеря на пастор, или защото баща ни е новороден, или защото майка ни е водач на женското служение в църквата. То не може да се прехвърли от съпруга на съпругата, от съпругата на съпруга, от родителите на децата или от децата на родителите.

За да се възползваш в действителност от това, което Христос направи на Голготския кръст, е нужно, **първо** – да осъзнаеш и да се покаеш за греха си; **второ** – да се откажеш от сатана и от всякакви занимания с него; **трето** – да приемеш Христос като свой Спасител и да положиш цялата си вяра в Неговото изкупително дело, а не в твоя добър характер и добри дела; **четвърто** – да разчиташ на Бог да живееш победоносен живот. Само Христос може да превърне някого в ново създание. Това води до вътрешна увереност, че повече не си същия, както преди. Тогава има промяна в характера и поведението.

Въпрос 4: До колко е важна вярата за преживяването на спасението и как можем да се възползваме от изкупителната жертва на Христос на Голгота?

УВЕРЕНОСТТА В СПАСЕНИЕТО

(Йоан 5:24,39; 3:36, 15-19; 6:47; Деяния 10:43; 13:39; Римляни 10:9-10; 1 Йоан 1:9; 2:1-5; 3:10,14; 4:15; 5:1,10-13)

За беда, много хора не са могли да се наслаждават на християнския живот поради липсата на увереност в спасението. Мнозина се борят с плътта и с греха, ставайки и падайки, и са неспособни да живеят победоносен живот поради неспособността си да усвоят благодатта за побеждаване чрез вяра. **"Защото всеки, който е роден от Бога, побеждава света; и това е победата, която е победила света, именно нашата вяра"** (1 Йоан 5:4, KJV).

Увереността в спасението обикновено означава човек да има твърдо и сигурно разбиране, че греховете му са простени. Това означава той да е сигурен, че е

новороден и че е дете на Бога. Христос дойде в света и умря, за да спаси грешниците, но мнозина не могат да имат радостта от спасението, защото им липсва увереността, че греховете им са простени и че имената им са записани в книгата на живота. Никой, който няма тази увереност, не може да победи греха, стана, света и изкушенията. Увереността в спасението е като нотариален акт. Човек, който няма нотариален акт за даден имот, не може със сигурност да претендира за този имот.

Причината, поради която много хора ежедневно изповядват греховете си, е че те нямат увереност в спасението си. Други си създават навик, всеки път да откликват на призива за покаяние, понеже те не са много сигурни дали греховете им са били простени. За тях християнския живот става мъчителен и труден.

Проблемът на хората, които нямат увереност в спасението си, е, че те се доверяват повече на чувствата си, отколкото на вярата си. Мнозина си мислят, че за да са сигурни, те трябва да го усетят по някакъв начин. Други си мислят, че винаги трябва да се чувстват щастливи. Други вярват, че сами трябва да си изработят пътя до спасението с полагане на усилия от тяхна страна, като например, проливане на много сълзи или принасяне на дълга молитва. Макар и при автентичното спасение да са възможни подобни преживявания, те са само външни последствия, а не основа или условие за това.

Спасението не е чрез чувстване, а чрез вяра в изкупителното дело на Христос. То се основава на искрено покаяние. Йоан Кръстител, Исус, апостолите и дори старозаветните пророци, всички те проповядваха това. Спасението става наше, когато се покаем от греховете и получим прошката, силата и благодатта, които Христос дава на тези, които вярват в Него (**Йоан 1:12**). Трябва да повярваме, че Той е Синът на Бога, изпратен да умре за нашите грехове. Трябва да изповядаме с устата си това, в което вярваме със сърцата си. Ако го направим, Бог е верен и праведен да ни прости греховете и да ни изчисти от всяка неправда (**1 Йоан 1:9**).

За отбелязване е, че Библията никъде не свързва прошката и изчистването с плачене, с търкаляне по пода или с чувство на щастие. Но ние трябва да покажем вяра в Словото на Бог (**Йоан 5:24; Римляни 8:1; 1 Йоан 5:11-12**). По аналогия, доказателството за собственост на имот не са нечий чувства, а нотариалният акт, подписан и подпечатан от съответните власти. Така е и вярата относно увереността в спасението. Но не скритата, бездействаща вяра, а динамичната вяра, която допринася не само за увереността в спасението в сърцата ни, но и за плодовете на правдата в живота ни.

Въпрос 5: Какво представлява увереността в спасението и как човек може да я има ?

ПЛОДОВЕТЕ НА СПАСЕНИЕТО

(Матей 3:8; Филипаяни 1:11; Числа 13:23; 2 Тимотей 2:6; Галатяни 5:22-23; 2 Коринтяни 5:17; 1 Йоан 3:9; Ефесяни 4:17)

Първият плод, който се очаква от един истински новороден християнин, е плодът на покаянието. **"Затова принасяте плодове съответствени на покаянието си"**. Ние показваме, че сме спасени от греха, като се откъсваме от безбожните си навици. Повече не ходим на местата, които са свърталища на греха и които сме посещавали преди; изхвърляме ония от дрехите си, които са излагали на показ голотата ни; от устата ни повече не излизат гнилите и обидни думи, които доскоро сме използвали. Ние започваме да раждаме плода на Духа – любов, радост, мир, дълготърпение, милосърдие, благодат, вярност, кротост, себеобуздание (самоконтрол) (**Галатяни 5:22-23**). Има също и плод на святост и праведност. Истинското дете на Бог няма да продължи да живее в греха.

Точно както коренът на дървото не се вижда, защото е заровен дълбоко в земята, също така и твоето новородение може да е скрито дълбоко в душата ти, но само до деня и часа, когато хората в крайна сметка ще го узнаят посредством плодовете на твоето спасение.

Въпрос 6: Какво разбираш по понятието „плодове на покаяние“ и как християнинът продължава да принася плода на правдата?

**БЕДАТА ОТ ПРЕНЕБРЕГВАНЕТО НА ЕДНО ТОЛКОВА ВЕЛИКО СПАСЕНИЕ
(Евреи 2:2-3; 10:28,29; 1 Коринтяни 10:3-12; Юда 5; Евреи 4:1,11; 2:3;
1 Тимотей 4:14)**

“Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение, което, от начало прогласено от Господа, се потвърди между нас от тия, които бяха го чули” (Евреи 2:3)

В пренебрегването на това толкова велико спасение се крие голяма опасност за всеки грешник. Също и вярващият е в голяма опасност, ако пренебрегне затвърждаването на своето призвание и избиране. Загубата ни ще е несметна и непоносима, ако пренебрегнем посланието на пълното спасение, проповядвано от Христос и от онези, които са го получили лично от Него. Ти можеш да знаеш всичко възможно за Христос и пак да отидеш в ада, ако не Го приемеш като свой Спасител и ако не преживееш моралното обновление, до което води вярата в Него.

Трябва да се пазим Божието Слово да не изкапе от нас, било във времена на страдания, лишения, бедност, болест, депресия и гонение, или пък в радост, благоденствие и крепко здраве. Ако допуснем душите ни да бъдат теглени от обстоятелствата, няма да можем да поддържаме неотклонно курса.

Да отхвърлиш Христос означава да отхвърлиш спасението, а да отхвърлиш спасението означава да отхвърлиш вечното общение с Бог във вечността. Трябва да внимаваме да не допуснем нещо да ни попречи да вярваме в цялото Слово на Бог. Да пренебрегнем бдението и молитвата, означава да се поставим в опасност да изгубим нещата, които сме получили от Господ. Има някои, които твърдят, че са спасени, но пренебрегват предупрежденията на Писанието да бдят, да се молят, да се съпротивляват на изкушенията и да се пазят неопетнени от света. Други пренебрегват необходимостта **“да се събирате заедно”**, докато някои пък пренебрегват Божият промисъл за нашия растеж и достигане до пълнолетно мъжество. Поради пренебрежение може да настъпи сериозен пробив в нашите духовни стени и нашите души може да бъдат погубени. Може да отслабнем и даже да отпаднем от вярата. Ние трябва да бдим.

Жестоко наказание и осъждане очакват не-спасените и отпадналите от вярата. Грешниците и отпадналите от вярата, които умрат, пренебрегвайки ярката светлина на благовестието, много ще страдат в ада. Адът е за онези, които отхвърлят дара на вечния живот.

Въпрос 8: Какви са последиците от пренебрегване на великото спасение, подигурено за нас посредством изкупителната смърт на Христос?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	15	Левити	3
Вторник	..	16	..	4
Сряда	..	17	..	5-6
Четвъртък	..	18	..	7
Петък	..	19	..	8
Събота	..	20	..	9-10
Неделя	..	21	..	11

Стих за запомняне: "За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново" (2 Коринтяни 5:17)

Текст: Йоан 3:1-7

Що се отнася до християнските опитности, библейското учение за новородението е важно и основополагащо. Исус подчерта важността на това преживяване, като каза **"Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отново, не може да види Божието царство"** (Йоан 3:3).

Раждането отново е вратата към Царството на Бог и към другите християнски преживявания. То е важно за всички, които търсят Божието Царство. Съгласно божествения план на живота по благодат, всеки който влиза в чудните благословения, присъщи за живота в Царството, първо трябва да преживее новото раждане. Важността на това преживяване не може да бъде преувеличена. Без него не можем да живеем и да се радваме на духовния живот. Раждането отново е начало на едно доживотно преживяване на ходене с Бог. Раждането отново е най-славното от всички преживявания, през които естественият човек може да премине.

Никодим, човек с висше социално и религиозно положение, се чудеше какво ще да е това новото раждане. Това показва, че спасението и обновлението не се постигат чрез ходене в добра църква, чрез познаване на библейските доктрини или чрез опити за проявяване на добър морал. Единственото средство, правещо раждането отново възможно, е вътрешната промяна, изработена чрез изкупителната жертва и кръв на Господ Исус Христос.

Някои вярват, че са спасени защото имат благочестиви родители. Други се уповават на това, че са отраснали в църква, която вярва и живее Библията. А пък за други "добрите дела" са тяхната надежда за спасение. Всички, които искат небето да стане техният вечен дом, трябва да осъзнаят, че освен Христос, всяка друга основа за това е "потъващи пясъци".

Въпрос 1: Защо раждането отново е задължително преживяване за християните?

**НАЧАЛНИКЪТ И НЕГОВАТА ИЗПОВЕД НА ВЯРА
(Йоан 3:1-2; 7:50-53; 19:39; Деяния 26:24-29)**

Нашият текст ни разкрива един юдейски началник на име Никодим (Йоан 3:1). Никодим не беше просто фарисей, той беше от Синериона. Той принадлежеше към най-висшата управляваща прослойка на обществото. Като фарисей, той е бил обучен в Мойсеевия закон. Той беше защитник на закона и той не би желал законът да бъде нарушаван (Йоан 7:50-51). Този виден религиозен водач дойде при Исус през нощта. Имаше нещо, което безпокоеше ума му. Бидейки фарисей и началник на народа, той нямаше достатъчно смелост да дойде при Исус "под светлината на прожекторите". Но пък не можеше да се въздържи да Го посети, защото чувстваше, че в Исус има нещо необикновено.

В своята изповед Никодим заяви, че Исус е Учител (Равин); че е учител, пратен от Бога; че обикновен човек не може да върши чудесата, които Исус върши и че Бог е с Исус. Срещата му с Него не бе като тези на другите фарисеи, които търсеха как да го уловят в говоренето Му. Никодим бе истински обезпокоен. Той си даваше сметка за

това, колко велико и необикновено е служението на Христовите поучения и чудеса. А днес мнозина се колебаят да приемат Исус поради своите позиции в обществото или в своите религиозни общности.

Въпрос 2: Защо днес много хора не са склонни да си предадат живота на Христос?

ЗАДЪЛЖИТЕЛНОТО УСЛОВИЕ ЗА ВЛИЗАНЕ В БОЖИЕТО ЦАРСТВО (Йоан 3:3, 5-8)

Докато Никодим говореше за Христовото величие, Исус му отговори **"Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отново, не може да види Божието царство"** (Йоан 3:3).

Обръщайки се така сериозно към Никодим, Исус даде да се разбере, че има преживяване, което прави човека достоен за Божието Царство. Това преживяване се нарича с разнообразни наименования – раждане отново, спасение, обновление, новородение, оправдание, обръщане и изкупление.

Да се родиш отново означава да станеш ново създание, нов човек; това е промяна, преобразуване, което идва чрез обновяването на ума чрез вяра в изкупителната жертва на Христос. Джон Уесли описва новото раждане като *"онази велика промяна, която Бог изработва в душата, когато я връща към живот; когато я възкресява от смъртта на греха към живота на правдата. Това е промяна, изработена в цялата душа от всемогъщия Дух на Бог, когато е сътворена наново в Христос Исус; когато е възобновена по образа на Бога, правдата и истинската святост. Тогава любовта към света е променена в любов към Бога; гордостта – в смирение, страстта – в кротост, омразата и злобата – в искрена, грижовна любов към хората. Тази е промяната, при която земният, плътски, дяволски ум е преобърнат в ума, който беше в Христос Исус."*

Въпрос 3: Опиши със свои думи преживяването на новото раждане.

Човекът бе създаден от Бог по Неговия Собствен образ и подобие. Бог е свят и праведен, ката че и човекът първоначално бе свят и праведен. Тогава влезе грехът и човекът се поквари. В него няма нищо добро. Той е лош и е без Бог, и без Божието естество. От падението на Адам, всеки, който се ражда, наследява греховното естество. Хората са изгубили способността си да вършат добро от само себе си. Всъщност след падението **"няма праведен, няма ни един"**. Ние сме определени за ада, понеже цялото човечество е отделено от Бога. Всеки роден в света трябва да се роди втори път, ако ще иска да влезе в царството на Бог. Преживяването на новородението не е по избор, а е задължително за всеки, желаещ да влезе в небето.

Нищо не може да замени преживяването на новото раждане – нито редовното посещение на църква, нито работата ни в църквата, нито много доброто познаване на Библията, нито пазенето на закона и моралните правила, нито изпълняването на наредбите относно водното кръщение, Господната вечеря и т.н. Никаоя религиозна дейност не може да замени новото раждане. Никодим бе религиозен, но **"Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отново, не може да види Божието царство"** (Йоан 3:3). Религиозни пътешествия и други подобни ритуали и церемонии също не могат да заменят новородението.

Въпрос 4: Спомени някои религиозни дейности, които хората често бъркат с преживяването на новородението.

"Никодим Му казва: Как може стар човек да се роди? може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство" (Йоан 3:4-5)

Важно е да се отбележат думите на Исус, Който каза, че раждането отново е чрез вода и Дух (**Ефесяни 5:26; 1 Петрово 1:23; Йоан 15:3; Тит 3:5**). Словото на Бог се сравнява с вода, която измива греха. Словото разкрива истинското естество на грешника. Когато понякога казваме "той ми отвори очите", това не означава, че той ми хвана буквално очите и ги отвори, а че чрез думите си той ме накара да се видя какъв всъщност съм. Когато се прокламира Словото на Бог, грешниците и себе-праведните виждат нуждата си от покаяние. Исус каза на учениците Си, че те са чисти чрез Словото, което им е говорил (**Йоан 16:8**).

Духът на Бог е незаменим в работата по възраждането. Не може да има трансформация, освен ако има обновяване на ума чрез Духа на Бога. Святият Дух е Онзи, Който изобличава за греха, за правдата и за съда (**Йоан 16:8**). Естественият човек не може сам да се промени. Докато човек слуша Словото, Духът предизвиква изобличение за греха и води този човек в обръщането от греха.

Въпрос 5: Какво означава да се родиш от вода и Дух?

СРАВНЕНИЕ И СЪПОСТАВКА НА ДВЕТЕ РАЖДЕНИЯ

(Йоан 3:6-10; Ефесяни 4:17-18; Римляни 9:6,8; Марк 12:32-34; Деяния 17:23-25; Исаия 48:8; Деяния 28:27; Йоан 3:6; Галатяни 5:19-23; Йоан 1:12-13; Йов 5:7; 14:1; 15:14; Колосяни 1:13-14; Йоан 6:37; Псалм 51:5; 2 Петрово 1:3-4)

"Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите отгоре" (Йоан 3:6-7).

Господ обърна силно внимание на приликите и разликите между естественото и духовното раждания. Да започнем с приликите.

Първо, преди бебето да се роди в този свят, макар че то се намира в майчината утроба, то не се брои за член на семейството. Това е така, защото то още не се е родило. Така е и с духовното раждане. Може да се интересуваш от Словото на Бог. Може дори да живееш близо до евангелска църква; може да се събираш на богослужения с тях. Но, докато не си роден отново, Бог не те смята за част от семейството Си.

Второ, нероденото дете е в пълна тъмнина. Ние виждаме слънцето и всичко наоколо. Но не е така с нероденото дете. Макар, че диша в утробата на майка си, то не вижда светлината. То има очи, но не може да вижда с тях. Така са и грешниците или не-обърнатите. Те може да имат физически очи, но те са духовно слепи. Те имат очи, но не виждат с тях. Те са в тъмнина. В утробата детето живее в тъмнина, макар че се храни с хранителните вещества от майка си, защото пъпната връв го свързва с нея. Същото е в сила и за не-спасените и за всеки, който не е роден отново. Той може да се радва на някои ползи, като снабдяване и защита от Бог, но си остава факта, че той все още е в тъмнината на греха.

Трето, макар, нероденото дете по някакъв начин вече да е свързано със семейството, то още не е член на семейството, докато не се роди. Родителите може да се радват, че детето е на път. Но никой не знае дали това дете наистина ще се роди живо, или не. Има много хора, които са свързани със семейството и въпреки това, не са членове на семейството! Това е съдбата на изгубените! Може да си свързан с деноминацията, с църквата или дори с Господа (например израилтяните). Може да имаш копие на Библията и друга християнска литература. Може да ходиш на църква и да принадлежиш към религиозно сдружение. Даже може родителите ти да са

родени отново. Но докато ти не се родиш отново, ти не се броиш за член на Божието семейство.

"Защото не всички ония са Израил, които са от Израиля. Значи, не чадата, родени по плът, са Божии чада; но чадата, родени според обещанието се считат за потомство" (Римляни 9:6,8)

Четвърто, нероденото дете изглежда като че ли е много близо, и все пак – много далеч. Мисълта за него носи радост в сърцата на останалите членове от семейството. По-големите може би се радват и очакват по-малкото братче или сестриче да се прибави към семейството. Но макар, бебето да изглежда да е близо, е трудно да се предскаже времето на неговото раждане.

Като нероденото бебе, ти може да си много близо до царството на Бог, и все пак – много далеч. Може да знаеш нещо за покаянието, за възвръщането, за вярата в изкупителната кръв на Господ Исус, за оправданието, за водното кръщение; може да знаеш за десетте заповеди и други Библейски истории, и все пак – да си много далеч от царството на Бог и Неговия скъп Син (**Марк 12:32-34**).

Пето, нероденото бебе се храни с хранителни вещества от своята майка, но въпреки това, то не познава своята майка; то не знае, че тя се нарича "майка". За едно неродено бебе, майка му е непознатата личност, която му снабдява нуждите. Същото е в сила и за някой, който не е роден отново. Господ му дава светлина, храна, дъжд и други неща. Но въпреки това, той не Го познава като Баща; той няма практически никакви лични взаимоотношения с Него.

Шесто, макар едно неродено бебе да има уши, то не може да чува; има очи, но не може да вижда; има мозък, но не може да мисли. Ако не си роден отново, може да имаш човешки дух, но той не може да приеме присъствието на Бога. Може да имаш уши, но са пълни с духовна ушна кал. Може да имаш очи, но си духовно спял. Може да имаш мозък, но не можеш да разбираш духовните неща (**Деяния 28:27**).

Както има прилики, така има и разлики.

Първо, когато имаш само преживяването на естествено раждане, ти си движен и управляван от желанията на плътта. Когато си роден от Духа (или роден отново), ти преживяваш една промяна на характера.

Второ, когато си роден по плът, ти си роден по човешка воля – в резултат от решение на твоите баща и майка. Родителите ти са го решили, пожелали и планирали. Но когато станеш роден отново, ти си роден по волята на Бог, Който иска всички да дойдат до покаяние и до спасителната вяра в Неговия скъп Син.

Трето, естественото раждане те въвежда в свят на болки, безпокойство, зло, грях и болести. Духовното раждане те отдалечава от света на греха и болестите и те въвежда в царството на Бог, където няма тъмнина, грях или зло.

Четвърто, естественото раждане става без твоето лично решение. Ако си имал избор, можеше да не си искал да принадлежиш на настоящото си семейство. Обаче раждането ти е станало без да са те питали. Но за духовното раждане се изисква лично решение от теб. Твоят личен избор и решение изиграват решаваща роля непосредствено преди твоето новорождение.

Пето, когато си роден от плътта, притежаваш поквареното човешко естество, а когато си роден от Бога, притежаваш божественото естество. Старото естество е премахнато и Бог ти придава своето естество на праведност и святост.

Въпрос 6: Сравнете и разграничете естественото и духовното раждане.

СТЪПКИ КЪМ НОВОТО РАЖДАНЕ
(Римляни 3:23; Лука 18:10-14; Марк 1:15; 1 Йоан 1:9; Римляни 10:4-10)

Тогава, какви са **практическите стъпки** към новото раждане?

Първо, осъзнай греховното си естество. Всички съгрешиха (**Римляни 3:23**). Самооправданието няма да ти помогне. Да се извиняваме за греховете си с обстоятелствата, няма да ни помогне. Трябва да се съгласим с Бог, че сме грешници.

Второ, да се покаем за всички грехове. Истинското покаяние ни води до изповядване и изоставяне на всички познати ни грехове. Не можем да говорим за покаяние, докато сме прегърнали греха (**Марк 1:15; Притчи 28:13**).

Трето, обърни внимание на нуждата си от Спасител. Никой не може да се спаси сам. Нашите дела са като омърсена дреха в очите на Бог.

Четвърто, вярвай че Исус умря за греховете ти. Вярвай в кръвта на Исус Христос, която бе проляна на Голгота. Нищо друго, освен кръвта на Христос, не може да те изкупи от греха (**Йоан 3:16**). Вярвай, че Той е Синът на Бога, Който умря за теб. Вярвай, че Той взе твоето наказание, така че ти да бъдеш свободен.

Пето, покани Исус в живота си като твой личен Спасител и Господ. Исус няма да те спаси против волята ти. Няма да те спаси насила. Той стои на вратата на сърцето ти и чука, очаквайки да Го оставиш да влезе в сърцето ти. Ако откажеш да Го пуснеш да влезе, Той ще си отиде (**Откровение 3:20**).

Шесто, вярвай, че греховете ти се простиха и че ти си роден отново (**Йоан 1:12**). Всички, които истински са се покаяли и са приели Христос, стават нови създания, всичко става ново.

Много хора не са били способни да преживеят това велико благословение, именно защото то е толкова просто. Мнозина мислят, че техните пари, водното им кръщение, или сълзите им ще купят това преживяване за тях. Други смятат, че греховете им са толкова големи, че не е възможно те да бъдат простени така лесно. Белезите или доказателствата за новото раждане са ясно очертани в писанията (**2 Коринтяни 5:17; Филипяни 1:11; Галатяни 5:22,23; 1 Йоан 3:9; Ефесяни 4:23-32**).

Когато това чудо се случи в живота ни, ние ще сме първите, които ще го узнаем. Небесата също ще го знаят, защото Отец, Синът и Святият Дух са главни участници в това. Нашите близки и членовете на семейството ни ще го узнаят по плодовете, които принасяме. Исус каза **"по плодовете им ще ги познаете"**. Когато човек се роди отново, той започва да мрази нещата, които преди е харесвал; няма повече да ги прави, защото вече е станал ново създание. Неговият език, стил на обличане и социални контакти ще се променят.

Старото ще премине. Всякакви лъжи, кражби, пиянства, тютюнопушене, боричкане, мамене, подкупничество, пирувания ще стана **"минал начин на живот"**.

Прошката, с която Христос ни снабдява, е пълна и безплатна. Опитността на новородението е реална. То е славно преживяване. То е входната врата към останалите християнски опитности и към небето. Без него, всичко е напразно.

Въпрос 7: Какви са стъпките към преживяването на раждането отново и какви са доказателствата за това преживяване?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	22-23	Левити	12
Вторник	..	24-25	..	13
Сряда	..	26	..	14
Четвъртък	..	27	..	15
Петък	..	28	..	16
Събота	Римляни	1	..	17-18
Неделя	..	2-3	..	19

Стих за запомняне: "Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века" (Матей 28:19-20)

Текст: Матей 3:1-17; Деяния 8:26-40

Водното кръщение е постановена от Господ наредба и се отнася за всички вярващи в Христос. Тя е важна част от пълното евангелие, което Господ ни е предал. Изучаването на евангелието ще ни покаже, че водното кръщение върви заедно със спасението и с великата заръка за разпространение на благовестието. То е задължително за вярващия, точно както и покаянието е задължително за грешника. То е така неотложно и завладяващо за вярващия, както и Великото Поръчение за благовестяване е за църквата. Редом с Великото Поръчение идва и заповедта за кръщаването, като и двете са неизбежни задължения и ангажименти за всяка жива, вярваща в Библията църква.

Въпрос 1: Освен водното кръщение, каква друга наредба бе постановена от Господ?

Освен водното кръщение, Господ постанови и Господната вечеря (**Матей 26:26-30; Марк 14:22-26; Лука 22:14-20; 1 Коринтяни 11:23-26**). Преди смъртта Си, Той даде заповедта за Господната вечеря, след възкресението Си, Той даде заповедта за водното кръщение.

ЗНАЧЕНИЕ И ВАЖНОСТ НА ВОДНОТО КРЪЩЕНИЕ
(**Матей 3:13-16; Деяния 2:41; 8:36; 9:17-18; 16:30-34; Йоан 13:17; Римляни 6:3-5; Колосяни 2:12; Галатяни 3:27**)

Водното кръщение е едно от основните учения на Господ Исус Христос, и въпреки това, едно от най-погрешно разбирани учения от съвременните проповедници. В едната крайност са онези, които вярват, че то не е толкова необходимо; за тях покаянието от греха и вярата в Исус Христос е всичко, което има значение; те дават за пример разбойника на кръста, за да подкрепят аргументите си. В другата крайност са тези, които вярват, че човек не може да бъде спасен без да има водно кръщение. По средата между тези две групи са хората, които вярват, че макар да е задължително, то трябва да се изпълни само в името на Исус.

Всички тези хора грешат. Писанието показва, че наредбата е заповядана от Христос и е задължителна за всички вярващи. Може да има обстоятелства, които може да направят водното кръщение невъзможно за някой ново-повярвал, както в случая с крадеца на кръста. Неговият случай показва, че спасението или раждането отново не са при условие, че човек има водно кръщение. Но то е задължително за всички новородени християни. Исус заповяда това да се прави в името на Отец, и на Сина, и на Светия Дух; не само в името на Исус.

Въпрос 2: Споменете някои погрешни виждания относно водното кръщение и кажете защо те са неправилни.

Думата за кръщение "баптизъм" е с корен в гръцкия език и означава да въвлечеш в нещо или да потопиш дълбоко в течност. Това показва, че правилният начин за кръщение е чрез потапяне във вода. Потапянето означава отъждествяване с Христовата смърт, погребение и възкръсване (**Римляни 6:3-5; Колосяни 2:12**). В кръщението вярващият показва вярата си в това, че Христос умря за неговите грехове и възкръсна отново за неговото оправдание; че ако умре, ще бъде възкресен отново във възкресението; и че той умира към стария си живот и възкръсва, за да живее нов живот в Христос.

Не Йоан потърси Исус, за да Го кръсти, нито се опита да досажда на Исус, за да бъде кръстен във вода. Напротив, Самият Исус беше Този, Който отиде при Йоан Кръстител, за да бъде кръстен. Ако си бил роден отново, ти си този, който трябва да кажеш на ръководството на местната ти църква да те кръсти във вода. Водното кръщение е най-важната от всички церемонии в църквата. Затова църквата не бива да позволява на никакви програми или проекти да попречат тя да изпълни своя дълг по кръщаване на всеки, който се покае за греховете си и повярва в Господ Исус Христос **"защото така ни е прилично да изпълним всичко що е право"**. Кръстителят и кръщаваният изпълняват всичко що е право, когато се покоряват на заповедите на Господ за водното кръщение. Да се отлага кръщаването на новоповярвалите означава да се отказва да се изпълнява всичко що е право.

Водното кръщение става с потапяне до пълно покриване от вода на този, който се кръщава, което символизира съучастие в смъртта на Господ Исус, а изваждането му отново символизира участие в Неговото възкресение. Водното кръщение трябва да се прави в съгласие със заповедта на Исус **"в името на Отца и Сина, и Святия Дух"**. Потапянето става само веднъж, а не три пъти. Исус бе потопен в река Йордан само веднъж (**Матей 3:16**); Евнухът от Етиопия бе потопен само веднъж (**Деяния 8:38**). Подчинението на водното кръщение представлява публично доказателство за нашата вяра в Христос. Това е публична церемония, която свидетелства за факта, че ние сме съблекли стария човек с делата му и сме се облекли с Христос (**Галатяни 3:27**). Отлагането на водното кръщение за дълго време не е в съгласие със Словото на Бог.

Въпрос 3: Споменете някои погрешни практики, свързани с водното кръщение. Какъв е правилният начин за провеждане на водното кръщение?

Погрешните практики включват потапяне на дървета, поливане с вода, клякане във водата, кръщаване на бебета, кръщаване на мъртви, правене на жест на кръст с вода върху този който се кръщава или поливане с вода върху този, който се кръщава, както и кръщаване само в името на Исус.

**ЗАПОВЕДТА ЗА КРЪЩАВАНЕТО
(Матей 28:19; 3:13-15; Марк 16:15-16; Деяния 2:37; Йоан 14:15)**

Заповедта **"Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух"** е част от последните думи, които Господ Исус остави на църквата. Ето защо църквата няма избор, освен да кръщава новоповярвалите и вярващите. Ако църквата, в подчинение на Господната заповед, проповядва благовестието, то тя трябва и да кръщава онези, които повярват в благовестието, също в подчинение на заповедта на Господа. Самият Господ, в

началото на земното Си служение, ни даде пример, като прие водно кръщение. Той беше праведен и свят. Той не беше съгрешавал. Той никога не беше направил или казал нещо погрешно, и все пак, Той прие водно кръщение. Ако Той го направи, и ние трябва да го направим, независимо колко святи и праведни си мислим, че сме.

Очевидно Исус бе по-духовен от Йоан Кръстител, но въпреки това Исус помоли Йоан да Го кръсти. Може да си мислиш, че си по-духовен от хората, които имат отговорността да те кръстят, но подобно на Исус, ти трябва да приемеш да бъдеш кръстен във вода от тях. Макар че Исус бе праведен и свят, беше необходимо Той да приеме водното кръщение, за да изпълни всичко що е право. Може да си бил оправдан чрез вяра и измит чрез кръвта на Христос, но ти не си изпълнил всичко що е право, докато не се кръстиш във вода.

Въпрос 4: Какъв урок научаваме от подчинението на Господ на водното кръщение?

След като си чул посланието на благовестието, покаял си се от греховете си и си повярвал в благата вест, Господ очаква ти да бъдеш кръстен във вода. Ако не си бил кръстен във вода, ти трябва да бъдеш. Покаянието е акт на подчинение на Словото на Бог, такова е и водното кръщение. Не можем да отделим едното от другото. Водното кръщение е видимо, красноречиво свидетелство и символ на смъртта на вярващия, погребването му и възкръсването му с Христос. Това е неговото публично отъждествяване с Христос в Неговото смиряване, погребване и възкресение. Вярващият, който се кръщава във вода, публично заявява пред света около него, че той се отказва от нещата в света и приема Исус Христос за свой личен Господ и Спасител. Апостолите изпълняваха тази заповед и кръщаваха вярващите; учениците също изпълняваха тази заповед като се подчиняваха на наредбата за водното кръщение. Ако си вярващ, нямаш друг избор, освен да го приемеш, така че и ти да можеш да получиш благословенията от покорството.

Въпрос 5: Колко важно е водното кръщение за вярващия?

УСЛОВИЯТА ЗА ВОДНОТО КРЪЩЕНИЕ

(Лука 24:47; Матей 28:19; Марк 16:15-16; Деяния 8:12; Марк 1:14-15; Йоан 3:3; Деяния 2:28; 10:44-48; 19:18-19; 20:21; Матей 3:7-8)

Условието за водното кръщение е покаянието от греха. С други думи, водното кръщение е следствие на ясно определено покаяние и вяра в Христос. **"Който повярва и се кръсти ще бъде спасен"**. Един грешник първо трябва да чуе благовестието и да се покае, преди да бъде кръстен. Не е нужда той да разбира всички учения на Библията, не е нужно да може да обяснява всички сложни стихове в Библията, преди да бъде кръстен във вода. Щом веднъж някой е показал твърда увереност в спасението си от греха и вяра в изкупителната кръв на Исус, той е готов да се кръсти във вода. Посланието на Царството може да се сумира в едно изречение **"покайте се и вярвайте в благовестието"**. Естественият, не-възстановен човек не може да влезе в царството на Бог. Грешникът не може да заслужи с копнежите и усилията си благодатта да живее живота на Царството. Подходящият отклик на грешника, който иска да влезе в царството на Бог, е да се покае и да повярва в благовестието. Истинското покаяние води грешника до прекъсване на всяка връзка, която може би е имал с идолопоклонството, окултизма, тайните общества, зли братства. Единственото условие, на което някой трябва да отговаря, преди да бъде

кръстен във вода, е истинско и пълно покаяние от греха и вяра в Господ Исус Христос като в свой личен Господ и Спадител.

Бебетата са невинни и нямат грях, за който да се покайват. Затова и те не могат да бъдат кръщавани във вода. Това потвърждава, че водното кръщение е за тези, които са се покаjali напълно за греховете си (**Деяния 2:38**). Това потвърждава също факта, че само възрастните могат да упражнят вяра и, в последствие, да бъдат кръщавани (**Матей 28:19; Марк 16:15; Лука 24:47; 20:21; Марк 1:14-15**). Напълно погрешно е да се кръщават бебета, както правят в някои църкви, понеже те не са достигнали до възрастта, когато може да им се търси отговорност за действията.

Въпрос 6: Защо е погрешно да се кръщават бебета и какви са условията за водното кръщение?

Страниците на Новия Завет са пълни с препратки за водното кръщение. В **Матей 3:13-17** Исус Христос се подчини на Йоан Кръстител във водното кръщение. когато При излизането Му от водата Бог Отец засвидетелства служението на Сина Си чрез слизането на Святия Дух върху Него. Христовата заповед от **Матей 28:19** бе преповторена в **Марк 16:16**. Апостолите също продължиха да кръщават вярващите в подчинение на заповедта на Христос. Сред тези, които се кръщаваха, бяха и обърналите се в деня на Петдесятница (**Деяния 2:37-42,47**); Евнухът от Етиопия (**Деяния 8:36-37**); новоповярвалите самаряни (**Деяния 8:12-13**); Корнилий и домът му (**Деяния 10:47-48**); тъмничният началник на затвора във Филипи (**Деяния 16:30-33**); и учениците в Ефес (**Деяния 19:5**).

КРЪЩЕНИЯТА НА ВЯРВАЩИТЕ

(Евреи 5:12 – 6:2; Марк 1:1-5; Лука 7:24-30; Йоан 3:22-34; Матей 20:20-23; Деяния 1:5,8; 2:1-12)

Библията, най-вече в Новият Завет, има да ни каже много относно кръщението. Има различни видове кръщения. Има Йоаново кръщение (**Матей 21:23-27; Марк 1:1-5; Лука 7:24-30; Деяния 10:34-37; 13:24-25; 18:24-26; 19:1-6**) както има и Христово кръщение (**Йоан 3:22-34**). Имаше кръщение на учениците (кръщението, което правеха учениците за хората, които вярваха в Христос, докато Той бе тук на земята – **Йоан 4:1-4**), има и водно кръщение (наредено от Исус, преди Той да си отиде, с което и ти когато повярваш, трябва са се кръстиш – **Матей 28:19-20; Марк 16:15-16**). Има кръщение със страдания (през което вярващият преминава, когато претърпява гонения и онеправдания заради вярата си в Христос – **Матей 20:20-23**), а има и кръщение в Святия Дух (**Деяния 1:5,8; 2:1-12**). Затова и авторът на посланието към евреите използва израза "**учението за кръщенията**" (**Евреи 6:2**). Това че думата "кръщения" е в множествено число, показва, че има различни видове кръщения. Но бедата е, че сред християните има незнание относно това основно учение на Божието Слово.

Поучително е това, че авторът на посланието към евреите първо споменава "**покаяние от мъртви дела, и вяра спрямо Бога**" преди да спомене "**учението за кръщенията и ръкополагането**". В много петдесетни и харизматични събрания поставят каруцата пред коня; те оставят настрана всички важни теми относно покаянието от греха и вярата в Господ, а се концентрират върху кръщението в Святия Дух. Подозрително липсващото звено е ясното и недвусмислено поучение относно покаянието от греха и вярата в изкупителната кръв на Господ Исус. Но

старателното изучаване на Божието Слово не дава никаква причина за подобно пренареждане на приоритетите.

При правилния ред на нещата, **"ръкополагането"** се предхожда от покаянието от греха, а не обратното. На свой ред покаянието и спасението са последвани от водното кръщение, преди ръкополагането. Покаянието прави Бог да прости на грешника всички грехове, които той някога е извършил – като че ли никога не е съгрешавал. Не само че Той му прощава, но Той също го променя и дава на покаялата се и обърналата се към Него душа способност да живее праведен и победоносен живот. Чрез Божията благодат и сила, действащи в новородения християнин, той бива укрепен за един морално чист живот. Използването на думата **"братя"** в посланието (**Евреи 3:1**), показва че авторът е пишел на хора, които са приели благовестието и са родени отново.

Въпрос 7: Каква е опасността в това, някои да търси "помазанието", без да е имал автентичното преживяване на новото раждане?

Исус установи начина за извършване на водното кръщение – в името на Отца и Сина, и Святия Дух (**Матей 28:19**). Затова и всеки вярващ, покорявайки се на Христовата заповед, трябва да се покори на наредбата за водното кръщение. Важността на водното кръщение е изразена от Исус в последните Му думи.

Все пак, спасението не идва чрез водното кръщение, а по благодат чрез вяра в изкупителната кръв на Исус Христос (**Ефесяни 1:7; 2:8-9; 1 Йоан 1:7,9; Евреи 9:22; Матей 26:28; Йоан 1:12; 3:16-17; 1 Петрово 3:21**). Писанието съдържа списък от хора, които са били простени без предварително наличие на водно кръщение: болният парализик, изцерен от Исус (**Матей 9:1-7**); жената, която изми нозете на Исус със сълзите си и ги избърса с косата си (**Лука 19:1-10**); крадеца на кръста (**Лука 23:39-43**); евнуха от Етиопия (**Деяния 8:30-37**); вярващите в Антиохия (**Деяния 11:20-21**). Савел от Тарсис беше наречен **"Брате Савле"** от Анания, още преди той да приеме водното кръщение (**Деяния 9:17**).

Мнението на хората не е в състояние да се противопостави на Писанието (**Матей 28:19**). Щом веднъж човек се е покаял за греха си, задължително е той да приеме и водно кръщение, както е казано в писанията (**Римляни 6:3-4**). Тази практика се е поддържала в ранната църква. Новоповярвалите са били кръщавани във вода скоро след преживяването на спасението си (**Деяния 2:41, 8:37-38; 16:30-31,33**). Затова е важно и всеки новоповярвал също да извърши това важно задължение. Петър насърчи своите слушатели: **"покайте се и нека всеки от вас да се кръсти"**. Пасторите, до колкото зависи от тях, трябва да направят всичко възможно, за да насърчат своето събрание да разбере важността на тази християнска практика.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	4-5	Левити	20-21
Вторник	..	6-7	..	22-23
Сряда	..	8-9	..	24-25
Четвъртък	..	10-11	..	26-27
Петък	..	12-13	Числа	1
Събота	..	14-15	..	2-3
Неделя	..	16	..	4

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогавата им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
